

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 21 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'

Ο ΕΘΝΑΡΧΗΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

·Ο πνευματικός καί θρησκευτικός
ηγέτης τής μαρτυρικής Κύπρου
πού «ἀπήχθη» ἀπό τοὺς Ἀγγλοὺς

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

Ο ΕΘΝΑΡΧΗΣ

Συνεχιστής τῆς παραδόσεως
τῶν μαρτυρικῶν Ἱεραρχῶν

Η Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἶχε τὴν πρόσφατη πείρα τῆς Χιτλερικής ἡττας. Ἦξερε ὅτι ἡ βία καὶ τὸ αἷμα ζητοῦν ἐκδίκησι. Θέλησε, λοιπόν, νὰ παρακάμψῃ τὸν ἐπικίνδυνον σκόπελο. Κι' ἔρριξε τὸ σύνθημα: «Μὴν κάνετε τὸν Μακάριο μάρτυρα. Συκοφαντήστε τὸν, ἀλλὰ—πρὸς Θεοῦ!—μὴν τὸν ἠρωοποιεῖτε!».

Ἀλλὰ οἱ Βρεταννοὶ παρέδωκαν δύο σημαντικοὺς παράγοντες: ὅτι τὸ αἷμα—ἔστω καὶ χωρὶς τὴ βία καὶ τὸ αἷμα—ὠθεῖ τοὺς λαοὺς σὲ ἐξέγερσι· καὶ ὅτι μιὰ προσωπικότης, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ἑνὸς ὑπόδουλου λαοῦ, εἶναι ἐξ ἴσου ἐνοχλητικὴ γιὰ τοὺς δυνάστες—εἴτε ὡς ἡγέτης, εἴτε ὡς μάρτυρας. Κι' ἔτσι, τὸ ἀπόγευμα τῆς 9ης Μαρτίου, ἀπέρριψαν τὸ προσωπεῖο τῆς μακρόθυμης ἀνοχῆς καὶ ἐξώρισαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Μακάριο.

Καὶ πάλι, φυσικὰ, ἔπεσαν ἐξω. Ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος ἐπετέλεσε ἤδη τὸ ἔργο του: ἔδωσε τὸ σύνθημα ἀνδρείας καὶ ἐξέλεξε τὴν Κύπρον, ἢ τὴν ἐξορίαν. Σημασία ἔχει ὅτι διεμόρφωσε μιὰ κατάστασι, ὅτι ἐνεφύσησε μιὰ πνοή.

Μὲ τὸ παράδειγμά του ἡ μηχανὴ τῆς ἐξέγερσης—θὰ τὸ ἴδουν, ἐξ ἴσου ἐκπληκτοί, οἱ Βρεταννοί, μαζί με τὸν ἄλλο κόσμον.

«Φτάνει ἓνας λόγος του γιὰ νὰ ξεσηκωθοῦν οἱ πεντακάσιες χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου ἐναντίον τῶν Βρεταννῶν».

Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Κύπρον (καὶ στὴν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ) γιὰ τὴν δυναμικότητά καὶ τὸ γόητρον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου τοῦ Γ', ποὺ ἡγεῖται τῆς αὐτοκεφάλου Ὁρθόδοξου Κυπριακῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος περνοῦσε ἀπὸ τὶς διάφορες πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Κύπρου, οἱ καμπάνες δῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἠχοῦσαν χαρμόσυνα, χαιρετίζοντας με τὴ μελωδικὴ φωνή τους τὸν ἡγέτη ἑνὸς μαρτυρικοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος εἶναι ὁ τελευταῖος μιᾶς μακρᾶς σειρᾶς Ἀρχιεπισκόπων οἱ ὁποῖοι ἠγήθησαν μιᾶς ἐκκλησίας, ποὺ ἴδρυσεν, πρὸ 1900 ἐτῶν, ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας. Καὶ ἐξελέγη στὴν περίοπτον αὐτὴ θέσιν διὰ τῆς σωτηρικτικῆς πλειοψηφίας

τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου, ποὺ εἶναι τὸ μόνο «ποῖμνιον» μέσα στὸν Ὁρθόδοξο κόσμον, ποὺ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ τὸν Ἀρχιεπισκόπο του.

Ἡ διεύθυνσις δὲ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου δὲν ἦταν τὸ μόνο του καθήκον. Σ' αὐτὸν ἔχει ἐμπιστευθῇ ὁ λαὸς τὴν θαυμάσιαν εὐθύνη τῆς ἡγεσίας στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἑνωσι. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, φέρει καὶ τὸν ἐπίσημο τίτλο τοῦ Ἐθνάρχου.

Ἀν ἐξετάσῃ κανεὶς τὸ παρελθὸν καὶ τὴν μόρφωσι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε, ἦταν προωρισμένος γι' αὐτὴ τὴ θέσιν.

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ἄνω Παναγιά, στὴν περιχὴ τῆς Πάφου, στὴν ἴδια ἀκριβῶς τοποθεσίᾳ ποῦ, τὸ 45 μ.Χ., ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας ἔπεισε τὸν Σέργιο Παῦλον, Ῥωμαῖο κυβερνήτη τῆς νήσου νὰ ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμό. Ἦταν ὁ πρῶτος κυβερνήτης στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἐπίστευσε στὴν χριστιανικὴ θρησκεία.

Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια ὁ Μακάριος εἶχε ἰδιαίτερη κλίσι στὴ μόρφωσι καὶ στὴ μελέτῃ τῶν θρησκευτικῶν προβλημάτων. Ἀφοῦ τελείωσε τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του, μπήκε, σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν, στὸ περίφημο μοναστήρι τοῦ Κύκκου ὅπου καὶ παρέμεινε ὡς δοκιμὸς γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα.

Ἡ ἑλλειψὶς οἰκονομικῶν μέσων (ὁ πατέρας του ἦταν ἓνας φτωχὸς ἀγρότης) δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές του, γιατί ἡ φύσι τὸν εἶχε προικίσῃ με ἐξαιρετὴ ἀντίληψιν. Ἡ πρώτη ὑποτροφία τοῦ χορηγήθηκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Κύκκου καί, ἔτσι, κατάρθωσε νὰ παρακολουθῇ τὰ μαθήματα τῆς μέσης ἐκπαίδευσως στὴν Ἑλληνικὴ Σχολὴ τῆς Λευκωσίας. Ἀφοῦ πήρε τὸ ἀπολυτήριό του, τὸ μοναστήρι τοῦ Κύκκου τοῦ ἔδωσε δευτέρῃ ὑποτροφία γιὰ τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπεφοίτησε με ἀρίστα τὸ 1942. Κατὰ τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τοῦ πολέμου, παρέμεινε στὰς Ἀθήνας μελετώντας Νομικά.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ ἐχορήγησε ὑποτροφίαν γιὰ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βοστώνης, ὅπου ἐπὶ τρία χρόνια ἐσπούδασε Κοινωνιολογία, Συγκριτικὴ Νομοθεσία, Συγκριτικὴ Θρησκειολογία καὶ ἄλλα παρεμφερῆ θέματα.

Οἱ ἐκκλησιαστικὲς Ἀρχὲς τῆς Κύπρου παρακολουθοῦσαν με ἐνδιαφέρον τὴν πρόοδο καὶ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ διαπρεποῦς νεαροῦ κληρικοῦ ἀπὸ τὴν Ἄνω Παναγιά. Κι' ὅταν ἡ θέσι τοῦ Ἐπισκόπου Κιτίου, τῆς σημερινῆς Λάρνακος, ἔμεινε κενή, ἀντικαταστάτης του ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Μακάριος.

Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1949 ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου εἶχε συνομιλίες με τὸν Βασιλέα, τὸν πρωθυπουργὸ καὶ τοὺς ἡγέτας τῶν κομμάτων. Μίλησε ἐπίσης σὲ παλλακικὴ συγκέντρωσι καὶ ἀνεκρίθη στὴν ψυχὴ δῶν τῶν Ἑλλήνων τὸν πόθο τῆς ἐνώσεως τῆς Μεγαλονήσου με τὴν Μητέρα Ἑλλάδα.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Κύπρον δι-

ραν τῆς πολυμαθείας του. Εἶχε ὁ-ζυτάτη ἀντίληψιν, τόλμη καὶ ἀλύγιστη ἀποφασιστικότητα καὶ ἦταν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφωσιωμένος στὴν ὑπόθεσι τῆς ἑνώσεως. Με δύο λόγια, ἦταν ἓνας γεννημένος ἀγωνιστής, καὶ εἶχε ἀναπτύξει τὰ χαρίσματά του ἀπὸ νεαρῶτα ἡλικία!

Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1949 ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου εἶχε συνομιλίες με τὸν Βασιλέα, τὸν πρωθυπουργὸ καὶ τοὺς ἡγέτας τῶν κομμάτων. Μίλησε ἐπίσης σὲ παλλακικὴ συγκέντρωσι καὶ ἀνεκρίθη στὴν ψυχὴ δῶν τῶν Ἑλλήνων τὸν πόθο τῆς ἐνώσεως τῆς Μεγαλονήσου με τὴν Μητέρα Ἑλλάδα.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Κύπρον δι-

Η ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, «ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ» ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ...

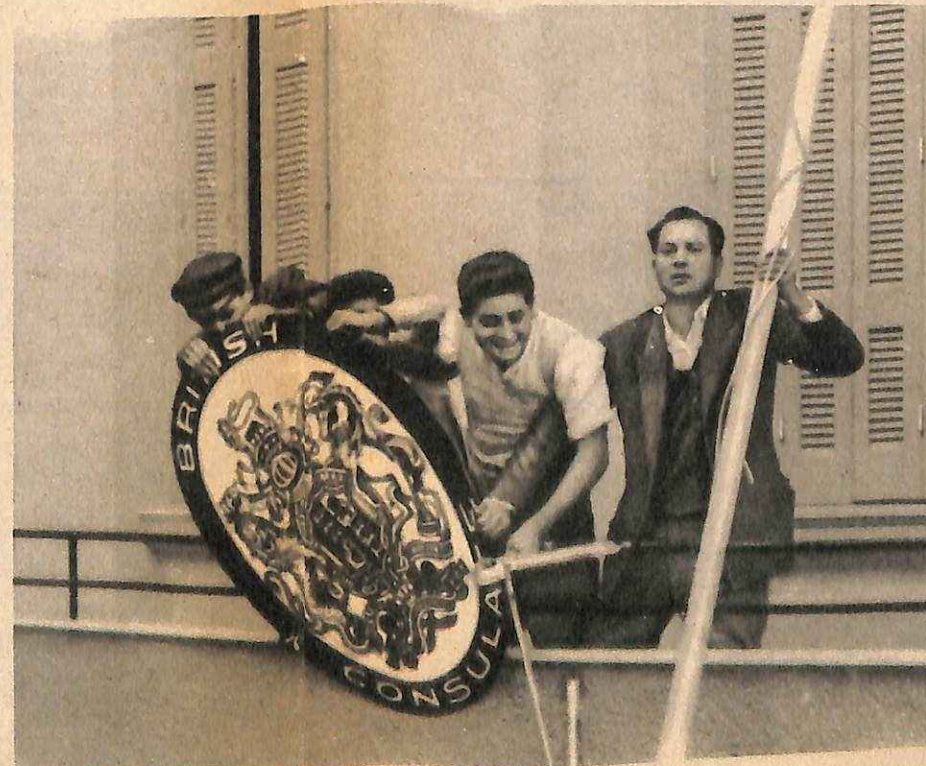

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΑΡΧΟΥ ΣΥΝΗΓΕΙΡΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ. Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΥΝΕΚΡΟΤΗΘΗΣΑΝ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΟΣ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ. ΔΕΞΙΑ, ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΚΑΙΝΕ ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΠΑΝΤΟΥΝ...

ΣΑΝ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ό ελληνικός λαός ξεσηκώθηκε, όταν έφθασε ή άπίστευτη είδησι της άπαγωγής του Έθνάρχου. Με διαδηλώσεις και συλλαλητήρια, οι έλεύθεροι Έλληνες διατυμπάνισαν την άγανάκτησί τους και την πίστι τους για την τελική δικαίωσι του ιερού άγώνος της Κύπρου.

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ έστράφη κυρίως εναντίον των έδω άντιπροσώπων της «αυτοκρατορίας». Στην Θεσσαλονίκη (πρώτη φωτογραφία δεξιά) ό στρατός επέτυχε ν' άπομακρύνη τους διαδηλωτάς από τό βρεταννικό προξενείο. Άλλά στο Ήράκλειο της Κρήτης (δεύτερη φωτογραφία) οι διαδηλωτάι επέτυχαν νά εισδύσουν στο εκεί προξενείο και νά κατεβάσουν τόν άγγλικό θυρεό, που τόν άντικατέστησαν με την ελληνική σημαία. Στην τελευταία φωτογραφία ένας κληρικός μιλώντας έμπρός στο μνημείο του Άγνώστου Στρατιώτου, έκφράζει τόν πανελλήνιο άποτροπαιασμό για τή χιτλερική «χειρονομία» των Άγγλων.

ηνήργησε το δημοψήφισμα με σκοπό να δείξει στον κόσμο την απόφαση των Ελλήνων της Κύπρου. Το δημοψήφισμα έγινε στις 15 Ιανουαρίου 1950 και τα 96% του ελληνικού πληθυσμού της Κύπρου έψηφισαν υπέρ της Ένωσης.

Από τότε οι Κύπριοι προσέδελαν στον Μακάριο σαν έναν δυναμικό ηγέτη, που έδωσε νέον αίμα στην μέχρι τότε λιμνασμένη υπόθεση της Ένωσης. Καί όταν τον Οκτώβριο του ίδιου έτους απέθανε ο Αρχιεπίσκοπος της Κύπρου, έψηφισαν όλοι ομόφωνα υπέρ της απόδοσης του Μακαρίου στον ποιμαντορικών θρόνον. Ο Μακάριος ήταν τότε μόλις 37 ετών.

Ο νέος Αρχιεπίσκοπος δεν είχε ανάγκη από καθοδήγηση. Έπί 763 χρόνια οι επικεφαλής της Ελληνικής Εκκλησίας είχαν ν' αντιπαλαίουν με ξένους δυνάστες για να τονώσουν τα θρησκευτικά και έθνικά αισθήματα του λαού τους. Υπήρχαν πολλά παραδείγματα προς μίμηση. Οι φράγχοι που διοικούσαν την Κύπρο, το 1222 είχαν κάψει άρκετους κληρικούς γιατί δεν έδεδχθησαν να άσπασθούν το Ρωμαιοκαθολικισμό.

Υπήρχε επίσης το παράδειγμα του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και άλλων Κυπρίων επισκόπων που έδολοφονήθηκαν «έν ψυχρώ» από τους Τούρκους το 1821, γιατί είχαν συμφωνήσει να βοηθήσουν την Ελληνική Έπανάσταση.

Και είχε το πρόσφατο παράδειγμα άλλων δυο επισκόπων που εξορίστησαν από την νήσο το 1931, από τους Βρετανούς, γιατί είχαν υποδαυλίσει την εξέγερση του Κυπριακού λαού έναντιόν τους.

Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος άπεδείχθη αντίθετος της βαρείας αυτής κληρονομιάς.

Τώρα, πήρε το δρόμο της πικρής εξορίας. Άφησε όμως πίσω το μαχητικό πνεύμα, που διακρίνει πάντα τους Έλληνες στις μεγάλες ώρες. Το πνεύμα, που κατορθώνει ώστε οι μικροί να κατατροπώνουν τους μεγάλους, οι αδύνατοι να εξευτελίζουν τους δυνατούς. Οι Άγγλοι ώφειλαν να το ξέρουν αυτό. Δεν έπρεπε «να γεράσουν πριν φρονιμούν»...

ΕΠΑΝΩ: Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ «Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ» ΕΚΑΛΥΦΘΗ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ. ΚΑΤΩ: ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ «ΠΙΚΑΝΤΙΛΛΟΥ», ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΜΕΤΩΝΟΜΑΣΘΗ ΑΜΕΣΩΣ ΣΕ «ΚΥΠΡΟΣ»

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ «ΝΕΑ ΑΓΓΛΙΑ» ΞΗΛΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Φωτ. Μεγαλοκονόμου (4) — Ήνωμένων Φωτορεπόρτερ (3)—ΕΛΚΗΝ (2) — Β. Μίγγου (1).

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ αυτού του τεύχους αφιερώνεται στην έθνική μορφή του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου, που η αίγλη της απαγωγής του από τους Άγγλους συνέχει τις ψυχές όλων των Ελλήνων. Έτσι, το εξώφυλλο με την Μαρίν Καρόλ στον ρόλο της Λόλα Μονιέζ, που προοριζόταν γι' αυτό το φύλλο, αναβάλλεται.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 21^{ΟΝ}
19 — 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξης : Σωκράτους 57, 'Αθήναι. Τηλ. 57-081
Έκδοσις : Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι. » 90-821

Τηλεγραφική Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ 'Αθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Έσωτερικού :	Έξάμηνος :	Δρχ. 130.—
Έτησίαν :	» :	260.—
Έξωτερικού :	Έξάμηνος :	\$ 7.—
Έτησίαν :	» :	\$ 14.—

Άεροπορική άποστολή κατόπιν συνεννόησης
Άγγελιαί, διαφημίσεις κατά συμφωνίαν

Άπαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδωτών. Τα μη δημοσιεύόμενα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : Έλένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις Έκδόσεως : Η. Γ. 'Ηλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
(Άλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιορισμένης εϋθύνης
(Κεφάλαιον όλοσχερώς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΜΑΡΙΝ ΚΑΡΟΛ, η πιο δημοφιλής ηθοποιός του γαλλικού κινηματογράφου, τελείωσε την ταινία «Λόλα Μονιέζ» με σκηνοθέτη όχι πια τον άντρα της (τον Κριστιάν Ζακ), αλλά τον Βιεννέζο Μάξ Όφιλς. Στην ταινία που διηγείται την ταραχώδη ζωή της πιο σκανδαλώδους τυχροτύχιας του 19ου αιώνας (βλ. σελ. 34-37) η Μαρίν Καρόλ φορεί το θανμάσιο φόρεμα με το οποίο εικονίζεται στο εξώφυλλο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ :

ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

Ο άγωνιστής «με το πέννα και με το πάλα»

Μη χάνετε

κάθε

μήνα

τόν πλέον

χρήσιμο

πολύτιμο

ευχάριστο

σύντροφο

ΤΗΝ

έκλογη

Το μοναδικό

έλληνικό

έγκυκλοπαιδικό

περιοδικό

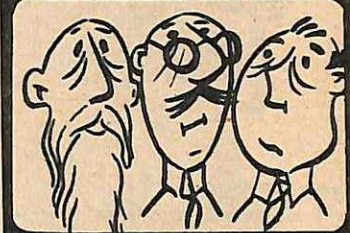
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 6

ΠΡΟΣΟΧΗ :

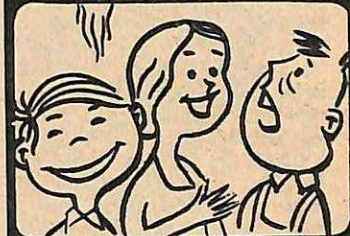
Για τους αναγνώστες των «ΕΙΚΟΝΩΝ» που θα μάς στείλουν το παρόν απόκομμα ή έτησίαν συνδρομή της «Έκλογης» θα είναι μόνον Δρ. 60 αντί 72, ή έξάμηνος συνδρομή θα είναι μόνον Δρχ. 32 αντί 38.

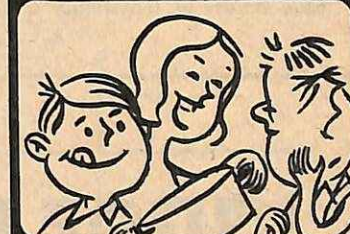
ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ μας

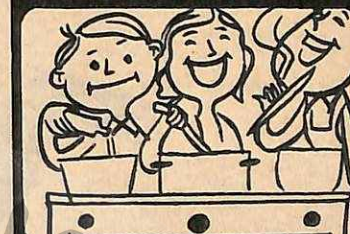
Τών φρονιμών

...τά παιδιά

ΠΙΝΑΣΟΥΝ - ΔΕΝ ΠΙΝΑΣΟΥΝ

μαγειρεύουν με

ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΖ

ΤΟ ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21

ΤΗΛ. 52-705

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΩΝ : ΔΡΑΓΑΤΣΙΑΝΟΥ 4

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

και ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

Παρακολουθήτε, κάθε Δευτέρα και Παρασκευή, στις 8.30' το πρωί, από το Β' Πρόγραμμα Αθηνών, την εκπομπή μας «4.000.000 ΓΥΝΑΙΚΕΣ».

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΛΙΓΟ ΑΠΟ ΟΛΑ

Δημοσιεύω πιδό κάτω δόλσκληρη τήν έπιστολή ένός καλού μας φίλου. Σημειώνει τις έντυπώσεις του από τις ΕΙΚΟΝΕΣ καί, ενώ για όλα γκρινιάζει, όλα τά... θαυμάζει! Βεβαίως το περιοδικό μας φιλοδοξεί να γίνη τέλειο. Τό «πείραμα» όμως της εκδόσεως ένός εικονογραφημένου περιοδικού επικαιρότητας δεν είναι καθόλου εύκολο. Καί οι ΕΙΚΟΝΕΣ σε κάθε τεύχος, νομίζουν ότι κάτι περισσότερο καί καλύτερο παρουσίασαν από το προηγούμενο. Δεν πρέπει όλα με μιάς να τά ζητά κανείς. Παραθέτω, λοιπόν, το γράμμα του φίλου μας, γιατί πολλές προόδους έκαναν οι ΕΙΚΟΝΕΣ από

το 15ο τεύχος, όταν ο άναγνώστης μας έσημείωνε τις σκέψεις του.

«... Δεν θα σου δώσω συγχαρητήρια για το περιοδικό. Δεν είμαι από τους άναγνώστες που σου έστειλαν πλήθος από ευχαριστίες καί ένθουσιώδη σχόλια καί κριτικές. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο περιμένα να συμπληρώσης άρκετά τεύχη για να δώ τίς βελτίωσις θα έσημείωνες από τις πρώτες ήμέρες της εκδόσεώς σου. Φυσικά, δεν ζητώ θαύματα να δώ από τις στήλες σου, ούτε την τελειότητα των ξένων περιοδικών. Θα μου επιτρέψης να σου κάνω μιá κριτική, από το πρώτο τεύχος μέχρι καί το σημερινό, σε γενικές γραμμές καί έφ' όσον θα θέλης να έπекταθώ

κάπως περισσότερο, μιάς καί είμαι ο πλέον τακτικός σου άναγνώστης. Αφιερώνεις θέματα πολύ ένδιαφέροντα για τον κινηματογράφο, για την μουσική, για τις τέχνες, για τον άθλητισμό, για το θέατρο, δημοσιεύεις «Πορτραίτα», όπως επίσης καί θέματα για διάφορες χώρες, με ήθη καί έθιμα, με εικόνες, με τοπία, πράγματα πολύ ένδιαφέροντα. Αλλά θα πρέπει να υπάρχει κάποια όμοιομορφία σχετικά με την κατάταξη όλων αυτών των θεμάτων. Δεν νομίζεις πως δίνεις για τη μουσική μόνον 4 άρθρα σε 15 τεύχη, καί για τον κινηματογράφο αφιερώνεις σελίδες δόκληρες, για να δείξης την Λέσλυ Καρόν καί την Μονρόε; Δεν υπάρχει κανένα τεύχος σου, χωρίς την απαραίτητη σελίδα για το σινεμά. Γράφεις για την μουσική καί δίνεις τόσο λίγα δείγματα, ελάχιστα σχεδόν, από τη μουσική κίνηση τη δική μας καί του έξωτερικού. Άραγε, μόνον ή προκλητική Μονρόε, ή θρυλική «Λολό» καί ή «άτομική» Λόρεν, καί όλο το πλήθος των άλλων άστέρων, είναι για σένα ένδιαφέρουσες ειδήσεις από τον Κόσμο της Τέχνης; Μήπως δεν ξέρεις ή δεν έμαθες, ότι στις 27 Ιανουαρίου έκλεισαν τα 200 χρόνια από την γέννησι του Μότσαρτ; Περιμένα ότι θαόλεπα υπέ-

ροχες φωτογραφίες καί πορτραίτα, για τη ζωή καί το έργο του μεγάλου μουσουργού, αλλά δεν είδα, παρά τον Μάρλον Μπράντο μέ... γένεια καί την Ροσάνα Ποντεστά στην «Ελένη της Τροίας!» Γιατί αυτή ή άδιαφορία; Στά ξένα περιοδικά χάλασε ο κόσμος με την έπέτειο αυτή. Δεν υπήρξε φύλλο, χαρτί, περιοδικό, έφημερίδα που να μη γράψη. Έσύ γιατί έδειξης τόση άδιαφορία; Ύστερα βρίσκεις πως ή πιανίστα Λίλιαν Καλλίρ ήταν τόσο μεγάλο μουσικό γεγονός, ώστε να της αφιερώσης 3 δόκληρες σελίδες σου; Στον φιλέλληνα Ιτούρμπι, που έπαιξε μάλιστα καί για χατήρι των τραυματιών μας, δεν άξιζε αυτή ή θέσις; Θα ευχαριστούσης ιδιαίτερα το εύρύ σου κοινό, αν έδινες μερικές φωτογραφίες του έκλεκτου πιανίστα από τις συναυλίες του καί από την έδώ παραμονή του. Οι ΕΙΚΟΝΕΣ με άπογοητεύουν.

Γράφουν για το θέατρό μας. Τέσσερα άρθρα σε 15 τεύχη, καί από τα 4, τα δύο αφιερωμένα στο Έθνικό Θέατρο. Το ένα για την «Μαρία Στιούάρτ» καί το άλλο για τον «Άμλετ». Καλά το πρώτο, αλλά το δεύτερο; Η μήπως ζητάς να μας δείξης ότι το Έθνικό είναι το μόνο θέατρο στην Ελλάδα, που άξιζει νάχη την θέσι του στο περιοδικό; Τα θέατρα Κοτοπούλη, Μουσούρη κλπ. δεν είναι καλλιτεχνικοί οργανισμοί, που θα έπρεπε να έχουν καί αυτοί κάποιο δικαίωμα να γνωρίσουν τις στήλες σου; Ο Φωτόπουλος καί ο Κατράκης ήταν πιδό ένδιαφέροντες από τον Άμλετο. Ο άθλητισμός σου είναι καλός, με έξαιρετικές φωτογραφίες. Αλλά γιατί σταμάτησες τα πορτραίτα των Έλλήνων άθλητών από το 4ο τεύχος σου κιόλας; Θα ήθελα περισσότερη ύλη, από άπόψεως είδησεογραφίας, από τα σπουδαιότερα νέα ελληνικά καί ξένα. Μιά μικρή στήλη με σύντομες ειδήσεις. Θα μπορούσες επίσης ν' αφιερώσης φωτογραφίες καί φάσεις, από ένδιαφέροντα μάτς, που τόσο πολύ θέλουμε όλοι οι φίλαθλοι. Άρκετά νομίζω πως έγραψες για το Ράλλυ του Μόντε Κάρλο. Φτάνει πια. Στά λογοτεχνικά πορτραίτα γιατί άρκέσθηκες μόνον στον Μυριβήλη καί το Βενέζη; Θα μπορούσες να μας δώσης καί λογοτέχνας Έλληνες καί ξένους επίσης, που δεν υπάρχουν πια. Τόν Παλαμά, τόν Ξενόπουλο, τόν Δροσίνη κ.λ.π. Επίσης ή δημοσίευσίς ένός μυθιστορηματος «Έλληνας συγγραφέας, π.χ. του Καζαντζάκη. Όταν καί το έξαιρετικό. Καί μιá καί μιλάμε για μυθιστορήματα ο «Κ. Άρκάντιν» καί το «Τρομερό μυστικό» είναι πολύ ένδιαφέροντα.

Η στήλη του «Έδώ κι Έκει» καλή. Το δέ εικονογραφημένο «Ριπ Κίριμπς» καλό, αλλά για... Άμερικένους. Οι διαφημίσεις πολλές, αλλά μάλλον καλές. Οι γελοιογραφίες, οι περισσότερες με χιούμορ. Οι φωτογραφίες της Ρόδου, Θεσσαλονίκης, Πειραιώς, Σουηδίας, πολύ καλές. Έξαιρετικές οι του τέρματος Άμπελοκήπων καί των «Πυρπολητών». Η άλλη σου ύλη καλή καί άρκετά ένδιαφέρουσα. Πολύ καλές ή άστυνομική έρευνα για τόν Δράκο καί της Τροχαίας Κινήσεως. Συνέχισε την δημοσίευσίς αυτή, είναι πολύ ένδιαφέρουσα. Τώρα σ' αφήνω. Μά θα τά ξαναπούμε πάλι. Σταματώ σήμερα γιατί σε κούρασα. Μά θα σου ξαναγράψω γιατί έχω πολλά να σου πώ. Δεν είμαι τόσο γκρινιάρης όσο νομίζεις, μά σου τά έγραψα όλα αυτά γιατί οι ΕΙΚΟΝΕΣ είναι το μόνο αξιοπρεπές περιοδικό στην Ελλάδα καί σαν τέτοιο χρειάζεται πάντοτε φίλους που να τά αγαπούν καί να του δίνουν συμβουλές καί να πληρώνουν κάθε Παρασκευή τόν... φόρο τους! Το περιοδικό πρέπει ν' ά-

νήκη σ' έμάς κι' όχι στίς... «συμπάθειες». Οι «συμπάθειες» θα μείνουν μόνον «συμπάθειες». Τέλος σου λέω Τοξότα πως τά... βέλη σου πρέπει να γίνουν πιδό άποδοτικά για μας... καί για σάς καί προπάντων για να μην σου έρχονται έξέ οικείων τά βέλη». Ευχαριστώ για την ύπομονή σου καί για την φιλοξενία.

Κώστας Γαϊτάνος (Άθήναι)

ΜΕ ΑΓΓΙΑΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ

«... Όμολογώ ότι το 18ο σταυρόλεξο (ίδιο τεύχος) με ένέθουσίασε. Δεν βρίσκετε όμως ότι ήταν λιγάκι υπερδεδεμένο;... Όσον άφορά την φωτογραφία του έξεφώλλου σας (σημ. Τοξότη: Πρόκειται για τόν πρόεδρο της κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλή) την βρίσκω υπέρ το δέον φανταχτερή. Φαντάζομαι ότι θα κάνει πολλές κοπέλλες να λησμονήσουν πολλούς καί να τό ρίξουν στην... κορνιζοποιία!... Τον «Άρκάντιν» δεν γίνεται να τόν βάλετε πιδό πολύ; Άνυπομονούμε...»

Φ... Μ... (Ένταύθα)

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ: Παρακαλώ, μόνον το «Ένταύθα» να δημοσιεύσετε, γιατί δεν θα μου ήταν διάλο εύχάριστο να με έπισκεφθή ή έλκοιζόμενος με άγρίας διαθέσεις. Ο ίδιος

«Έτσι, λοιπόν, δεν δημοσιεύω παρά μόνο τα άρχικά του γνώματος του φίλου μας.

ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ

«... Σας παρακαλώ να μου γράψετε τόν τρόπο με τόν όποιον θα μπορέσω να προμηθευθώ τα ύπ' άρ. 2, 3, 4, 5 καί 6 τεύχη των ΕΙΚΟΝΩΝ...»

Θανάσης Μελής (Σέρραι)

Μά είναι άπλούστατο. Άν τό εις Σέρρας πρακτορείον Τύπου δεν διαθέτη παλαιά τεύχη, τότε θα μάς έμβάσετε το αντίτιμόν των καί ή διεκπεραίωσις των ΕΙΚΟΝΩΝ θα σας τά ταχυδρομήση. Όλα τα παλαιά τεύχη υπάρχουν στην διάθεσι κάθε ένδιαφερομένου. Πωλούνται δέ χωρίς υπερτίμησι.

ΕΙΣ ΤΑΣ 3 ΤΟ ΠΡΩΪ

«... Από την Αίγυπτο όπου συνήθισα να σας αγοράζω από θαυμασμό, γιατί ήμουν υπερήφανος ότι ή πατριδα μου έκδίδει τέτοιο περιοδικό, έφτασα τώρα στην Άθήνα... Έχω όμως μιá άπορία από το 18ο τεύχος σας. Στο ρεπορτάζ «Ο έπίτροπος που σκοτώνει» γράφετε ότι ο Γουίλλι, αφού κοιμήθηκε, πήρε στις 3 το πρωί το πιστόλι του καί: «φτάνει πια» τόν άκουσαν να φωνάζη οι γείτονες, πριν σκοτώση τόν άνθρώπου... Πώς όμως στην φωτογραφία όλα τα πρόσωπα ήταν ντυμένα σά να ήγιναν περιπάτο;...»

Μ. Στράτος (Δάφνη)

Μά περίπατο έπρόκειτο να πών. Όλοι είχαν κι' άλλες ντυθ ή γιατί θα ξεκινούσαν για έκδρομή!

ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

«... Αναμφιδόλως οι ΕΙΚΟΝΕΣ κατέχουν τα σκήπτρα εις το μεγάλο πλήθος των ελληνικών περιοδικών. Αναμένουμε καί έλπίζουμε ότι ή κυκλοφορία σας διαρκώς θα αύξάνη... Δεν νομίζετε όμως ότι είναι καιρός για ένα χαρακτηριστικό ρεπορτάζ από την Κρήτη καί ιδιαίτέρως από τόν Ήράκλειο, με τόν θαυμαστό μουσείο, την Κνωσό, την Φαιστό καί τις άλλες νεότερες δόξες της ήρωικής Μεγαλονήσου;»

Σούλα Κανάρη (Άθήναι)

Φυσικά, όλα αυτά είναι σωστά καί δίκαια. Καί ακριβώς

τώρα ποόκειται να στείλουμε φωτογραφικό συνεργείο, όχι μόνο στο Ήράκλειο, αλλά καί σε άλλες πόλεις, όπως καί στα χωριά της λεδοντογένης Κρήτης, για να μπορέσουμε να ικανοποιήσουμε όλους τους άναγνώστες μας με έπιτυχημένες εικόνες.

ΝΤΑΙΖΗ

«... Πώς την άνακαλύψατε την Νταίζη Μαυράκη; Πάντως το ρεπορτάζ ήταν πολύ ένδιαφέρον, γιατί θυμίσε παλιές δόξες, που, όπως βλέπω, ίσως ξαναθίσουν πάλι...»

ΛΙΟΥΣΥ

«... Το πρόβλημα των μαύρων της Άμερικής είναι τεράστιο καί πολύ σπουδαίο. Έμεις δεν μπορούμε να τό καταλάβουμε, γι' αυτό άπέτέλεσε ώραία έμπνευσι το σχετικό άρθρο του 19ου τεύχους. Το δράμα όμως των νέγων, όσο κι' αν συγκινή, είναι ελάχιστα, μπροστά στην άλλη μεγάλη τραγωδία που θα έχη για σκηνή την Άμερική, μετά από λίγες δεκάδες χρόνια. Γιατί τότε, όπως λένε οι ειδικοί, οι λευκοί θα ύφιστανται στίς Ήνωμένες Πολιτείες τά επίχειρα της κακίας (δουλεμπορίου κλπ.) των προγόνων των, από τους νέγρους. Φαίνεται ότι αύξάνουν τόσο πολύ γρήγορα οι αριθμοί των χρωματιστών, όσο μειούνται οι γεννήσεις των λευκών...»

Παυσανίας Λεγάκης (Νέος Κόσμος)

Η άποψίς αυτή είναι σωστή. Χρειάζεται όμως περισσότερος καιρός από μερικές δεκάδες χρόνια για να επικρατήση ή μαύρη της λευκής «άμερικανικής» φυλής.

ΤΡΟΧΑΙΑ

«... Έλπίζω τόν πίνακα που δημοσιεύσατε με τα άτυχήματα της Τροχαίας να τόν διαβάση ο κ. γενικός Εισαγγελεύς, ώστε να έχωμε κάποια ικανοποίηση, έστω καί μετά το πάτημά μας!»

Ένας πεζός... πατημένος!

ΕΧΘΡΟΣ Ή ΖΗΛΙΑΡΗΣ;

«... Δέ μου λές, κύρ Τοξότη, έχθρός σου είναι ή σε ζηλεύει... άστρολόγος των ΕΙΚΟΝΩΝ; Βαλτός είναι, ή επίτιδες έγραψε δσα διάβασα για την άφεντιά σου; Μήπως την στήλη «Τί λένε τα άστρα» την γράφει τό... άφεντικό σου, καί θέλησε να σου δώση ευγενικά τα παπούτσια στο χέρι; Διαβάζω, λοιπόν, στο τελευταίο φύλλο των ΕΙΚΟΝΩΝ (19ον, σελίς 47, άριστερή στήλη), εκεί στα άστρα —έβδομάδα 5 έως 11 Μαρτίου— πλάι στο σήμα του ΤΟΞΟΤΗ, αυτά τα πολύ περίεργα καί... ύποπτα για την άφεντιά σου: «Έργασθήτε με περισσότερο κέφι. Η δουλειά δεν πρέπει να είναι καταναγκαστικά έργα, διότι υπό τούττας συνθήκας δεν θ' άποδώσετε ποτέ. Σύντομα θα προοδεύσθε. Θάρρος».

Νέλλυ Ρ. (Ένταύθα)

Κι' έγώ το πρόσεξα! Έχει γούστο να έχετε... δικίο! Άν, όμως, κάνετε λάθος; Τότε λοιπόν σωστά λένε τα άστρα; Φρίκη! Μία έλπίδα έχω. Να γίνω παλαισημερολόγιτης, όποτε αλλάζω άστερισμό καί μεταμορφώνομαι σε... Σκορπιό! Προς το παρόν, όμως, ύπογράφομαι ακόμη:

ΓΚΡΕΚΑ

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Α. Ο. Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

N 6

ΑΡ. ΑΔ. 65796/16779

Γερά
καί
δενικά
δόντια

Δεν είναι τυχαίο ότι χιλιάδες άνθρωποι αγοράζουν από τα καταστήματά μας, βρίσκουν: ΚΑΛΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΦΤΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

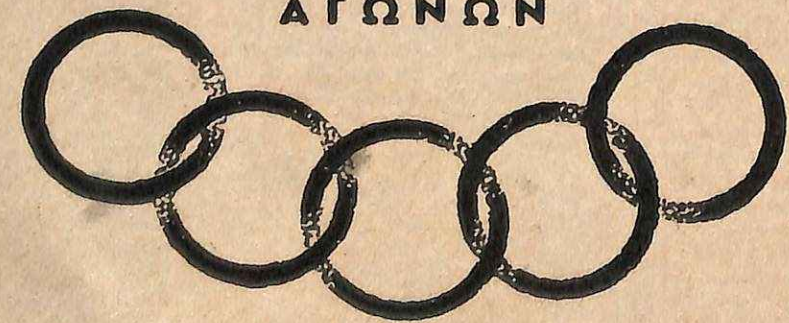
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

SWEEPSTAKE

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ
ΑΓΩΝΩΝ

Κατά τόν κύπελλον της 25ης Μαρτίου

ΤΙΜΗ ΛΑΧΕΙΟΥ ΔΡ. 20

ΚΑΡΝΑΒΑΛ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ: Ο «ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ» ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ Λ. ΑΜΑΛΙΑΣ

ΕΝΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟ ΑΡΜΑ (ΜΕ ΚΑΝΟΥΛΑ ΑΝΤΙ ΜΥΤΗΣ) ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Οι 'Αποκρηές έδω κι' άλλου, ἄλλοτε και τώρα

Χαρήτε, νέοι, τήν ζωήν
εἰς τοῦ ἔρωτος ἀγκάλῃ,
διότι ἡ νεότης αἰς περὶ
ὡσάν τὸ καρναβάλι!...

Οἱ ἄπλοι κι' ἀνόητοι αὐτοὶ στίχοι, οἱ γραμμένοι συνήθως μὲ ἀνοιχτὰ λιλὰ μελάνι — τὸ μελάνι τῶν ρωμαντικῶν καρδιῶν! — ἦταν πολὺ γνῶριμοι στὰ παλιὰ λευκώματα, στὰ διδλία τῶν «Μικρῶν μυθικῶν» ὅπως τὰ Ἐλεγαν, ὅπου στὴ σελίδα τῶν ἀφιέρωσεων εἰς τὴν «κτῆτορα», ἐκεῖνος τοὺς ἐχάραζε διστακτικὰ σὰν μιὰ ἔμμεση ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι... Τοὺς ἐδιάβαζε ἡ κτῆτωρ, χαμογελοῦσε κι' ἴσως, ἂν ὁ ἐκεῖνος ποὺ ὑπέγραφε συνήθως μ' ἓνα ὠραῖο ψευδώνυμο, — «Ἀετιδεύς», «Πληγῶμένος», «Αἰωνίως δυστυχής» — τὴ συγκινοῦσε λίγο, ἀκολουθοῦσε τὴν ἔμμετρη συμβουλὴ του καὶ διεπίστωνε μαζί του ὅτι ἡ νεότης περὶ ὡσάν τὸ Καρναβάλι!... Ἡ παρομοίωσι, βλέπετε, ἦταν σωστὴ κι' ὅπως ἡ μοῖρα δλὼν τῶν ὠραίων πραγμάτων εἶναι ἡ συντομία καὶ ἡ παροδικότης, ἔτσι καὶ τὸ Καρναβάλι δὲν ἦταν τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἓνα φανταχτερὸ πυροτέχνημα... Γράφω ἦταν γιὰτὶ δέβαια ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦμε σήμερα νὰ τὸ ἀναστήσουμε ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦμε νὰ τοῦ κάνουμε ἐνέσεις κεφιῶν κι' εὐθυμίας, μένει πάντα ἐμὴ κίτρινη σελίδα εἰς τὸ διδλίον τῶν ἀναμνήσεων, ὅπως θὰ ἔγραφε ὁ... ἀσυγχώρητα ρωμαντικὸς «Ἀχιλλεύς Παράσχος»... Καὶ τὸ διαπιστώνουμε εὐκόλα αὐτό, τώρα ποὺ πάλι στὰ ἡμερολόγια ἀρχισε τὸ Τριώδιο καὶ ποὺ παραμένει οὐσιαστικὰ μόνον σ' αὐτά... Τὸ Καρναβάλι, τὸ τρελλὸ Καρναβάλι, αὐτὸ ποὺ μόλις ζῶγων ἀναφτέρωνε καρδιὰς καὶ ζέσταινε ἐλπίδες, αὐτὸ ποὺ σκορπιζόταν σὲ ἀμέτρητες ἐκδηλώσεις ξενοιασίας κι' εὐθυμίας, ἀνήκει ὀριστικὰ κι' ἀνεπίστρεπτα στὰ περασμένα...

ΠΑΛΙΕΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Θ' ἀπορήσει κανεῖς, ἀκόμη κι' ἂν ἔχη ζήσει στὴ ἐχρυσὴ ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ τὴν πατινάριε μὲ τόση ἀδρότητα ὁ χρόνος, ὅταν, ξεφυλλίζοντας παλιὰς ἐφημερίδας καὶ κιτρινωπὰ περιοδικὰ, διαβάσῃ γιὰ τὶς περασμένες Ἀποκρὲς. Θὰ νομίσῃ ὅτι βρίσκεται σ' ἓνα κόσμον ἀπίθανον μακρινόν, ὅσο κι' ἂν τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ αὐτὸν δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλον... Τὸν ἀπεμάρκρυναν ὅμως ἀπὸ τὴ μνήμη καὶ τὶς καρδιὰς μᾶς τὰ γεγονότα ποὺ ἐμεσολάβησαν, τὸν ἀπεμάρκρυναν κυρίως τὰ μεστὰ ἀπὸ ἐμπειρίας τελευταῖα χρόνια... Κι' ἔτσι κλείστηκε στὶς φιλόργυρες σελίδες τῶν παλιῶν ἐφημερίδων ποὺ ἐπιμένουν μὲ πείσμα νὰ διατηροῦν δαλσατωμένον τὸ παρελθόν...

Οἱ Ἀποκρὲς! Τὶ προετοιμασίες ἄλλοτε, τί θόρυβος, τί συγκίνησι! Πολλὰς ἡμέρας πρὶν μπροστὰ, πρὶν στὰ ἡμερολόγια φανῇ ἡ τόσο ζωηρὰ ἀναμενόμενη μαρτυρία «ἄρχεται τὸ Τριώδιον», ἔνας πυρετὸς προετοιμασίας κατελάμβανε τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα... Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμαθοῦν τὰ μασκαράτικα καὶ νὰ εἶναι ὁμορφα, πρωτότυπα, φανταχτερά... Κατέβαιναν ἀπὸ τὶς βιβλιοθήκες παλιοὶ τόμοι ἱστορίας ποὺ στὶς σελίδες τοὺς ἀναπαύονταν ναυχελικὰ στὴ μακαριότητά τους βασιλιάδες κι' ἄρχοντες περασμένων αἰώνων, γιὰ ν' ἀντιγραφοῦν τὰ κουστούμια τους... Κι' ἄρχιζε ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ μεγάλο καὶ φλογερὸ πρόβλημα: Ποιὰ ἦταν καλύτερη, ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἢ ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη — ἐνδυματολογικῶς φυσικὰ; Ἡ μήπως αὐτὴ ἡ ἀνοικονόμητη Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἦταν ὁμορφότερα ντυμένη; Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ καταφύγουν σὲ βασιλίσσες;... Ὑπῆρχαν κι' ἄλ-

λες μορφὲς τῆς ἱστορίας γιὰ τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ μὴν ἤξεραν τίποτα, ἀλλὰ ποὺ τὰ... κουστούμια τους τὶς συγκινοῦσαν. Νά, αἴφνης, αὐτὴ ἡ Ζὰν Ντ' Ἀρκ... Ἐἶχε πολὺ γούστο καὶ πολλὴ πρωτοτυπία ὅταν παράγγελλε — σὲ ποιὸν τάχα; — τὴν τόσο σὶκ παντοπλῖα της... Γούστο ἐπίσης πρέπει νὰ εἶχε καὶ ἡ Λαίδη Χάμιλτον, ὅπως τουλάχιστον φαίνεται σ' αὐτὴ τὴν παλιὰ χαλκογραφία...

Ἀρχίζαν τότε τὰ οἰκογενειακὰ συμβούλια... Ἡ μητέρα ἐπέμενε νὰ ντυθῇ ἡ κόρη Ἀμαλία — κι' αὐτὴ στὴν ἐποχὴ τῆς Ἀμαλίας ντυνόταν! —, ὁ πατέρας ἔκρινε σύμφωνα μὲ τὸν παράγοντα τῆς τσέπης του καὶ συνήθως ὑπεστήριζε τὸ πρὶν ἄπλο κουστοῦμο, ἡ γιαιὰ συμφωνοῦσε μ' ὅλους καὶ μ' ὅλα κι' ὁ μικρὸς ἀδελφός, ποὺ ἦταν κι' ὁ καθολικός τῆς ἀδελφῆς στοὺς χοροὺς, διάλεγε γιὰ κείνην τὴ μασκαράτικη ἐνδυμασία ποὺ θὰ πήγαινε καλύτερα μὲ τὴ δική του!... Ἀκολουθοῦσε πολὺ ὠρη διαφωνία καὶ τελικὰ ἀπεφάσιζαν νὰ θέσουν τὸ πρόβλημα στὴν κρίσι τοῦ θεῖου ποὺ τὸν καλοῦσαν ἐπείγοντως γιὰ σπουδαία οἰκογενειακὴ ὑπόθεσι...

Ὁ θεῖος στὰ νειάτα του εἶχε ταξιδέψει στὸ ἐξωτερικὸ κι' ἤξερε ἀπὸ αὐτά... Μισόκλεινε τὰ μάτια, ἔστριβε τὸ μουστάκι καὶ θυθιζόταν σὲ μιὰ μικρὴ ἀναπόλησι... Ἐπειτα διαφωνοῦσε μὲ ὅλους καὶ κατέληγε στὴ μοιραία ἀπόφασι νὰ «ντυθῇ» ἡ κόρη Ἰωσηφίνα ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἐθαύμαζε τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα!...

ΟΜΑΔΙΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ

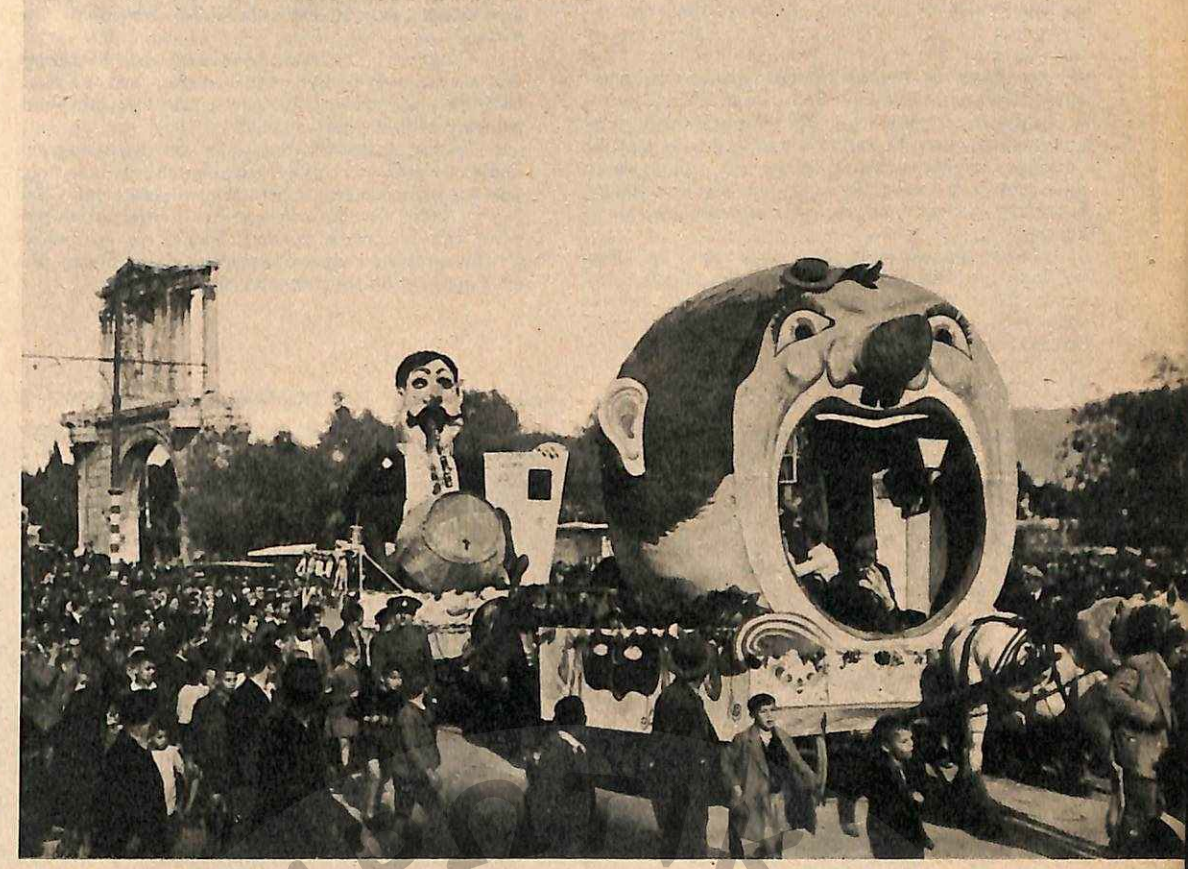
Αὐτὲς ὅμως ἦταν οἱ «κατ' ἰδίαν» προετοιμασίες ποὺ γίνονταν «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» σὲ κάθε σπίτι. Ὑπῆρχαν κι' οἱ ἄλλες, οἱ μεγάλες προετοιμασίες, αὐτὲς ποὺ ἔδιναν στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς Ἀποκρῆς μιὰ χαρούμενη ὄψι πανηγυριοῦ, ἑνὸς πανηγυριοῦ ποὺ ἐκκινούσε ἀπ' τὶς φτωχογειτονιὲς κι' ἔφθανε ὡς τὰ κοσμικὰ κέντρα ποὺ φοροῦσαν ἐκεῖνες τὶς μέρες τὰ καλά τους... Κρεμοῦσαν φανερὰ καὶ χρωματιστὲς κορδέλλες, σκόρπιζαν στὶς γωνιὰς τοὺς μασκαράτικες φιογῶρες, ἔβαφαν μὲ λογιῶν — λογιῶν χρώματα τὶς λάμπες...

Ἡ πρὶν ἐνδιαφέρουσα ὥστόσο ἐκδήλωσις τῆς παλιᾶς Ἀποκρῆς ἦταν ἡ παρέλασι τῶν ἀρμάτων. Θὰ τὰ θυμάστε ἀσφαλῶς! Ἦταν ἡ ἀποθέωσι τοῦ Καρναβαλίου στὴν ὁποῖαν ἐλάμβαναν ὅλοι μέρος, πλοῦσοι καὶ φτωχοί, χωρὶς καμμιὰ διάκρισι, πίσω ἀπ' τὶς κομικὲς μάσκες καὶ τὰ πολυχρώμα κουστούμια ποὺ φοροῦσαν. Γέμιζαν οἱ δρόμοι ἀπὸ κόσμον, ἀπὸ ἓναν κόσμον χαρούμενον, γιορταστικὸν ποὺ φώναζε καὶ θορυβοῦσε, ποὺ σκορπιζε σπάταλα σερπαντίνες καὶ κομφετί κι' ἔσπαζε κοκκάλινα αὐγά...

Ἡ Πλάκα καὶ τοῦ Ψυρρή, τὰ Πατήσια καὶ τὸ Μεταουργεῖο, στενὰ σοκάκια καὶ μεγάλοι ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι, ἔσφυζαν ἀπὸ ζωὴ καὶ χαρὰ, πλημμύριζαν ἀπὸ ἓνα πλῆθος γραφικὸ καὶ παρδαλὸ ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν βασιλιάδες μὲ χάρτινα στέμματα, ἀλλοτρίοι Ναπολέοντες, μαρκήσιοι μὲ περούκες ἀπὸ βαμβακερὴ κλωστή, πρόσχαρες κολομπίνες καὶ ἀνέμελοι ἀρλεκίνοι... Θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος εἶχε γλιστρήσει ἀπὸ κανένα φανταστικὸν παραμῦθι τοῦ «Ἀντερσεν» κι' ἀναστήθηκε στὸν αἰῶνα μᾶς ἀπὸ κάποια ξεχασμένη νεράιδα...

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ «ΑΤΡΑΞΙΕΣ»

Σ' ἐφημερίδα τοῦ 1900 διαβάζουμε, μὲ μιὰ

ΑΛΛΑ ΔΥΟ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΡΜΑΤΑ ΠΑΡΕΛΑΛΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
Φωτ. Μεγαλοικονόμου

ΣΤΑ ΔΡΟΜΑΚΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΕ, ΦΥΣΙΚΑ, Ο ΚΛΑΣΙΚΟΣ ΜΠΕΚΡΗΣ ΜΕ ΤΙΣ «ΜΙΣΕΣ» ΤΟΥ

Χάριν τουρισμού ό καρνάβαλος εισβάλλει για πρώτη φορά πρό εβδομήντα έτών στήν Έλλάδα

μικρή καθυστέρηση 56 έτών, αυτή την ενδιαφέρουσα είδηση:

«Σωρηστάτη προμηνύεται ή σημερινή παρέλασις των άρμάτων. Αί γνωστότεροι έλληνικοί διομηχανία και οι διάφοροι οικιοι θα κατέλθουν εις συναγωνισμόν εύφυας, πρωτοτυπίας και ωραιότητος.

»Λέγεται ότι γνωστή διομηχανία σιγαρέττων επί του άρματος της θα τοποθετήση ώραιαν κυρίαν καθημένην επί χρυσού θρόνου και καπνίζουσαν έν τεράστιον σιγαρέττον. Η τολμηρά αυτή αναπαράστασις, που θα σκορπίση ευδαιμονίαν εις τας όπαδούς του φεμινισμού, είναι μία πρωτοφανής πρωτοτυπία ή όποια έλπίζομεν να μην προκαλέση δυσάρεστον έντύπωσιν εις τό εύπρεπές αθηναϊκόν κοινόν.

»Άλλη πρωτότυπος αναπαράστασις θα είναι τό άρμα της Πολιτείας, τό όποϊον θα σύρουν τέσσερες όνοι, πιθανόν συμβολίζοντες τούς πολιτικούς της!... Λέγεται ότι οι όνοι θα διαμαρτυρηθούν δι' αυτόν τόν προσδλητικόν συμβολισμόν!»

Η ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΓΚΡΙΝΙΑ ΤΟΥ «ΡΩΜΗΟΥ»

Υπήρχαν θέβαια και τότε οι αντίρρήσεις, οι γκρίνιες, τα παράπονα —έκδηλώσεις τόσο χαρακτηριστικές του νεοελληνικού πνεύματος... Σήμερα φυσικά όλα αυτά, καθώς τα τυλίγει ή νοσταλγία, μάς φαίνονται γοητευτικά κι' όμορφα... Όστόσο ξεφυλλίζοντας παλιά περιοδικά κι' έφημερίδες, σ' έναν άποκρηάτικο «Ρωμηό» διαβάσαμε αυτή την έμμετρη... γκρίνια του Σουρή:

»Αν κι' ή πολύπλοκος πατρις
εύρίσκειται έν κινδύνω,
πλήν σεις έλάτε πρός έμέ
κι' έφέτος μάλλο κοστοιμέ,
σάν άλλοτε σάς δίνω.
Ναι μέν κυττάζω θλιβερός
τά κατσίχνα ταμεία,
ναι μέν μαστίζει σοδαρώς
τό Κράτος δουλιμιά,
ναι μέν τό γένος άθυμεί
κι' έν ού παικτοίς δέν παίξει
και στρώνεται χωρίς ψωμί
'Αποκρηάς τραπέζι...
"Όμως δέν πρέπει και γι' αυτά
νά μην μασκαρευθοίμε,
και μέ μουντζούρες τηγανιοῦ
νά μη μουντζουρωθοίμε.
Κι' άν πάλι πικροκλάψουμε
τά τόσα βάσανά μας
κι' άν για τί χώρα κατηφείς
θαράμε ταμπουράδες,
κι' ούτε μουντσούνα θάλοινε
στά δόλια μουντσούνα μας,
θαροείτε πώς δε θάμαστε
για τούτο μασκαράδες;

»Απάντησ: στην έμμετρη αυτή έρώτησι του Σουρή δέν δόθηκε... "Όμως κι' εκείνη τη χρονιά που δημοσιεύθηκε στο «Ρωμηό» αυτό τό σατιρικό παράπονο, τό...γένος έώρτασε μέ πολύ κέφι την 'Αποκρηά και δέν έδειξε καθόλου ότι άθυμεί, σύμφωνα με τη διαπίστωση του Σουρή...

ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ «ΣΑΝΤΕΚΛΑΙΡ» ΚΑΙ ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΑΤΘΙΔΕΣ

Δέν έλειπε και τότε τό χιούμορ από τις άποκρηάτικες ρεκλάμες —κάθε άλλο μάλιστα! Οι διαφημιστάι των άρχών του αϊώνος μας ήξεραν να βρίσκουν τό κουμπι του Κοινού και ιδιαίτερα των γυναικών, όπως τό άποδεικνύει αυτή ή τόσο διασκεδαστική και χαριτωμένη ρεκλάμα που έδημοσιεύθηκε σ' έφημερίδα της 15ης Φεβρουαρίου 1915:

ΦΙΛΙΚΗ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

»Προειδοποιούμεν, διά να έχωμεν την συνεΐδησίν μας καθαράν, τας ευγενικάς και κομψάς 'Ατθίδας ότι αι ωραιόταται μάσκαί διά τας 'Αποκρηά «Σαντεκλαίρ» τας όποιας πωλεί κατ' άπο-

κλειστικότητα τό κατάστημά μας (άκολουθεί τό όνομα και ή διεύθυνσις του καταστήματος) είναι ελάχισται! Μέγας και σοδαρός ως έκ τούτου ύπάρχει κίνδυνος να εξαντληθούν ταχέως και αι πραγματικώς ωραίαι και ευγενικαι κυρίαί να μην προλάβουν να τας προμηθευθούν. Σπεύσατε ταχέως!

»Προσοχή! Η προειδοποίησις αυτή άφορά άποκλειστικώς τας ώραιάς και κομψάς 'Ατθίδας. Αί άλλαι ήμπορούν να προμηθευθούν μάσκας οιασδήποτε μάρκας.

Πρέπει να παραδεχθούμε ότι έπιτυχέστερη ρεκλάμα —για την εποχή της τουλάχιστον— της μάσκας «Σαντεκλαίρ» δέν θα μπορούσε να γίνη. Ποιά 'Ατθίς δέν θα πίστευε ότι ή προειδοποίησις αυτή την άφορούσε άμμεσα; Έκείνο τό άάποκλειστικός τας ώραιάς και κομψάς ήταν δίχως άλλο ένας άκαταμάχητος μαγνήτης!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

»Ασφαλώς όμως στην άποκρηάτική μας αΰτη άναπόλησι θα πρέπει να δούμε πώς και πότε έγινε ή πρώτη παρέλασις του Καρναβάλου στην 'Αθήνα και μαζί του και των πρώτων χαρούμενων άρμάτων. Εύτυχώς έχουμε μία πολύτιμη και μοναδική μαρτυρία ένός από τούς... υπευθύνους αυτού του ξεφαντώματος, του Θεοδόρου Βελλανίτη, που έδημοσιεύθηκε στο «Έμπρός» του 1925.

Σ' αυτή τη μαρτυρία λοιπόν έκτός των άλλων διαβάζουμε:

«Κατά τό 1888 μερικοί νέοι δημοσιογράφοι, συνεννοηθέντες μετά τινων δημοτικών συμβούλων ών προϊστάτο ό Μίκιος Λάμπρος και έμπόρων των όδών 'Ερμού και Αϊόλου, άπεφασίσαμεν να δώσωμεν νέαν τροπήν εις την 'Αποκρηά της πόλεως και να δημιουργήσωμεν ει δυνατόν σαιζόν

τοιαύτην, καθαρώς 'Αθηναϊκήν, άπομιμούμενοι τά καρναβάλια της Νικαίας.

»Ήτο μία εποχή κατά την όποιαν ό Χαρίλαος Τρικούπης έπέδωκε να έλκύση τό ρεύμα των μεταδαινόντων εις την Αίγυπτον περιηγητών ένταύθα.

»Άπεφασίσαμεν και ήμεϊς να υποδοθήςωμεν τας προσπάθειάς ταύτας του Τρικούπη δημιουργόντες καρναβάλια 'Αθηναϊκού τύπου. Έσχηματίσαμεν τό κομιτάτον των 'Απόκρεω, εξέλεξαμεν πρόεδρον τόν άλλοτε καθηγητήν του Πανεπιστημίου Φρεαρίτην, ανεβέσαμεν εις τόν Θ. 'Αννινόν τό διακοσμητικόν μέρος, προκηρύξαμεν βραβεία και έζητήσαμεν συνδρομάς από τό Κοινόν τας όποιας προθύμως άπέδεχθη.

»Ο αθηναϊκός κόσμος ένεθουσιάσθη. Έπεδόθησαν πλείστοι εις την παρασκευήν άρμάτων, εις έπινοήσεις σατιρικάς των συγχρόνων γεγονότων,

εστόλισαν περικόμφως οι κατοικούντες την όδδν Σταδίου τούς εξώστας των, και την προτελευταίαν Πέμπτην των 'Απόκρεω άπεφασίσθη ή έξοδος του Καρναβάλου. Διά την πομπήν ειχον έπιστρατευθη όλαι αι μουσικαί της πόλεως, ό δε μουσικός όμιλος τόν όποιον διηύθυνεν ό Ναπολέων Λαμπελέτ έπρομήθευσε τόν χορόν, όστις θα έψαλλε τό άσμα της 'Αποκρηάς.

»Τῷ δντι, κατά την ώρισμένην ήμέραν και ώραν ήκούσθησαν λαχαί από την πλατείαν της 'Ομονοίας και θούρια. Οι μουσικοί όλοι ήσαν μετμημισμένοι ως πιερότοι και προηγούντο του άρματος, έτραγουδούσαν δε ώραιότατα τό ύπό του Λαμπελέτ τονισθέν άσμα, του όποιου ή έπώδός ήτο:

Τέτοιες άποκρηές, τέτοιες άποκρηές,
δέν τίς ένθυμούνται ούτε οι γοηές...

»Εσημείωσε μεγάλη έπιτυχία αυτή ή πρώτη 'Αθηναϊκή παρέλασις του Καρναβάλου και των άρμάτων... Κι' από τότε έκαθιερώθηκε και κάθε χρόνο μάλιστα γίνονταν και καλύτερη; ώς τό πικρό 1940 που έσήμανε τό τέλος της...

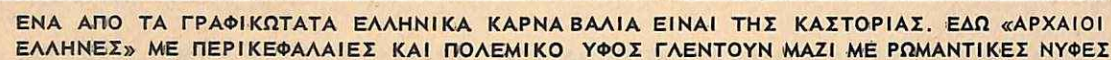
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Είναι πολλά τά στοιχεία που άποτελούσαν τις παλιές 'Αποκρηές κι' άρκτεοί οι διάφοροι έτύποι» που συνέθεταν την έορταστική και χαρούμενή τους άτμόσφαιρα: ό ξυλοπόδαρος, ή καμήλα, τό γαϊτανάκι, ό 'Αράπης, ή ύψη της 'Αποκρηάς, ό ποιητής του κάρρου... Αυτός ό τελευταίος ήτο και ό περισσότερο δημοφιλής! 'Ακολουθούσε συνήθως τά πολυτελέστερα γαϊτανάκια κι' όσην ώρα χόρευαν τά μέλη που άποτελούσαν τό πρωτότυπο και γραφικόν αυτό χορευτικό θίασο, ό ποι-

Φωτ. Μεγαλοοικονόμου

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ (ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙ ΛΑΛΗΤΟ «ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΙ») ΕΓΙΝΕ ΕΛΑΚΟΥΣΤΟ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: ΕΝΑ ΑΡΜΑ ΜΕ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ. ΔΕΞΙΑ: ΠΑΡΕΛΑΣΙ ΕΥΘΥΜΩΝ ΚΑΙ ΑΡΚΕΤΑ «ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΩΝ» ΑΡΜΑΤΩΝ

Η «ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ» ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΚΟΤΟΥΣ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ ΤΗΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

ΦΩΤ. ΣΠ. ΜΕΛΕΤΖΗ

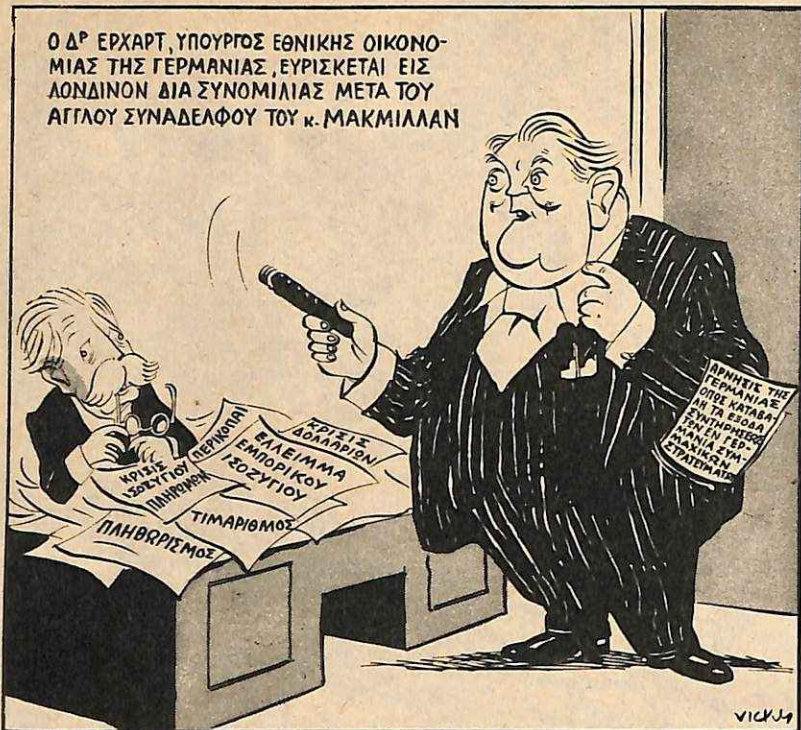
ΝΕΣΤΟΡΑΣ ΜΑΤΣΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ «ΑΤΡΑΞΙΟΝ» ΚΑΘΕ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΟΙ «ΣΥΛΟΠΟΔΑΡΟΙ»

Και σήμερα... σήμερα πώς εορτάζεται η Αποκριά; Τό προβάδισμα φυσικά! τὸ ἔχει ἡ Πάτρα πού κατάρθεσε ὃ ἀναστροφή τὸ παλιό Κόριναβάλλι καὶ νὰ συγκεντρώνῃ κάθε χρόνο καὶ περισσότερο κόσμο πού πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ θεαματικὴ παρέλασι τῶν ἀρμάτων. Ἐπίσης σὲ ἀρκτεὲς ἄλλες μεγάλες ἐπαρχιακὲς πόλεις γιορτάζονται μὲ κέφι ὁ Ἀπόκριας μὲ ὁμαδικὲς τελετὲς καὶ χαρούμενες μασκαράτες... Ὅσο γιὰ τὴν Ἀθήνα, αὐτὴ περιορίζεται σὲ μερικοὺς κοσμικοὺς χοροὺς, σὲ πολλὰ οἰκογενειακά «πάρτυ» ὅπου ὁ καλεσμένοὶ παραινουν μαζί τους ὅ,τι θὰ φάν καὶ θὰ πῶν, καὶ στίς σποραδικὰς

Ο Δ^ρ ΕΡΧΑΡΤ, ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ, ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΔΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΝΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ κ. ΜΑΚΜΙΛΛΑΝ

ΕΡΧΑΡΤ: «Μά, φυσικά... εσείς οι "Αγγλοι" εκάνατε ένα μεγάλο οικονομικό λάθος το 1945: κερδίσατε τον πόλεμο...»

(Vicky)

(Photopress)

ΕΙΚΟΣΙΤΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ έφθασαν με στρατιωτικό αεροπλάνο στην Έλβετία. Άνηκον όλα σε συμμοριόπληκτες οικογένειες και στέλλονται στο ύγιεινό κλίμα της Έλβετίας για να αναρρώσουν από τις στερήσεις και τις κακουχίες, που υπέστησαν κατά την έρυθρά επιδρομή.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ:

● Ποιοι είναι σύμμαχοι ποίων; Τα σχόλια των κυριωτέρων έφημερίδων του Δυτικού Κόσμου υπήρξαν μάλλον δυσμενή και πάντως λίαν επιφυλακτικά διά το έκλογικόν αποτέλεσμα. Αι προβλέψεις διά την μακροδιότητα της κυβερνήσεως και την σταθερότητά της σαφώς δυσμενείς και η κριτική του τρόπου διεξαγωγής των εκλογών κατά το μάλλον ή ήττον ακολουθεί την άποψιν του αντιπολιτευομένου τύπου. Αντιθέτως η Μόσχα διά του άρθρογράφου σχολιαστού της Βλαντιμήρωφ ουδέ πόρρωθεν διαμφισθιτεί την εγκυρότητα των εκλογικών αποτελεσμάτων και εις ουδεμίαν περί νοθείας προβαίνει νύξιν. Όμιλεί άπλως περί μειώσεως της κοινοβουλευτικής δυνάμεως της ΕΡΕ την οποίαν θεωρεί ως ένδειξιν φιλειρηνικής στροφής του λαϊκού αισθήματος.

Σ υ μ π έ ρ α σ μ α: Η στάσις της Μόσχας έναντι της Έλλάδος πρόκειται να ακολουθήση φιλικήν μάλλον κατεύθυνσιν. Αντιθέτως πρέπει να αναμένεται ψυχρότης αν μη άπροκάλυπτος έχθρότης εκ μέρους των κυρίων δυτικών συνεταίρων έπηρεαζομένων από την αγγλικήν πολιτικήν.

● Τί θέλουν οι Άμερικανοί; Αι επιδιώξεις της άμερικανικής διπλωματίας άπεσαφηνίσθησαν από τας κινήσεις του ένταυθα εκπροσώπου της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Έλευθέρων Έργατικών Ένώσεων. Εις τας συνομιλίας του ούτος με τους άρχηγούς των κομμάτων της άντιπολιτεύσεως έμμένει επί της ανάγκης συνεργασίας όλων των άστικών κομμάτων με άποκλεισμόν των κομμουνιστών. Η άποψις αυτή υποστηρίζεται πλήρως από τα σχόλια των άμερικανικών έφημερίδων, εις τα όποια τονίζεται η άδυναμία σχηματισμού θωισίμου κυβερνήσεως από την Ε.Ρ.Ε. άνευ συνεργασίας με τα μετριοπαθή κόμματα του Κέντρου.

● Η νέα Βουλή θα είναι δύσκολος. Αυτό είναι το γενικόν συμπέρασμα εκ της μελέτης της συνθέσεώς της. Η παρουσία είκοσάδους περίπου εκπροσώπων της άριστερας με πειθαρχίαν και μαχητικήν προσολήν θα έχη ως συνέπειαν την ανάγκην διά την κυβέρνησιν όπως διδῃ μάχην διά την ψήφισιν των νομοσχεδίων της. Ανάγκη επομένως διά τα μέλη της κυβερνήσεως όπως έχουν και την πρόσθετον ικανότητα της πείρας του κοινοβουλίου.

● Η Έλλειψις άμερικανικής συμπαράστάσεως εις τόν άγώνα της κυβερνήσεως διά την Κύπρον, θα υποχρέωση την Έλλάδα να τραπή προς την πολιτικήν της ουδετερότητας, φέρεται δηλώσας ο Έλλην πρωθυπουργός εις συνέντευξιν του προς άμερικανικήν έφημερίδα άμέσως μετά τας εκλογάς. Σχεδόν ταυτοχρόνως, ο γενικός γραμματεὺς του Άραβικοῦ Συνδέσμου κ. Χαρούνα έδήλωσεν ότι καί άραβικά χωραί υποστηρίζουν θερμῶς τόν άγώνα των Κυπρίων δι' αυτοδιάθεσιν...

ΣΑΟΥΔΑΡΑΒΙΑ:

● Τα δεκαετῶ άρματα μάχης που τελικῶς παρεδόθησαν από τας Ένωμένες Πολιτείας εις την Σαουδαραβίαν, άπετέλεσαν πρόσθετον άφορμὴν αύξήσεως του σοβιετικοῦ γοήτρου εις τόν άραβικόν κόσμον. Υποστηρίζεται συγκεκριμένως ότι η προθυμία της ΕΣΣΔ όπως προμηθεύσῃ αὐτὴν όπλα εις τὰ άραβικά κράτη άνευ όρων, επέτρεπεν εις την Σαουδαραβίαν να τηρήσῃ σταθεράν στάσιν έναντι των Ένωμένων Πολιτειῶν απειλήσασα καί άρνησιν ανανεώσεως της συμφωνίας παραχωρήσεως της αεροπορικής θάσεως του Νταχράν.

ΚΙΝΑ:

● Εις τας μυστικές συνεννοήσεις εκπροσώπων της κυβερνήσεως του Τσάγκ Κάι Σέκ και του Μάο Τσέ Τούγκ, ενεργόν ρόλον εκ των παρασκηνίων έπαιξε καί η Ίαπωνία. Ήδη εκ του ραδιοσταθμοῦ του Πεκίνου άνηγγέλη ότι η Έρυθρά Κίνα επρότεινεν εις την Ίαπωνίαν την άποκατάστασιν διπλωματικών σχέσεων, την οποίαν η τελευταία επιζητεί χωρίς να δύναται να πραγματοποιήσῃ λόγω του ότι διατηρεῖ διπλωματικές σχέσεις με την κυβέρνησιν της Φορμόζας. Η συμφωνία μεταξύ Κίνας καί Φορμόζας θα επέτρεπεν εις την Ίαπωνίαν να δώσῃ διέξοδον εις τὸ εμπόριόν της προς την μεγάλην κινεζικήν αγοράν.

ΜΑΛΑΙΣΙΑ:

● Μέχρι του Φθινοπώρου του 1957 θα έχη παραχωρηθῇ πλήρης ανεξαρτησία εν τῷ πλαίσίῳ της Κοινοπολιτείας εις τὸ όμόσπονδον κράτος της Μαλαισίας. Διά υπογραφείσης ήδη συμφωνίας αι άρμοδιότητες εσωτερικής ήάμυνης καί ασφαλείας, οικονομικών καί βιομηχανίας καί εμπορίου περιέρχονται εις την τοπικήν κυβέρνησιν.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ:

● Η νέα σοβιετική «έπίθεσις εμπορικής συναλλαγής» εις την Νότιον Άμερικὴν συνοδεύεται με άρκετήν άπειλήν. Η υπό της άργεντινής κυβερνήσεως ψυχρά υποδοχή των προτάσεων Μικογιάν ελχεν ως αποτέλεσμα την έντός μηνός σοβαράν έντασιν της δράσεως δολιοφθοράς των παλαιῶν όπαδῶν του Περόν, ο όποιος δέν θεωρεῖται ότι έχασεν όριστικῶς τὸ παιχνίδιον. Τὸ σοβαρώτερον εξ όλων των σαμποτάζ είναι η άνατίναξις της μεγάλης στρατιωτικής πυριτιδαποθήκης εις τὸ προάστιον του Μπόενος Άύρες Μιγκουελέτες.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ:

● Η σοβιετική διείσδυσις έξεδηλώθη με την επανάστασιν των άξιωματικών της αεροπορίας, εις την οποίαν την τελευταίαν στιγμήν δέν προσεχώρησαν οι άξιωματικοί του ναυτικοῦ καί άρκετοί μεμυημένοι εκ του στρατοῦ. Τὸ κίνημα άπετέλεσε προειδοποίησιν προς τὸν νέον πρόεδρον Κούμπιτασκ διά την υπό του τελευταίου αὐτοῦ παραγνώρισιν του γεγονότος ότι την έκλογὴν του όφείλει εις τας ψήφους της εκτός νόμου άκρας άριστερας.

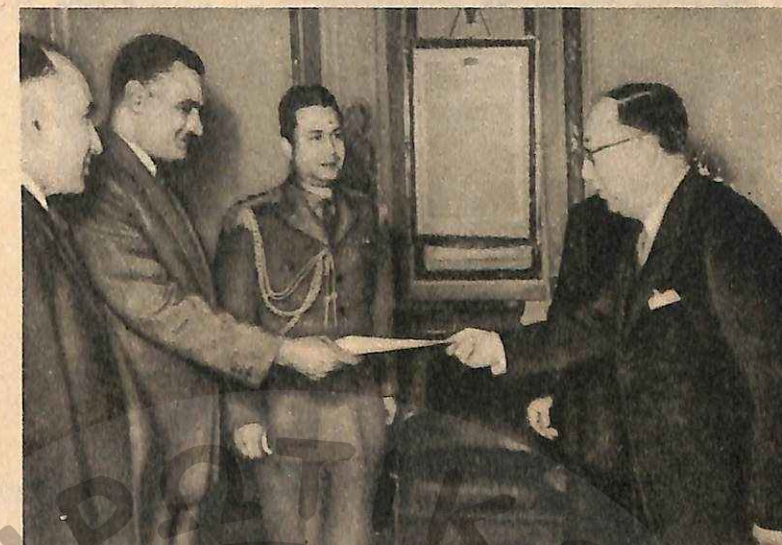
ΠΕΡΟΥ:

● Μεγαλύτεραν επιτυχίαν ένεφάνισε τὸ επαναστατικόν κίνημα εις τὸ Περού. Ραδιοσταθμός των στασιαστῶν άνεκοίνωσεν ότι κατελήφθησαν ο ποτάμιος λιμὴν καί η πόλις Σάν Τσεσίλια.

Σ υ μ π έ ρ α σ μ α: Αι ταυτόχρονοι άναταραχαί εις την περιοχὴν δέν δύνανται να χαρακτηρισθῶν συμπτωματικά.

Ο ΣΑΧΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ καί η αυτοκράτειρα Σοράγια κατά την άφιξί τους στο Νέο Δελχί, όπου τούς υπεδέχθησαν ο πρωθυπουργός κ. Παντίτ Νεχρού, καθώς καί όλα τα μέλη της Ινδικής κυβερνήσεως. (United Press)

Ο ΝΕΟΣ ΡΩΣΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ στο Κάιρο Εύγένιος Κισίλεφ επιδίδει τα διαπιστευτήριά του στον πρωθυπουργό της Αιγύπτου Άμπντέλ Νασσέρ. (United Press)

(International)

ΣΤΟ 20^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ του Σοβιετικού Κομμουνιστικού Κόμματος ο Νικήτα Κρούστσεφ μίλησε επί τέσσερις ώρες καί ανέπτυξε την «γραμμή» του κόμματος: Κυρίως ότι η Ρωσία δέν θα επιτρέψῃ να αύ περφαλαγισθῇ από την πολεμική παραγωγή των καπιταλιστικῶν χωρών. Στη φωτογραφία, ο Κρούστσεφ στο βήμα καί πίσω του εξ άριστερών προς τα δεξιά οι: Κρισέκκο, Σουσίλωφ, Μαλένκοφ, Καγκάνοβιτς, Μπουλγκάνιν, Βοροσίλωφ, Μολότωφ, Μικογιάν, Σαβούρωφ καί Περδούχιν. Δεξιά καί άριστερά διακρίνονται καί άλλα πολλά έξέχοντα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρωσίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β' ΟΤΑΝ ΑΝΗΛΘΕ ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Θ' Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΖΩΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗ

νησις Δημ. Ράλλη (4 Νοεμβρίου 1920—24 Ιανουαρίου 1921), η κυβέρνηση Νικ. Καλογεροπούλου (24 Ιανουαρίου — 26 Μαρτίου 1921), δύο κυβερνήσεις υπό τον Δημ. Γούναρη (26 Μαρτίου 1921 — 3 Μαΐου 1922), η κυβέρνηση Νικ. Στράτου (3 — 9 Μαΐου 1922), η κυβέρνηση Ν. Πρωτοπατσάκη (9 Μαΐου — 28 Αυγούστου 1922) εις την οποίαν μετέσχε και ο Στράτος, και η κυβέρνηση Ν. Τριανταφυλλάκου (28 Αυγούστου — 14 Σεπτεμβρίου 1922). Έκάστη δὲ τῶν κυβερνήσεων τούτων ἐστηρίζετο εις μερίδα μόνον τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ.

Δὲν ἦτο ἀδικαιολόγητος ἡ διάστασις μετὰ τῶν κομμάτων τῆς ἀντιβενιζελικής παρατάξεως. Διότι δὲν ὑπῆρχε, παρὰ ἓνα μόνον κοινὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον τὰ συνέδεεν. Ἡ ἀνάγκη ἀνατροπῆς τοῦ βενιζελικοῦ καθεστώτος καὶ ἀποτροπῆς τῆς ἐπανάδου τοῦ βενιζελισμοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν. Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα σημεία, διεφώνουν. Καὶ διεφώνουν βασικῶς. Εἰς τὴν ἀντιβενιζελικὴν παρατάξιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συννητῶντο ὅλοι αἱ πολιτικά καὶ κοινωνικά τάσεις, αἱ ὁποῖαι εὐρίσταντο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν βενιζελικὴν παρατάξιν. Ἀπὸ τῶν ἄκρας προοδευτικῶν, μέχρι τῶν ἄκρας συντηρητικῶν. Ὅσα ἦτο πλάνη νὰ πιστευθῇ ὅτι ὁ ἀντιβενιζελισμὸς ἐξέφραζε τὴν συντήρησιν. Ἐκτός τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος τὴν ὁποῖαν ὑπερήσκειν, εἰς πλείστα ἄλλα σημεία ἦτο κατὰ προοδευτικώτερον τοῦ βενιζελισμοῦ. Τὸ κοινωνικὸν πρόγραμμα τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος ἦτο πολὺ πλεον μεταρρυθμιστικὸν ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχον πρόγραμμα τῶν Φιλελευθέρων, οἱ ὁποῖοι, παραμειναντες ἐπὶ μίαν ἐνεσταντίαν εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἶχον παύσει νὰ εἶναι φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς ἀλλαγῆς. Ἐξ ἄλλου καὶ αἱ μάζαι αἱ ὁποῖαι ἠκολούθουν τὸν ἀντιβενιζελισμόν, κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, ἦσαν κοινωνικῶς τοποθετημέναι ἀριστερώτερα τῶν μαζῶν τοῦ βενιζελισμοῦ.

Ἀλλ' εἰς τὸν ἀντιβενιζελισμόν ὑπῆρχον καὶ τὰ πληγόντα διὰ τῆς ἀνάδου τοῦ βενιζελισμοῦ πολιτικά, οικονομικά καὶ κοινωνικά συμφέροντα. Ἐκ τῆς συναντήσεως αὐτῆς ἐντὸς τῆς ἰδίας παρατάξεως ἀντιμαχομένων τάσεων, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ προέλθῃ κάποια διαφοροποίησις, ἡ ὁποία δὲν ἐνεφανίσθη μόνον ἐντὸς τῆς Συνελεύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκτός. Ἡ κρίσις τοῦ Ἰ. Μεταξά, ἡ ὁποία ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Μικρασιατικῆς ἐκ-

στρατείας διετήρει τὰ συνθήματα βάσει τῶν ὁποίων ἐκερδήθησαν αἱ ἐκλογαὶ τῆς 1ης Νοεμβρίου, ἦτο ἡ ἐκτός τῆς Συνελεύσεως σημειωθείσα διαφοροποίησις τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ. Σχηματικῶς θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ, ὅτι μετὰ τὴν «νίκην τῆς» ἡ ἀντιβενιζελικὴ παρατάξις διηρέθη εἰς τρεῖς πτέρυγας, τὴν ὑπὸ τὸν Γούναρη, τὴν ὑπὸ τὸν Στράτον, τὴν ὑπὸ τὸν Μεταξάν. Διάφοροι μικροσμάδες συνειργάζοντο, κατὰ τὰς περιστάσεις, μὲ ἓνα ἐκ τῶν τριῶν ἡγετῶν.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 1922

Ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ὠδήγησεν εἰς στρατιωτικὴν ἐπανάστασιν, ἡ ὁποία κατέλυεν ἐκ νέου τὴν νομιμότητα. Ἡ στρατιωτικὴ ἐπανάστασις, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας εὐρέθη ὁ βενιζελικός Ν. Πλαστήρας, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ἀντιβενιζελικὸν Στυλ. Γονατῆν, ἔταξεν ὡς ἔργον τῆς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς στρατιωτικῆς θέσεως τῆς χώρας, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ σύναψις ἐντίμου εἰρήνης μετὰ τὴν Τουρκίαν, καὶ τὴν δημιουργίαν προϋποθέσεων ὁμαλοῦ πολιτικοῦ βίου εἰς τὴν χώραν. Τὸν πρῶτον σκοπὸν τὸν ἐπέτυχεν, τὸν δεύτερον δχι. Ἀντιθέτως, πολιτικῶς ἡ ἐπανάστασις ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐπανάστασιν καὶ σταθεροποίησιν τοῦ βενιζελικοῦ καθεστώτος. Ἡ ἐκτέλεσις, διὰ λόγους σκοπιμότητος, τῶν ἡγετῶν τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ, Δημ. Γούναρη, Νικ. Στράτου, Π. Πρωτοπατσάκη, Ν. Θεοτόκη καὶ Γ. Μπαλτατζῆ, εἰς τοὺς ὁποίους καταλογίσθησαν ἀνυπαρκτοὶ ποινικά εὐθύναι διὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, συνέβαλεν εἰς τὴν ἀποσύνησιν τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχρειάσθη μίαν δεκαετίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ Π. Τσαλδάρη διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ φοβερόν πλήγμα.

Ἡ μεταβολὴ τῆς ἐπανάστασεως εἰς ἐρείσμα τοῦ βενιζελισμοῦ, προέκალσε τὴν ἀντίδρασιν ὄλων ἐκείνων τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα εἶχον πιστευθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς δημιουργίας μίας νέας καταστάσεως, πέραν τῶν δύο παρατάξεων. Ἡ ἀντίδρασις αὕτη ἔφερεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἐξέγερσιν τοῦ Ὀκτωβρίου 1923. Ἀλλ' ὅπως ἡ ἐπανάστασις ἐπέστη διάδρασιν ἀπὸ τοὺς βενιζελικούς, ἔτσι καὶ ἡ ἀντεπανάστασις, ὁπῶς κατέστη συνήθεια νὰ καλῇται ἡ ἐξέγερσις τοῦ 1923, ὑπέστη διάδρασιν ἀπὸ τοὺς ἀντιβενιζελικούς. Καὶ ἐνεφανίσθη ὡς ἀπόπειρα ἐπαναφορᾶς

τοῦ ἀντιβενιζελικοῦ καθεστώτος. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπέτυχε.

Θύματα τῆς ἀντεπανάστασεως ὑπῆρξαν ἡ δυναστεία καὶ ὁ Ἰ. Μεταξάς. Οὗτος, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Γούναρη καὶ Στράτου, κατέστη ὁ ἡγέτης τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ καὶ τὸ κόμμα, πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἰδρύσει, τῶν Ἐλευθεροφρόνων, τὸ νέον πολιτικὸν σχῆμα τῆς ἀντιβενιζελικῆς παρατάξεως. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἀντεπανάστασεως καταλογίσθη εἰς δόρυς τοῦ. Ἡ ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἀναγνώρισις τῆς ἐπελθούσης πολιτικῆς μεταβολῆς, διὰ τῆς καταλύσεως τῆς βασιλευμένης καὶ τῆς ἀνακνήψεως τῆς βασιλευμένης Δημοκρατίας, τοῦ ἐστέρησε τὴν συμπαθειαν τῆς μεγαλυτέρας μερίδος τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ θεωρῇ τὴν βασιλείαν ὡς φορεᾶ τῶν ἀντιβενιζελικῶν ἰδεῶν.

Ἡ πολιτικὴ μεταβολὴ ἦτο ἐπιτυχία τῶν ἀδιαλλάκτων τοῦ βενιζελικοῦ στρατοπέδου. Συμπίπτοντες εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο μετὰ τοὺς ἀντιβενιζελικούς, ἐπίστευσαν ὅτι ἡ Βασιλεία θὰ ἀπέτελε ἀντιβενιζελικὸν ἐρείσμα. Παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου, ὁ ὁποῖος ὀρθῶς διέβλεπεν ὅτι ἡ προσωπικὴ τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον δὲν ἐδικαιολογεῖ πολιτικῶς μεταβολὴν καὶ ὅτι, μετὰ τὴν παραίτησιν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου, δὲν εἶχε νόημα ἡ ἀντίθεσις τοῦ βενιζελισμοῦ κατὰ τῆς δυναστείας, οἱ ἀδιαλλάκτοι τοῦ βενιζελικοῦ στρατοπέδου ἐπέτυχον τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀβασιλείτου. Δώσαντες οὕτω εἰς τὴν ἀντιβενιζελικὴν παρατάξιν τὸ μέσον ἀναστάσεως τῆς καὶ τὸ ὄπλον διὰ τοῦ ὁποῖου, ἀνυσυντασσομένη, θὰ ἐπληττεν ἐκ τοῦ ἀσφαλούς τὸν βενιζελισμόν.

Ἡ ἐπανάστασις, τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἔργου τῆς ἐπέδωξε διὰ τῆς προελθούσης ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1923 Δ' Συντακτικῆς Συνελεύσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκλογῶν αὐτῶν ἀπέσχον οἱ ἀντιβενιζελικοί, ἡ Συνέλευσις ἦτο μονόπλευρος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠμποροῦσε νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν ἐπανάστασιν, τῆς ὁποίας ἀπλῶς ἀπέτελεσε συνέχειαν.

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΙΣΜΟΝ

Ἡ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἡγεσίας καὶ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ὀκτωβρίου 1923 ἐπελθούσα ἀ-

ποσύνησις τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ, ἔδωσε τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν βενιζελισμόν ὅτι ἦτο ἀπόλυτος κύριος τῆς καταστάσεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠμποροῦσε καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειρὰν του νὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡδὴ, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1920, ἐσχηματίσθη εἰς τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων ἀριστερὰ πτέρυξ, ἡ ὁποία ἀνέζητει εὐκαιρίαν ἀνεξαρτοποιήσεως. Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος εὕρισκετο ὁ Ἀλέξ. Παπαναστασίου, ὁ ὁποῖος εἶχε προσχωρήσει εἰς τοὺς Φιλελευθέρους, κυρίως μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Θεσσαλονίκης. Κατευθυντήριος γραμμὴ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυ-

γος ἦτο ἡ ἐγκαθίδρυσις εἰς τὴν Ἑλλάδα καθεστώτος ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας. Τὸ δημοσιεύθην τὸν Φεβρουάριον 1922 δημοκρατικὸν Μανιφέστον, τὸ ὁποῖον ὑπέγραψαν οἱ Ἀλέξ. Παπαναστασίου, Θρ. Πετιμεζάς, Δ. Πάξης, Σπ. Θεοδωρόπουλος καὶ ἄλλοι, καὶ ἀπέτελε δριμυτάτην κριτικὴν τοῦ ἀντιβενιζελικοῦ καθεστώτος καὶ τῆς δυναστείας, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη δημοσίευσ ἐκδηλώσεως ἀνεξαρτοποιήσεως τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος. Οἱ ὑπογράψαντες τὸ Μανιφέστον συνελήφθησαν καὶ κατεδικάσθησαν εἰς τριετὴ φυλάκισιν ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικίου Λαμίας, ἀποφυλακι-

σθέντες ἅμα τῇ ἐπικρατήσει τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1922. Οἱ ὑπογράψαντες τὸ Μανιφέστον ἀπέτελεσαν εἰς τὴν Δ' Συνέλευσιν τὸν πυρῆνα τῆς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως, τοῦ κόμματος, δηλαδή, τὸ ὁποῖον ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἀνατροπὴν τῆς βασιλευμένης Δημοκρατίας. (Μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας, ἡ Δημοκρατικὴ Ἐνωσις μετανενομήθη εἰς Ἑργατικὸν καὶ Ἀγροτικὸν κόμμα). Ἡ Δημοκρατικὴ Ἐνωσις, παρ' ὅλον ὅτι ἀπέτελε μειοψηφίαν εἰς τὴν Συνέλευσιν, κατάρθρωσε, προσεταιρισθεῖσα καὶ τὰ δυναμικώτερα στοιχεῖα

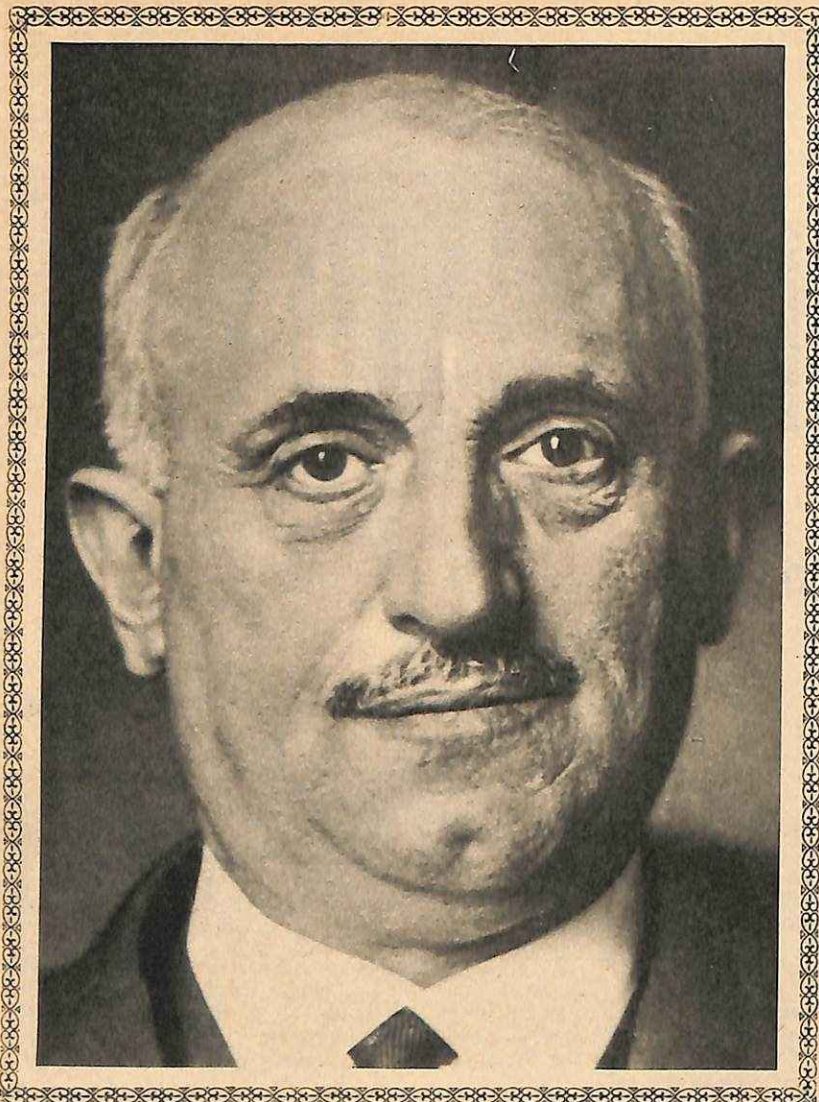
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Β' ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1922 Ν. ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ, Σ. ΓΟΝΑΤΑΣ

Ἡ ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς 1ης Νοεμβρίου 1920 προελθούσα Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία, ἡ ὁποία ἀνεκηρύχθη εἰς Γ' τῶν Ἑλλήνων Συντακτικὴν Συνέλευσιν, περιελάμβανε μίαν πλειοψηφίαν στερουμένην ἐνότητος καὶ μίαν μειοψηφίαν στερουμένην ἀρχηγού. Ἡ ἠνωμένη Ἀντιπολίτευσις, ἀφ' ἧς ἔγινε κυβέρνησις, ἔταυσε νὰ εἶναι ἠνωμένη. Τὸ κόμμα τοῦ Στράτου, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ μεταξύ εἶχε μεταδραστηριοποιηθῇ ἀπὸ «συντηρητικῶν» εἰς «μεταρρυθμιστικῶν», διεχώρισε τὰς εὐθύναις τοῦ ἀπὸ τὸ Λαϊκόν καὶ τὰς μετ' αὐτοῦ συνευαγισμέναις ὁμάδας. Ἐδὲν ὑπῆρξαν λόγοι ἀντιδράσεως, ἔλεγεν ὁ Νικόλαος Στράτος, ἀλλ' ἐκτέλεσις πολιτικοῦ καθήκοντος νὰ χωρίσωμεν ἀπὸ τῶν πρῶν ὁμοφρόνων, ἐφ' ὅσον ἡ κοινὴ ἰδέα τῆς συμπτρέξεως δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἠνωμένην ὑπηρεσίαν, διότι τὸ ἔργον ἔχει συντελεσθῇ. Ἐφ' ὅσον ὁμως τὸ συντελεσθὲν ἔργον ἦθελε ποτὲ διακινδυνεύσει ἐπὶ ἐλάχιστον, ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετήσαμεν καθ' ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ εὐρεθώμεν πρῶτον πάλιν εἰς τὴν μάχην. Ἀλλ' ἡ ὁδὸς τῶν ὁποίων ἐχαράξαμεν εἶναι κατευθύνσις ἀκριβῶς σώζουσα καὶ ἐνισχύουσα τὴν ἐγκατάστασιν ἐν τῇ χώρα τῆς νομίμου ἐξουσίας. Ὅσα ἔργον παρανοίας, ἐάν ὅλοι ἡμεῖς οἱ νικηταὶ συνετασσόμεθα εἰς ἓν στρατόπεδον, ἀφήνοντες ἐξ ἄλλου μέρους τοὺς ἡττηθέντας εἰς τὸ ἄλλο στρατόπεδον. Ἐάν ὅλοι οἱ νικηταὶ συνετασσόμεθα εἰς ἓν στρατόπεδον, μὴ

συγκυβερνῶντες, ἀλλὰ συμφερόμενοι, τί ἤθελε συμβεῖ; Πάσαν ἀντίδρασιν ἡ ὁποία θὰ προέκυπτεν ἐκ τῶν σφαλμάτων τῶν κυβερνῶντων, πᾶσαν ἀντιπολίτευσιν ἡ ὁποία θὰ ἐγεννᾶτο ἐκ τῶν πράξεων αὐτῶν θὰ τὴν ἐκαρπούτο ἡ πολιτικὴ ἀντίδρασις. Ὅσα ἔργον παρανοίας, ἐάν τὰ παράπονα, τὰ ἐκ τῶν σφαλμάτων προερχόμενα, ἐτρέποντο πρὸς τὴν ἀντίδρασιν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ὁ ἐλλοχεύων ἐχθρὸς τοῦ νομίμου καθεστώτος. Πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ σχηματισθῇ ἡ ἀντιπολίτευσις ἡ νομιμόφρων, ὅπως διαδεχθῇ τοὺς σημερινὸν κυβερνῶντας καθ' ἣν ὥραν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἡ ἡ πληρωμὴ τῶν σφαλμάτων αὐτῶν ἦθελε καταβιάσει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

Ὁ Νικ. Στράτος, δηλαδή, ἐξήτει νὰ παραμείνῃ ὡς ἐφεδρεία τῆς ἀντιβενιζελικῆς παρατάξεως. Ἦτο πλάνη. Διότι, ὡς εἶχε διαμορφωθῇ ἡ πολιτικὴ κατάστασις εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὴν ἐμφύλιον ρῆξιν, ἡ φθορὰ τμήματος τῆς μίας ἐκ τῶν δύο παρατάξεων, θὰ εἶχεν ἀποτέλεσμα τὴν φθορὰν τοῦ συνόλου τῆς παρατάξεως.

Μεταπολιτεύσεις, κινήματα, διαφοροποιήσεις κομμάτων, δικτατορίες — και εμφάνις του Κ.Κ.Ε. εις τήν Βουλήν

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

της επαναστάσεως, τους Πάγκαλον, Κουνδύλην, Χατζηκυριάκον, να επιβάλουν τελικώς τὰς ἀπόψεις της, καθ' ὅσον ἡ συντηρητικὴ μερίς τῶν Φιλελευθέρων, ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τὸν Ἑλ. Βενιζέλου, δὲν εἶχε τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως. Ὁ Ἑλ. Βενιζέλος ἐξ ἄλλου, παρ' ὅλον ὅτι ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὴν κατάρτησιν τῆς βασιλείας, ἐν τούτοις, ἀντιληφθεὶς ὅτι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ πειθαρχήσῃ τοὺς ἀδιστάκτους τῆς παρατάξεώς του, δὲν ἐπέμεινε εἰς τὰς ἀπόψεις του. Ἐπανῆλθεν μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ 1924 καὶ ἐσχημάτισε κυβέρνησιν, ἀλλὰ, μόλις ἀντελήφθη ποία ἦτο ἡ κρατούσα ἀτμόσφαιρα, παρητήθη, καὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου ἀνεχώρησεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Οὐτὲ ὅμως οἱ παραμείναντες εἰς τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων διετήρησαν τὴν ἐνότητά των. Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν, ἡ πλειονότης, ἠκολούθησαν τὸν Γεώργ. Καφαντάρην, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑλ. Βενιζέλος ὑπέδειξεν ὡς διάδοχόν του εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ κόμματος. (Ἐς σημειωθῇ ὅτι τὸ 1910 ὁ Καφαντάρης συνειργάσθη μὲ τὰ παλαιὰ κόμματα καὶ ἀπέσπεν ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς 28ης Νοεμβρίου). Ἄλλοι τὸν Ἄνδρ. Μιχαλακόπουλον, (τὸν ἀντίπαλόν του Δ. Γούναρη εἰς Πάτρας, ὁ ὁποῖος μετέσχεν εἰς ὅλας τὰς ἀπὸ τοῦ 1912 κυβερνήσεις τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου, καὶ ἐσχημάτισε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βενιζέλου, τὸ 1924, τὸ κόμμα τῶν Συντηρητικῶν Δημοκρατικῶν). Ἄλλοι τὸν Θεμ. Σοφούλην, ἄλλοι τὸν Γεώργ. Κουνδύλην, ἄ-

νακηρυχθέντα εἰς ἀρχηγὸν τοῦ Ἑθνικοῦ Δημοκρατικοῦ κόμματος καὶ ἄλλοι τὸν Θεόδ. Πάγκαλον. Ὁ τελευταῖος, διαπιστώσας τὴν προοῦσαν ἀποσύνθεσιν τοῦ βενιζελισμοῦ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1925 κατέλαβε, διὰ πραξικοπήματος, τὴν ἐξουσίαν καὶ μετὰ δῆμῳ διέλυσε τὴν Συνέλευσιν, κυβερνήσας δικτατορικῶς τὴν χώραν ἐπὶ δεκαετημέριον. Ὅταν οὗτος ἀνετράπη, ἀκριβὲς ὑπὸ τῶν ἰδίων στοιχείων τὰ ὁποῖα τὸν εἶχον ἀναβιβάσει εἰς τὴν ἐξουσίαν, προεκρύχθησαν ἐκλογαί, καθ' ὅς μετέσχεν καὶ οἱ ἀντιβενιζελικοί, ἀφοῦ ἐπὶ τετραετίαν ὁλόκληρον παρέμειναν εἰς τὸ περιθώριον τῆς πολιτικῆς ζωῆς.

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΤΗΣ 7ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1926

Αἱ ἐκλογαὶ τῆς 7ης Νοεμβρίου 1926 ἀποτελοῦν σταθμὸν εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς χώρας. Διότι κατ' αὐτάς, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, διὰ τῆς ψήφου του, ἀπέδειξεν ὅτι ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ τέλμα τοῦ διχασμοῦ καὶ ἐκάλεσε τὰ ἀστικά κόμματα νὰ συνεργασθῶν. Ἡ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ταύτας ἐνίσχυσις τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τῶν Φιλελευθέρων ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας εὕρισκοντο οἱ Καφαντάρης καὶ Μιχαλακόπουλος, καὶ τῆς διαλλακτικῆς μερίδος τῶν ἀντιβενιζελικῶν, τῆς ὁποίας ἡγεῖτο ὁ Ἱ. Μεταξάς, ἀπέδιδε τὴν διὰθεσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως ἡ πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας κινήθῃ ἐκτὸς τῶν πλαισίων τῶν ἀντιθέσεων τοῦ παρελθόντος. Αἱ δύο παρατάξεις ἐξήλ-

θον ἐκ τῶν ἐκλογῶν σχεδὸν ἰσόπαλοι, μὲ ἑλαφρὰν ὑπεροχὴν τῆς βενιζελικῆς.

Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπεβοήθησε καὶ τὸ διὰ πρώτην φοράν ἐφαρμοσθὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκλογικὸν σύστημα τῆς ἀναλογικῆς, τὸ ὁποῖον ἐπέτρεπεν ὥστε αἱ ἐντὸς τῶν δύο παρατάξεων διαφοροποιήσεις νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ λαοῦ. Καὶ ὁ λαὸς ὑπεστήριξε τοὺς μετριοπαθεῖς τῶν δύο παρατάξεων. Οὕτω, ἐκ τῶν 143 ἐδρῶν (ἐπὶ συνόλου 286) τὰς ὁποίας ἐκέρδισεν ἡ βενιζελικὴ παρατάξις, αἱ 102 περιήλθον εἰς τὴν Ἑνωσιν Φιλελευθέρων, τῆς ὁποίας ἡγούντο οἱ Καφαντάρης καὶ Μιχαλακόπουλος. Καὶ ἐκ τῶν 127 τῆς ἀντιβενιζελικῆς, τὰς 51 ἐκέρδισε τὸ κόμμα τῶν Ἑλευθεροφρόνων τοῦ Ἱ. Μεταξά. Ἐδόθη, δηλαδή, εἰς τοὺς μετριοπαθεῖς τῶν δύο παρατάξεων ἰκανὴ δύναμις διὰ νὰ σχηματίσῃ σωμαχικὴν κυβέρνησιν. Τὸ γεγονός τοῦτο παρέσχε καὶ τοὺς ἀδιστάκτους τῶν δύο παρατάξεων καὶ οὕτω, κατέστη δυνατόν ὁ σχηματισμὸς κυβερνήσεως εὐρυτάτου συνασπισμοῦ, ἀποκλιθεὶς Οἰκουμένης, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχεν ἡ Ἑνωσις Φιλελευθέρων, τὸ Λαϊκὸν κόμμα, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ὁποίου εὕρισκετο ὁ Παναγής Τσαλδάρης, τὸ κόμμα τῶν Ἑλευθεροφρόνων καὶ ἡ Δημοκρατικὴ Ἑνωσις. Ἐκτὸς τῆς κυβερνήσεως οὐσιαστικῶς ἔμειναν μόνον οἱ ἀριστεροί, δηλαδή οἱ κομμουνισταὶ καὶ τὸ Ἀγροτικὸν κόμμα.

ΤΟ Κ.Κ.Ε.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν τῆς 7ης Νοεμβρίου 1926 περιεῖχεν ἕνα σημαντικὸν μῆνυμα. Μία μερίς τῶν ψηφοφόρων, πολὺ μικρά, ἐξήρχετο τῶν ὁρίων τοῦ ἀστικοῦ καθεστώτος καὶ ἐπήρξε κόμματα ἀποδιδέοντα εἰς ταξικὰς ἀνακατατάξεις. Πράγματι 41.982 ψηφοδέλτια, ἀπὸ συνόλου 958.392, δηλαδή τὸ 4,38%, ἐδόθησαν εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. τὸ ὁποῖον ἐξέλεξε 10 βουλευτάς. Ἔτερα 28.318 ψηφοδέλτια, ἢ τὸ 2,95%, ἐδόθη εἰς τὸ Ἀγροτικὸν κόμμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀριστερὰν ἀπὸκλίσιν καὶ ἐκέρδισε 4 ἐδρας.

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἑλληνικὴν Βουλήν εἰσέρχοντο κομμουνισταὶ βουλευταί. Καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν εἶχε ζῶντα μεγαλυτέραν τῶν 10 ἐτῶν. Ἐκτοτε καὶ μέχρι τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἑλληνικὴν Βουλήν κομμουνισταὶ βουλευταὶ δύο ἀκόμη φορές. Τὸ 1932 καὶ τὸ 1936, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1932 καὶ 26 Ἰανουαρίου 1936, ἀμφότεραι διενεργηθεῖσας μὲ τὸ ἀναλογικὸν σύστημα. Καὶ ἡ δύναμις τοῦ Κ.Κ.Ε. θὰ ἐμφανισθῇ αὐξανομένη εἰς 4,97% τὸ 1932 καὶ εἰς 5,76% τὸ 1936, μὲ κοινοβουλευτικὴν ἐκπροσώπησιν ἐκ 10 βουλευτῶν τὸ 1932 καὶ 15 τὸ 1936. Οἱ 15 βουλευταὶ τῆς Βουλῆς τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1936, λόγῳ τῆς οὐκ ἐπιτυχῆς ἀντιθέσεως ἡ ὁποία εἶχε χωρίσει ἐκ νέου τὰς δύο παρατάξεις, κατόπιν τῆς ἐναντίου τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου δολοφονικῆς

ἀποπείρας τῆς ὁγδ' Ἰουνίου 1933 καὶ τῆς επαναστάσεως τῆς 1ης Μαρτίου 1935, ἐκλήθησαν νὰ παίξουν ἕνα ρόλον, λίαν ἐπικίνδυνον διὰ τὸ ἀστικὸν καθεστὺς. Ἀμφότερα αἱ παρατάξεις, αἱ ὁποῖαι ἐξήλθον ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1936 ἀπολύτως ἰσόπαλοι εἰς ἐδρας (143 οἱ ἀντιβενιζελικοὶ ἔναντι 141 τῶν βενιζελικῶν ἐπὶ συνόλου 300), διεξεδίκησαν τὰς ψήφους τῶν κομμουνιστῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν κοινοβουλευτικὴν πλειοψηφίαν. Τελικῶς, συμφωνία ὑπεγράφη τὴν 19ην Φεβρουαρίου 1936 μετὰ τοῦ Θ. Σοφούλη, ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κοινοβουλευτικῆς ὁμάδος τοῦ Κ.Κ.Ε. Σκλάβαινα. Χάρης εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην, ὁ Σοφούλης ἐξέλεξε πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἐξασφαλίσας τὸ τεκμήριον τῆς δεδηλωμένης. Ἄλλ' ἐπειδὴ, παρὰ τὸ τεκμήριον, δὲν ἐσχημάτισε κυβέρνησιν καὶ παρέσχε κοινοβουλευτικὴν ὑποστήριξιν εἰς τὴν ἐξοκοινοβουλευτικὴν κυβέρνησιν Δεμερτζή, οἱ κομμουνισταὶ ἐδημοσίευσαν τὴν συμφωνίαν τὴν 2αν Ἀπριλίου, διὰ νὰ ἀποκομίσουν τὰ ἐξ αὐτῆς ἡθικὰ ὄφελ' ἢ καὶ ἐπέτυχον, πράγματι, χάρις εἰς τὸ κέρδος ποὺ τοὺς ἀπέδωκεν ἡ συμφωνία Σοφούλη — Σκλάβαινα, νὰ δημιουργήσουν τὸν πυρῆνα Λαϊκοῦ Μετώπου, διὰ τῆς συνεργασίας μὲ τὸν Ἱ. Σοφιανόπουλον, μέχρι τότε στέλεχος τῆς βενιζελικῆς παρατάξεως.

Τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν ἀπέτελεσεν ἀπειλὴν διὰ τὸ ἀστικὸν καθεστὺς κατὰ τὴν περίοδον τοῦ μεσοπολέμου. Παρὰ ταῦτα, οἱ πλὸν συνειδητοὶ ἀστοὶ ὑπεγράμμισαν τὸν μελλοντικὸν ἐξ αὐτοῦ κίνδυνον. Ἡ δὲ κυβέρνησις Ἑλ. Βενιζέλου, μὲ ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν τὸν Κ. Ζαβιτζιάνον ὁ ὁποῖος πρῶτος εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ 1929 ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀστικῶν κομμάτων ἐπὶ τῆς κομμουνιστικῆς διεξόδου, ἐμήψισε τὸν νόμον 4.229 τῆς 25ης Ἰουλίου 1929 περὶ μέτρων ἀσφαλείας τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος καὶ προστασίας τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου. Ὁ νόμος οὗτος, γνωστὸς ὡς «Ἱδιώνυμον», προέβλεπε τὴν δίωξιν ὡς

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Θ. ΠΑΓΚΑΛΟΣ

ἰδιωνύμου ἀδικήματος τῆς προσταθείας ἐφαρμογῆς ἰδεῶν ἐχουσῶν ὡς ἐκδήλον σκοπὸν τὴν διὰ διαίαν μέσων ἀνατροπὴν τοῦ κρατοῦντος κοινωνικοῦ συστήματος ἢ τὴν ἀπόσπασιν μέρους ἐκ τοῦ ὅλου τῆς Ἑπικρατείας (ἡ δίωξις αὕτη περιελήφθη δι' αὐτὸ τὸ Κ.Κ.Ε. ἐπρωπαγάνδιζε τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας, τὰ δὲ κακοῦργοιδικαία εἰς τὰ ὁποῖα παρέμποντο τὴν δίωξιν καὶ τῶν ἐνεργούντων προσηλυτισμὸν ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἰδεῶν αὐτῶν.

Ὁ νόμος οὗτος, ὁ ὁποῖος καθιέρωνε συστηματικὴν καὶ μελετημένην δίωξιν τοῦ κομμουνισμοῦ, συνετέλεσεν, ὑποδοθηθέντος καὶ τοῦ καθόλου πολιτικοῦ κλίματος τῆς περιόδου 1929 - 1936, εἰς ἀνάσχεσιν τῆς κομμουνιστικῆς δράσεως. Ἀς σημειωθῇ, πάντως, ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. κατὰ τὴν περίοδον τοῦ μεσοπολέμου δὲν παρουσίασεν ἱκανότητα ἀναπτύξεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος, ἀνάλογος πρὸς ἐκείνας τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρώπης.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ὁ Ἑλ. Βενιζέλος ἐπανῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν τὸ 1928 καὶ ἐπέτυχε τὸν ἐκλογικὸν θρίαμβον τῆς 19ης Αὐγούστου 1928. Ὁ Βενιζέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ χάσματος ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ μὲ τὸν διχασμόν. Ἀντὶ τούτου, ἡ ἐπάνοδος τοῦ εἰς τὴν πολιτικὴν εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ διατηρηθῇ τὸ χάσμα καὶ νὰ συσπειρώσῃ τὸν ἀντιβενιζελισμόν εἰς τὸ Λαϊκὸν κόμμα.

Κατὰ τὴν περίοδον 1928 - 1936, κατὰ τὴν δευτέραν, δηλαδή, βενιζελικὴν περίοδον, ἡ ὁποία θὰ λήξῃ μὲ τὸν ἐπελθόντα τὴν 18 Μαρτίου 1936 θάνατον τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου, θὰ σημειωθῶν σημαντικὰ γεγονότα τὰ ὁ-

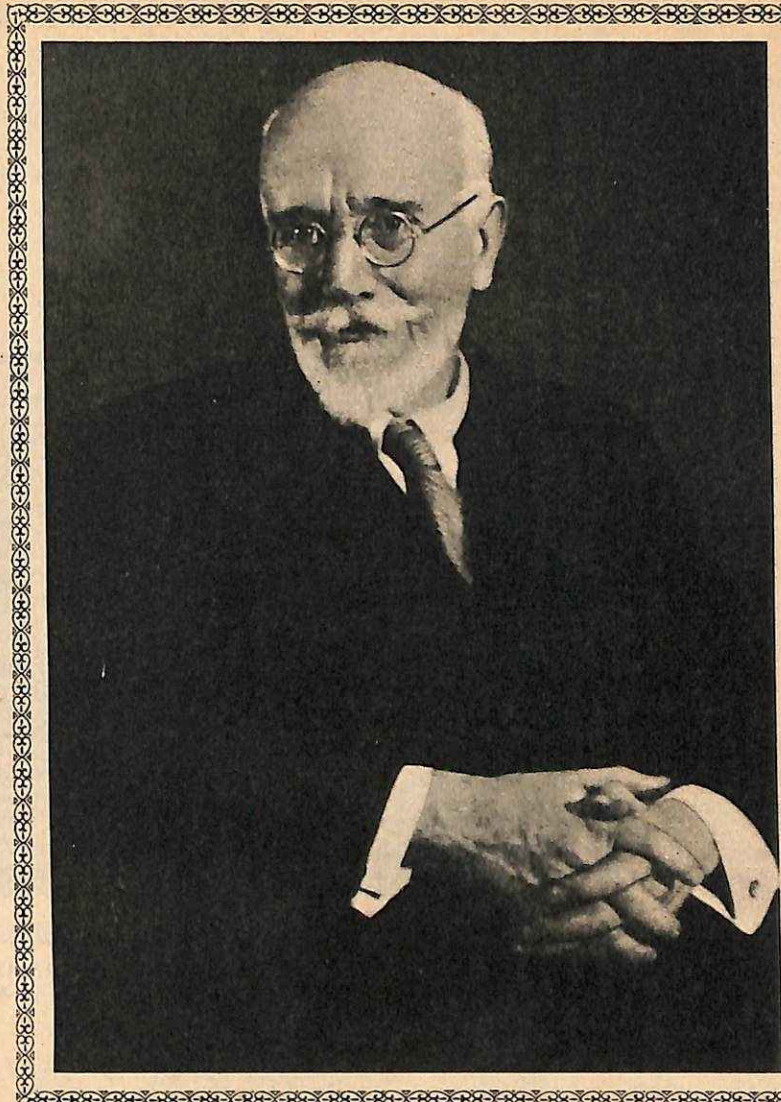
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Γ. ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ποῖα θὰ ὀδηγήσουν εἰς νέον διχασμόν. Ὁ ψυχολογικὸς ἐκδιασμός ὁ ὁποῖος ἠσκήθη ἐπὶ τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος διὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀδασίλευτον Δημοκρατίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἀνεγνώρισε τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 1932, τὸ πραξικόπημα τοῦ Ν. Πλαστήρα τῆς ὁγδ' Μαρτίου 1933, ἡ δολοφονικὴ ἀποπείρα τῆς ὁγδ' Ἰουνίου 1933 κατὰ τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου, ἡ οὐκ ἐπιτυχὴ διαφώνια τὴν ὁποῖαν προέκλεσε τὸ ὑπογραφέν εἰς Ἀθήνας τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1934 βαλκανικὸν σύμφωνον, ἡ ἐπανάστασις τῆς 1ης Μαρτίου 1935, αἱ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκτελέσεις καὶ ἐκκαθαρίσεις, τὸ πραξικόπημα τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1935, ἡ παλιννόησις, εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα νὰ καταστήσουν πάγιον παράγοντα τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας τὴν ἀνωμαλίαν. Αἱ ἐκλογαὶ τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1936, αἱ ὁποῖαι, ὡς προελέχθη, ἔφερον ἰσοπαλοὺς τὰς δύο παρατάξεις, δὲν συνέτειναν εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀνωμαλίας, διότι τὰ ἐκατέρωθεν πάθη ἦσαν τότεν μεγάλη, ὥστε ἡ συνεργασία μετὰ βενιζελικῶν καὶ ἀντιβενιζελικῶν δὲν ἐφαίνετο πραγματοποιήσιμος.

Οὕτε ὁ θάνατος τοῦ Γ. Κουνδύλη, (31 Ἰανουαρίου 1936), ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε πρωταγωνιστὴς τῆς παλιννορθώσεως, ὅπως πρὸ 11 ἐτῶν ἡ πρωταγωνιστὴς τῆς ἐκθρονίσεως τῆς δυναστείας, οὐτε ὁ θάνατος τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου, οὐτε ὁ θάνατος τοῦ Π. Τσαλδάρη (17 Μαΐου 1936), συνέβαλον εἰς ἀποκατάστασιν κλίματος ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης μετὰ τῶν δύο παρατάξεων. Ἐν τῇ μεταξύ, ἡ κοινὴ γνώμη, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀνευ λόγου διαμάχην μετὰ τῶν δύο παρατάξεων, τὰς ὁποίας οὐδεμία βασικὴ προγραμματικὴ διαφορὰ ἐχώριζεν, ἀλλ' ἀπλῶς αἱ ψυχώσεις ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ τὸ παρελθόν, ἀνεζήτει μίαν νέαν κατὰστασιν πραγμάτων. Δι' αὐτὸ, δταν τὴν 4ην Αὐγούστου 1936, ὁ Ἱ. Μεταξάς, ὁ ὁποῖος εἰς τῆς 13ης Ἀπριλίου εὕρισκετο ἐπὶ κεφαλῇ τῆς κυβερνήσεως ἀποτελούμενης ἀπὸ ἐξακοινοβουλευτικὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τυχοῦσης τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς, ἐκήρυξε δικτατορίαν, ἡ κοινὴ γνώμη, ὅχι μόνον δὲν ἀντέδρασεν, ἀλλ' ἠσθάνθη ἀνακούφισιν.

Ὁλόκληρος ἡ ἀνώμαλος περίοδος, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὴν τετραετίαν 1928 - 1932, τῆς βενιζελικῆς διακυβερνήσεως, ὑπῆρξε συνέπεια τῆς ἐκ νέου ἀναμείξεως τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου εἰς τὴν πολιτικὴν. Ὁ Κρητικὸς ἦλθεν ὡς ἐρηνοποιὸς, ὡς συμβολικῶς, πρῶτος μὲν ὑψίστης τῶν βενιζελισμὸν διὰ τὴν γεφύρωσιν τοῦ χάσματος. Ὁ Ἑλ. Βενιζέλος, ὅμως, δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἀπαραιτήτως προϋπόθεσις, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, διὰ τὴν γεφύρωσιν τοῦ χάσματος ἦτο ἡ ἀπομάκρυνσις καὶ τοῦ ἐτέρου τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ διχασμοῦ. Καὶ ὁ ἔτερος αὐτὸς ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Ἑλ. Βενιζέλος.

Ἐστὶ, ἀντὶ νὰ φέρῃ τὴν λήθην καὶ τὴν γεφύρωσιν, ὁ Κρητικὸς πολιτικός, ἀναμειβθεὶς ἐκ νέου εἰς τὴν πολιτικὴν, μοιραίως δώγησεν τὴν χώραν εἰς νέον διχασμόν. Καὶ τὰς συνεπείας τοῦ

Ο ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΤΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΕΩΣ

δευτέρου αὐτοῦ διχασμοῦ τὰς αἰσθανόμεθα ἀκόμη σήμερον.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Πλείστα κόμματα ἐδημιουργήθησαν κατὰ τὴν περίοδον 1920 - 1936. Ἡ ἀνάγκη ἀσφαλιστῶσεως ἀπὸ τὰς δύο μεγάλαις παρατάξεις, ἡ ἀνάγκη ἱκανοποιήσεως τῶν νέων πολιτικῶν ρευμάτων, κυρίως τῆς ἀριστερᾶς, ἡ ἀνάγκη ἀνανεώσεως τῆς πολιτικῆς ζωῆς ἐπέβαλον τὴν δημιουργίαν νέων πολιτικῶν ὁργανισμῶν. Ἐν τούτοις, πέραν τοῦ Κ.Κ.Ε., οὐδεὶς νέος πολιτικὸς ὁργανισμὸς ἐπέτυχε νὰ ἀνδραβῇ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην. Αἱ δύο παρατάξεις, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου, ἀνεσυστήθησαν καὶ παρέμειναν συμπαγεῖς μέχρι τῆς ἐπανάστασεως τῆς 1ης Μαρτίου 1935. Μετὰ τὴν πλήρη ἐπικράτησιν τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1933 εἶχεν ἐνισχυθῇ μὲ παλαιὰ βενιζελικὰ στελέχη, τὸν Γ. Κουνδύλην καὶ τὸν Ἀλέξ. Χατζηκυριάκον, ἡ ἀντιβενιζελικὴ παρατάξις, ἐξ ἀφορμῆς τῆς παλιννορθώσεως, διεσπάρθη, ἐνῷ ἡ βενιζελικὴ συνεσπειρώθη περὶ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

Ἐστὶ, εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1936 παρουσιάσθησαν ἐνῶπιον τοῦ λαοῦ τὰ ἐξῆς ἀντιβενιζελικά κόμματα: 1. Τὸ Λαϊκόν, 2. Τὸν Ἑλευθεροφρόνων, 3. Τὸν Μεταρρυθμιστικόν, τοῦ ὁποῖου ἡγεῖτο τὸ παλαιὸν στέλεχος τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος Σ. Γκοτζαμάνης καὶ τὸ ὁποῖον ἐφιλοδόκει νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς Μακεδονικῆς Ὀμάδος τοῦ Γ. Μπουσιῦ, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς τὴν

Γ' Συνέλευσιν. 4. Τὸ Ἑθνικὸν Λαϊκὸν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἱ. Θεοτόκη, πρῶτον ἐπιτελοῦς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ἰδρυθὲν μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1935. 5. Τὸ Ἑθνικὸν Ριζοσπαστικὸν τοῦ Γ. Κουνδύλη. 6. Αἱ Ὀμάδες τῶν Ἱ. Ράλλη, Γ. Στράτου καὶ Θ. Τουρκοβασίλη. Ὁ τελευταῖος εἶχεν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ κόμμα τῶν Ἑλευθεροφρόνων. Ὅλα τὰ κόμματα ταῦτα συνεκέντρωσαν τὰ 47.33% τῶν ψήφων. Ἐξ ἄλλου, ἡ βενιζελικὴ παρατάξις ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ἐκλογὰς διὰ τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, διὰ τοῦ Προοδευτικοῦ κόμματος τοῦ Γ. Καφαντάρη, ἰδρυθέντος τὸ 1928, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου εἰς τὴν πολιτικὴν, διὰ τοῦ Ἑσπερίου καὶ Ἀγροτικοῦ κόμματος τοῦ Ἀλέξ. Παπαναστασίου, διὰ τοῦ Δημοκρατικοῦ κόμματος τοῦ Γ. Παπανδρέου, ἰδρυθέντος μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς 1ης Μαρτίου 1935, διὰ τοῦ Ἀγροτικοῦ κόμματος τοῦ Ἀλέξ. Μυλωνά, ἰδρυθέντος τὸ 1932 καὶ διὰ τῶν ὁμάδων Ἱ. Κουνδούλη καὶ Δ. Μπότσαρη. Ἡ βενιζελικὴ παρατάξις συνεκέντρωσεν εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1936 τὰ 43,86% τῶν ψήφων. Ἄλλ' ἐξ αὐτῶν τὰ 37,26% ἔλαβε τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, τοῦ ὁποῖου τὴν ἡγεσίαν εἶχεν ἀναλάβει ὁ Θεμ. Σοφούλης.

Πέραν τῶν δύο παρατάξεων καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὰς ἐκλογὰς ταύτας μετέσχε τὸ Ἀγροτικὸν κόμμα τοῦ Ἱ. Σοφιανόπουλου. Τὸ κόμμα τοῦτο ἰδρυθὲν τὸ 1932 καὶ εἶχε τάσεις σαφῶς ἀριστερᾶς. Δὲν ἐπέτυχεν διωγμὸς νὰ λάβῃ παρὰ τὸ 1,02% τῶν ψήφων.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΑΝΑΓΗΣ ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ (ΚΑΘΗΜΕΝΟΣ). ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΠΙΤΕΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ Ε. Ρ. Ε. ΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Αί πρό τής δικτατορίας πολιτικά μας εξελίξεις

Επίσης εις τας έκλογάς ταύτας ἐνεφανίσθη καὶ τὸ Ἐνωτικὸν κόμμα τοῦ κ. Π. Κανελλοπούλου, ἰδρυθὲν μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 10ης Ὀκτωβρίου. Τὸ Ἐνωτικὸν κόμμα εἶχεν ὡς πρόγραμμα τὴν δημιουργίαν νέας καταστάσεως πέραν τῶν δύο παρατάξεων. Εἰς τὰς ἐκλογάς δὲν ἐπέτυχεν νὰ λάβῃ παρά τὸ 0.77% τῶν ψήφων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν κομμάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα μετέσχον εἰς τὰς ἐκλογάς τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1936, ὑπῆρχον καὶ τὰ ἑμβρυα δύο σχηματισμῶν οἱ ὁποῖοι διεκήρυττον τὴν ἀνάγκην ἐπιβολῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα καθεστώτος, ἀναλόγου πρὸς τὸ φασιστικὸν τῆς Ἰταλίας ἢ πρὸς τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸν τῆς Γερμανίας. Τὰς ἀπόψεις τοῦ ἐνὸς ἐμβρύου ἐξέφραζεν ὁ Γεώργιος Μερκούρης, τοῦ ἐτέρου ὁ Κ. Ζαβιτζιάνος. Ὁ πρῶτος προήρχετο ἐκ τῆς ἀντιβενιζελικής, ὁ δὲ δεύτερος ἐκ τῆς βενιζελικῆς παρατάξεως. Ὁ Ζαβιτζιάνος, ἀποχωρήσας ἐκ τῆς

κυβερνήσεως Βενιζέλου τὸν Ἰούλιον 1929, εἶχεν ἰδρύσει τὴν Προοδευτικὴν Ἐνωσιν, ἡ ὁποία, εἰς τὰς ἐκλογάς τοῦ 1932, συνειργάσθη μετὰ τὸ Προοδευτικὸν κόμμα τοῦ Γ. Καφαντάρη, ὑπὸ τὸν κοινὸν τίτλον, Τρίτη Κατάσταση. Εἰς τὰς ἐκλογάς ταύτας ἀπέτυχεν ὁ Ζαβιτζιάνος καὶ κατόπιν τούτου ἐστράφη κατὰ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Ἐξ ἄλλου, ὁ Γ. Μερκούρης εἶχεν ἀποσπασθῇ τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, εἰς τὸ ὁποῖον διεξεδίκε τὴν θέσιν τοῦ ὑπαρχηγού, λόγω διαφωνίας μετὰ τὸν Π. Τσαλδάρη. Ἀλλὰ τὰ κηρύγματα τῶν Ζαβιτζιάνου καὶ Μερκούρη δὲν εὗρον ἀπήχησιν. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Μεταξάς, ὅταν ἐπέβαλε τὴν δικτατορίαν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀπέφυγε νὰ μιμηθῇ καὶ τὸν φασισμόν καὶ τὸν ἐθνικοσοσιασμόν.

ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗΣ

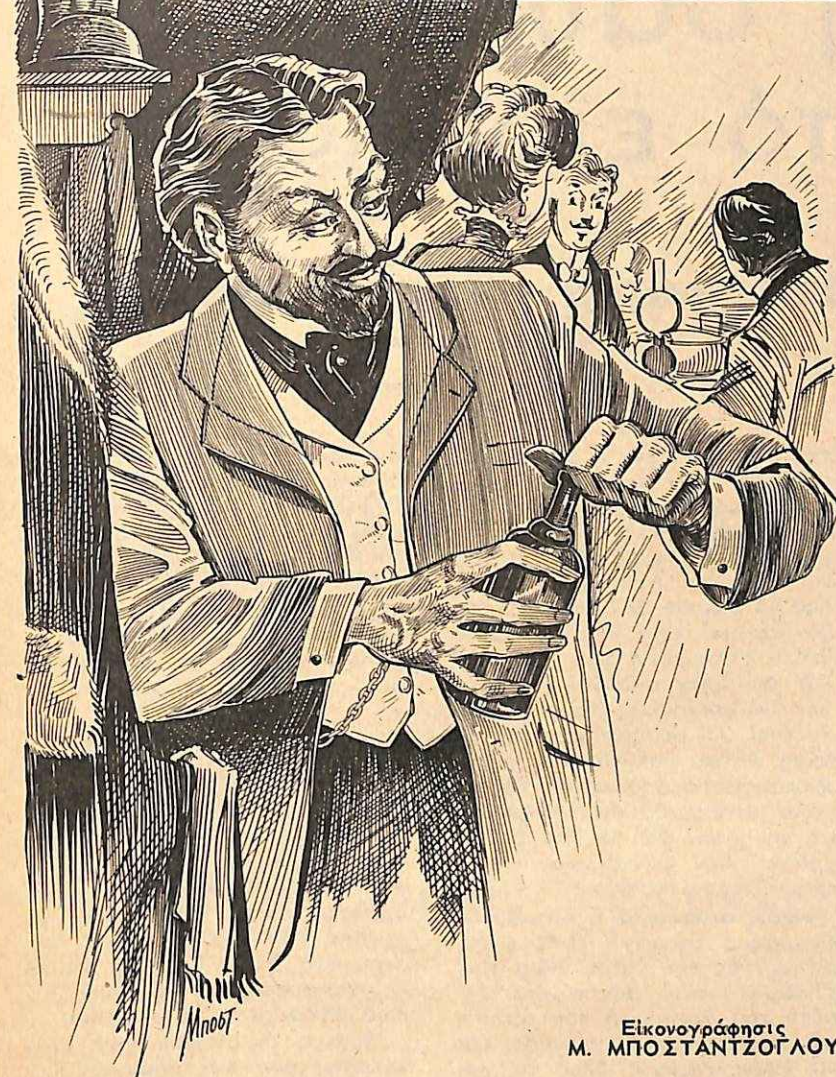
Εἰς τὸ ἐπόμενον: Τὰ κόμματα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΤΗ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ

Τὸ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Διήγημα: Τοῦ Α. ΤΣΕΧΩΦ

Εἰκονογράφησις Μ. ΜΠΟΣΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

Κάθε πρώτη Φεβρουαρίου, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος, στὸ χτήμα τοῦ Τρύφωνα Ζαδιαλατῶφ Λόδοβιτς, τοῦ μακαρίτη προέδρου τῶν εὐγενῶν, βλέπει κανεὶς μιὰ ἀσυνείθιστη κίνησι. Εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς γιορτῆς τοῦ συχωρεμένου καὶ ἡ Λιουμπῶφ Πετρόβνα, ἡ χήρα του, κάνει δοξολογία καὶ μνημόσυνο γιὰ τὴν ἀναπαύσι τῆς ψυχῆς του.

Ὅλη ἡ ἐπαρχία μαζεῦεται σ' αὐτὸ τὸ μνημόσυνο. Ὁ τωρινὸς πρόεδρος τῶν εὐγενῶν, ὁ Χρούμωφ, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ ἀγροτικοῦ συμβουλίου Μαρφούτικιν, οἱ εἰρηνοδίκες τῶν δύο τμημάτων, ὁ ἀστυνομικὸς Κρινολίωφ, οἱ δύο ὑπάστυνομοι, ὁ δόκτορας Δθρονιάγιν πού μυρίζει ἰωδοφόρμιον, ὅλοι οἱ γαιοκτήμονες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, τέλος πάντων κάπου πενήντα πρόσωπα.

Τὸ μεσημέρι, μετὰ πρόσωπα σοβαρὰ καὶ πένθιμα, οἱ καλεσμένοι μαζεύονται ἀπ' ὅλα τὰ δωμάτια στὴ μεγάλη αἴθουσα μετὰ παχειὰ χαλιά, ὅπου πνίγεται κάθε ἦχος θήματος. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ χαλιά, πάλι κανένας θόρυβος δὲν θ' ἀκουγόταν· τὸ ἐπίσημο τῆς ἡμέρας τοὺς κά-

νε ὅλους νὰ περπατοῦν σχεδὸν στίς ἄκρες τῶν παπουτσιῶν τους.

Στὴ μεγάλη αἴθουσα εἶναι πιά ὅλα ἔτοιμα. Ὁ πᾶτερ Εὐμένιος μετὰ τὸ πηλὸ ξεθωριασμένο καλυμμάχι του, φορεῖ τὰ μαῦρα του ἄμφια. Ὁ διάκος Κονκόρδιεφ, κόκκινος σὰν ἀστράκος, ἔχει ἀπὸ πρὶν ντυθῇ τὰ δικά του καὶ τώρα γυρνάει μετὰ τὸ δάκτυλό του ἀθόρυβα τὶς σελίδες ἐνὸς Τυπικοῦ καὶ σηματοθεῖ μετὰ χαρτάκια τὰ μέρη πού τοῦ χρειάζονται. Κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου στέκεται ὁ νεωκόρος ὁ Λουκάς μετὰ φοσκωμένα μάγουλα καὶ μάτια μισόκλειστα, φυσιχώντας στὸ θυμιάτῳ. Ἡ αἴθουσα γεμίζει σιγὰ-σιγὰ μετὰ τὴν μυρουδιά τοῦ λιθανίου καὶ μετὰ ἐλαφροῦς ὑποκίτους καπνοῦς. Ὁ δάσκαλος Ἑλικάνωφ, μετὰ τὴν τριμμένη ρεδιγκότα του γυρνάει μ' ἓνα νικέλινο δίσκον καὶ μοιράζει στὸν καθένα ἀπὸ ἓνα κερί.

Ἡ Πετρόβνα, ἡ χήρα, στέκεται μπροστὰ στὸ τραπέζι, ὅπου δρίσκεται ὁ δίσκος μετὰ τὰ κὸλλυβα, κρατώντας προκαταβολικὰ τὸ μαντήλι τῆς κάτω ἀπ' τὰ μάτια τῆς. Ἀπόλυτη σιγὴ ἐπικρατεῖ σ' ὅλη τὴν αἴθουσα, πού τὴ διακόπτει κάποτε κανένας στεναγμὸς τῆς Πετρόβνας.

Καὶ τὸ μνημόσυνο ἀρχίζει Ἀπὸ τὸ θυμιάτῳ ἀνεβαίνει πυκνότερος ὁ ἀσπρογάλαξος καπνός, στροβιλιζόμενος καὶ παίζοντας μετὰ τὶς λοξές ἀχτίδες πού μπαίνουν στὸ δωμάτιο. Τὰ κερά ἀνάδουν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο. Καὶ ἡ ψαλμωδία, ἐκκωφαντικὴ στὴν ἀρχή, ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ πέφτῃ σὲ τόνο χαμηλότερο, καθὼς οἱ ψάλτες συμμορφώνονται μετὰ τὴν ἐκουστικὴ τῆς αἰθουσας. Οἱ καλεσμένοι ἔχουν κατεβάσει ὅλοι τὰ κεφάλια τους, κατηφεῖς καὶ συλλογισμένοι, σὰ νὰ σκέπτονται πόσο θραχὺς εἶναι ὁ βίος καὶ πόσο μάταια τὰ ἐγκόσμια. Θυμοῦνται καὶ τὸν μακαρίτη, τὸν πελώριον, ὡς ἐκεῖ ἄπαντα, καὶ κατακόκκινον, πού κατὰπινε μεμιάς ὀλόκληρη μπουκάλια κρασιοῦ κι' ὕστερα ἐσπαγε τοὺς καθρέφτες μετὰ μιὰ κουτουλιά...

Ὅταν ὁ πᾶτερ Εὐμένιος ἀναπέμψῃ τὴν δέσιν «Μετὰ τῶν ἁγίων κατὰ τας Κύριε...», ἀκούγονται ἀσυγκράτητοι οἱ λυγμοὶ τῆς Πετρόβνας. Οἱ καλεσμένοι κινούνται κι' αὐτοί, σπρωγμένοι ἀπὸ ἓνα λυπηρὸ συναίσθημα. Γιὰ νὰ τὸ καταπνίξῃ, ὁ πρόεδρος τῆς ἀγροτικῆς ἐπιτροπῆς, σκύβει στ' αὐτὴ τοῦ ἀστυνόμου καὶ τοῦ ψιθυρίζει:

—Χτέες θράδυ πήγα στὸν Ἰβάν Φεόδοριτς... Ἡ Ὀλία Ἀνδρέβνα, ἔκει πού παίζαμε ἓνα σ' ἓ μ' μετὰ τὸν Πιότρ Πετρόβιτς χωρὶς αὐτοῦ, θυμώσε τόσο πολὺ, πού τῆς ἐπέσε ἓνα ἀπὸ τὰ ψεύτικα δόντια τῆς... «Ἀλ-ω-νία ἡ μὴ-μνη...», ψέλνει τώρα ὁ διάκος. Καὶ ὁ δάσκαλος ξαναπερνάει μετὰ τὸν δίσκον νὰ μαζέψῃ τὰ κερά, πού σθῆνουν ἓνα, ἓνα. Τὸ μνημόσυνο τελειώσε. Οἱ παπᾶδες ἀλλάζουν πάλι ἄμφια κι' ἀρχίζει ἡ δοξολογία. Ὅταν τελειώσῃ κι' αὕτη, ὁ πᾶτερ Εὐμένιος θγάζει τὰ ἄμφια του, καὶ οἱ προσκεκλημένοι τρίβουν τὰ χέρια τους ξεροθιχώντας, ἐνῶ ἡ οἰκοδόσποινα μιλάει στοὺς διπλανοὺς τῆς γιὰ τὴν καλωσύνη τοῦ μακαρίτη.

Ὅταν τελειώσῃ τὴ διήγησί τῆς, ἀναστενάζει καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς, κτυπάζοντας ὅλους μαζί τοὺς καλεσμένους.

—Ὅριστε, κύριοι. Περᾶστε μέσα νὰ πάρετε κάτι!

Οἱ καλεσμένοι, προσέχοντας νὰ μὴ σπρώξουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, περνοῦν στὴν τραπέζα, ὅπου τοὺς περιμένει, ὅπως κάθε χρόνο, τὸ πρῶγευμα. Καὶ εἶναι τόσο πλούσιο, πού ὁ διάκος Κονκόρδιεφ ἀνοίγει τὰ χέρια του καὶ κοιτάει τὸ κεφάλι του ἐκπληκτός.

—Ἐκτακτὸν! Ὑπέροχον! Δὲν συμφωνεῖτε, πᾶτερ Εὐμένιε; Αὐτὸ τὸ τραπέζι μοιάζει περισσότερο μετὰ τὶς θυσίαι πού προσέφεραν ἄλλοτε στοὺς θεοὺς, παρὰ μετὰ φαγητὰ γιὰ θνητούς.

Τὸ τραπέζι εἶναι, ἀληθινὰ, πλουσιώτατο. Κάθε τί πού μπορεῖ νὰ προσφέρῃ τὸ φυτικό καὶ τὸ ζωϊκὸ βασίλειον θρίσκεται ἐδῶ. Τὸ μόνο παράξενο καὶ ἀφύσικο εἶναι ἡ ἔλλειψις κάθε οἰονομειματώδους. Ἡ Πε-

τρόβνα ὠρκίσθηκε νὰ μὴ βάλλῃ ποτὲ στὸ σπῆτι τῆς χαρτιά καὶ κρασί, τὰ δύο πράγματα πού κατέστρεψαν τὸν μακαρίτη. Μόνον μπουκαλάκια μετὰ λάδι καὶ ξίδι θὰ δῆς στὸ τραπέζι, σὰν εἰρωνεία, καὶ μαζὶ σὰν ποινή, γιὰ τοὺς καλεσμένους πού φαίνεται νὰ τὸ τσοῦζουν γερά ὅλοι τους.

—Σὰς παρακαλῶ, κύριοι, τρώγετε—δίνει τὸ σύνθημα ἡ Πετρόβνα. Κρασί δὲν ἔχω. Δὲν τὸ βάζω ποτὲ στὸ σπῆτι μου.

Οἱ καλεσμένοι ἀρχίζουν τὴν ἐφοδὸν ἀπ' τὸ παστίτσιο. Ἀλλὰ ἡ ἐφοδος δὲν ἔχει καμμιὰ ὀρμή. Κάτι τοὺς ἐμποδίζει. Κάτι λείπει. Στὸν κρότον πού κάνουν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πηροῦνια, στὸν τρόπο πού μασοῦν, στὶς κινήσεις τους, παντοῦ, διαφαίνεται κάποια ὀκνηρία, μιὰ βαριεμάρα.

—Δὲν ἔχω καὶ πολλὴ δρεξί, λέει ὁ εἰρηνοδίκης στὸν συνάδελφό του. Ἀκριβέστερα, ἔχω τὴν ἴδια ἀνορεξία πού δοκίμασα ὅταν ἡ γυναῖκά μου τῶσκασε μετὰ τὸν μηχανικό.

Ὁ Μαρφούτικιν, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ τρώῃ, ἔκανε πὼς ψάχνει τὶς τσέπες του, σὰν νὰ ζητοῦσε, νὰ ποῦμε, τὸ μαντήλι του.

—Μπα! λέει δυνατὰ, νὰ τὸν ἀκούσουν. Τὸ μαντήλι μου τῶχω στὴ γούνα μου κι' ἐγὼ τὸ ψάχνω στὸ σασκάκι μου.

Καὶ σηκώνεται, πηγαίνοντας στὸ διάδρομο, ὅπου εἶναι κρεμασμένα τὰ παλτά τους. Σὲ λίγο ἐπιστρέφει μετὰ τὰ μάτια δακρυσμένα καὶ κόκκινα. —Ὦχ ἀδερφέ, ψιθυρίζει στὸν πᾶτερ Εὐμένιο. Μ' αὐτὴ τὴν ξεραῖλα μπορεῖς νὰ σκάσης. Σῦρε, παπά μου, στὸ διάδρομο καὶ ψάξε στὴν τσέπη τῆς γούνας μου. Ὅα θῆσις μιὰ μποτίλια. Κῦττα μόνο μὴν κάνῃς θόρυβο.

Ὁ πᾶτερ Εὐμένιος θυμάται πὼς ἔχει κάτι νὰ πῇ στὸ Λουκά τὸν νεωκόρο καὶ τρέχει ἔξω.

—Παπᾶ μου, τοῦ φωνάζει ὁ Δθρονιάγιν, δὲν λόγια σὲ παρακαλῶ μιὰ στιγμὴ...

Καὶ θγαίνει μαζί του. —Α, κύριοι, ἀκούγεται τότε ὁ Χρούμωφ. Δὲν φαντάζεσε τί ώραῖα γούνα πού ἀγόρασα. Καὶ φτηνά! Διακόσια πενήντα ρούβλια. Κι' ἀξίζει, σὰς ὀρκίζομαι, τὸ λιγώτερο τρι-ἀκόσια.

Οἱ καλεσμένοι ἀρχίζουν νὰ δείχνουν τὴν ἐκπληξίαν τους. Τόσο φτηνά! Εἶναι δυνατόν; Πᾶς εἶναι δυνατόν! Γιατί φαίνεται γούνα ἀξίας, ὅσο θυμούνται. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ξαναδοῦν, νὰ δεδαιωθῶν, θγαίνουν στὸ διάδρομο νὰ περιεργασθῶν τὴ γούνα. Καὶ τὴν περιεργάζονται, ὥσπου ἀδιδάχτους πέντε μπουκάλια. Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ γιατροῦ παίρνει τ' ἄδεια μπουκάλια νὰ τὰ δγάλῃ ἔξω.

Ὅταν σερβίρουν τὸ ψάρι, ὁ Μαρφούτικιν θυμήθηκε πὼς ἔλασε τὴν ταμπάκiera του στὸ ἔλκνηρον καὶ κα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 49

‘Η χαριτωμένη δαυμάστρια πού... έκλεψε τὸ εἶδωλό της

Τέσσαρα σκίτσα στοιχίζουν 20.000 φράγκα — στὸν ζωγράφο!

Ομολογουμένως ἔδειξε μεγάλο θράσος καὶ κυνισμό ἡ ‘Εθλὶν —ποιὸς ἄντρας ὅμως δὲν θὰ τὴν συγχωροῦσε;... ‘Αν μάλιστα προστεθῇ σ’ ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ εἰλικρινεία της... ‘Ήταν τόσο χαριτωμένη πού θὰ μπορούσε νὰ

τοῦ κλέψῃ τὴν καρδιά. Προτίμησε ὅμως 20.000 φράγκα — τίποτε, σχεδόν... ‘Ας ἀφήσουμε ὅμως τὸν ἴδιο τὸν «παθὸ» νὰ τὴν περιγράψῃ.

—‘Ήταν μικροκαμωμένη, μελαχρινή, γεμάτη. Τὸ πρόσωπό

της ἦταν ὁμορφό, ἡ ἀνασηκωτὴ μυτοῦλα της ἐκεῖ πού θὰ τὴν ἔβαζε ἕνας ζωγράφος —ἐκεῖ πού σπάνια τίς θάξῃ ὁ Θεός... Τὸ μικροσκοπικὸ, καλοσημασιμένον στόμα της ἀφῆνε κάπου — κάπου νὰ φανοῦν τὰ ξεπεταχτά της δόντια — κι’ αὐτὰ, ὡστόσο, πρόσθεταν στὴν χάρι της. Τὰ μαλλιά της ἦταν σκούρα καστανά, μὲ ἀνοιχτόχρωμες τοῦφες, ἔδω κι’ ἐκεῖ. Τὴ ρώτησα γιατί νὰ τὰ θάψῃ. «Εἶναι πολὺ σκούρα», μοῦ ἀπάντησε. Τὰ φρύδια της, τὰ μεγάλα ματόκλαδά της καὶ τὰ μάτια της ἦταν ἀπ’ τὸ ἴδιο μαῦρο χρώμα. Δὲν φαντάζομαι νᾶναι πάνω ἀπὸ εἰκοσιδύο...

Χωρὶς ἀμφιβολία ὁ ὀνομαστός ζωγράφος Τουσάγκ εἶναι εὐχαριστημένος πού ἔπεσε θύμα της. Εἶναι κι’ αὐτὸ μιὰ εὐνοια. Γι’ αὐτὸ τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν βρῶν τὴν πῶς συνέβη, πού τὴ γνῶρισε, καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅλες τίς λεπτομέρειες πού προηγήθηκαν τῆς κλοπῆς.

ΣΥΝΕΣΤΑΛΜΕΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΗ

Τὴν θρῆκε τὴν Παρασκευὴ τὸ ἀπόγευμα νὰ περιμένῃ ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του. Καὶ τοῦ τηλεφώνησε τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι αὐτὴ διέπραξε τὴν κλοπὴ. Μιὰ σαρανταοχτάωρη περίπου ἱστορία — «ἕνα Σαββάτο βράδυ, μιὰ Κυριακὴ πρωτῆ».

‘Ήταν τρεῖς ἡ ὥρα, ἀπομνησήμερο, καὶ παρουσιάσθηκε μπροστά του μὲ κάποια συστολή. Τοῦ ζήτησε συγγνώμην πού τὸν ἐνωχλοῦσε. ‘Ήταν περαστική, τοῦ εἶπε, ἀπὸ τὴ Μασσαλία καὶ πῆγαινε νὰ παρακολουθήσῃ στὴ Βόρειο Γαλλία τοὺς χειμερινούς ἀγῶνες χιονοδρομίας. Περνώντας, λοιπόν, ἀπὸ τὸ Παρίσι, θέλησε νὰ κἀνὴ τὴ γνωριμία τοῦ ζωγράφου πού ἀγαποῦσε καὶ ἐθαύμαζε. Εἶχε ἀφήσει κάτω τὴν κούρσα της. Τὴ λέγαν ‘Εθλὶν καὶ ὁ πατέρας της ἦταν ἐφοπλιστής.

—Γίναμε γρήγορα φίλοι, λέει ὁ Τουσάγκ, καὶ τῆς ἔκανα τέσσαρα σκίτσα... ‘Όχι, τίποτε τὸ συγκεκριμένο —μιὰ ἀπλὴ φιλία... Μοῦ ζήτησε νὰ τῆς ἀφιερῶσω

μιὰ φωτογραφία μου. Φυσικά, τόκανα εὐχαρίστως. Τῆς χάρισα ἐπίσης τὸ ἀντίγραφο μιᾶς ἀκουαρέλλας μου. ‘Επειτα τὴ ρώτησα ἂν θέλῃ νὰ φᾶμα μαζί. «Δὲν μπορῶ ἀπόψε, μοῦ εἶπε. Θὰ θῶ μὲ μιὰ θεία μου». «Τότε θὰ σᾶς δῶ αὔριο;» τὴ ρώτησα. «Εὐχαρίστως, θὰ περάσω τὸ ἀπόγευμα».

‘ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΙΣ

‘Ήρθε ἀκριβῶς στὴν ὥρα της, συνεχίζει ὁ Τουσάγκ. ‘Ήταν ντυμένη μὲ πολὺ γοῦστο, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ πού τὴν εἶδα. Μιλῆσαμε λίγο γιὰ τὴ ζωγραφικὴ —καὶ διαπίστωσα, μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξι, πόσο ἐνημερωμένη ἦταν. ‘Αρχισα νὰ τὸ θρίσκω φυσικὸ ὅτι μὲ θαύμαζε... Μοῦ ἀγόρασε κι’ ἕνα σκίτσο.

‘Εκείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε ἕνας πελάτης μου καὶ ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἀφήσω μόνη στὸ ἀτελιέ καὶ νὰ ἀποτραβηχθῶ μαζί του σ’ ἕνα δωματιάκι, πού τὸ χρησιμοποιοῦσα σὰν αἴθουσα ἀναμονῆς. Εἶχαν περάσει κάπου εἰκοσι λεπτά, ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ μπῇ μέσα, «κατεβαίνω γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ παρκάρω καλύτερα τὸ ἀμάξι μου».

Περὶ τὸ ν’ ἀναφέρω ὅτι δὲν ξαναφάνηκε. ‘Όταν, ὡστόσο, διαπίστωσα ὅτι τὸ πορτοφόλι μου ἦταν ἄδειο, δὲν πῆγε ὁ νοῦς μου στὴν ‘Εθλὶν. Ποτέ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ φαντασθῶ, ἂν δὲν μοῦ τὸ τηλεφωνοῦσε ἡ ἴδια. ‘Ο τόνος τῆς φωνῆς της ἦταν κυνικός. «‘Ασε τίς ἀνταπάτες σου καὶ εἰπά», μοῦ εἶπε. «Νόμιζα πὼς θὰ εἶχες περισσότερα. Κρίμα. Δὲν σοῦ κρύβω ὅτι μοῦ εἶσαι συμπαθὴς, γι’ αὐτὸ περιώρισθκα μόνον στὰ χρήματα. Μὴν περιμένῃς νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω. Εἶμαι τυχοδιώκτης ἐξ ἐπαγγέλματος. Γιὰ μένα δὲν ἀντιπροσωπεύει παρὰ 20.000 φράγκα. Δὲν μπορῶ ν’ ἀσχολοῦμαι ἄλλο μαζὶ σου». Καὶ μοῦ κλείσε τὸ τηλέφωνο.

Καὶ ὁ Τουσάγκ πρόσθεσε μ’ ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο: —Μοῦ ἦρθε νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην πού εἶχα τόσα λίγα στὸ πορτοφόλι μου... ■ ■ ■

Λίνα Παναγῆ Τσαλδάρη

‘Η πρώτη Ἑλληνὶς ὑπουργός

Η ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ κ. ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ

Εκεῖνο πού ξεχωρίζει τὴ Λίνα Τσαλδάρη ἀπὸ τίς λοιπὲς πρωθυπουργίνες, εἶναι πὼς οἱ περισσότερες εἶναι ἐτορόφωτες, ἐνῶ ἡ Λίνα Τσαλδάρη εἶναι αὐτόφωτη. Οἱ χῆρες τῶν ἄλλων πρωθυπουργῶν ἐξαφανίζονται μὲ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου. Οἱ περισσότερες ἔζησαν ἢ ζοῦν στὸ ἡμίφως τοῦ περιθωρίου, χωρὶς καμμιὰ προσωπικὴ προβολή. ‘Εσταμάτησαν κάπου καὶ δὲν ἔχουν συνέχεια.

‘Η Λίνα Παναγῆ Τσαλδάρη, κόρη σοφοῦ καθηγητοῦ καὶ πρωθυπουργοῦ, γυναίκα ἀρχηγοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ κόμματος καὶ πρωθυπουργοῦ, δὲν ἐτερμάτισε τὴν προβολὴ της μὲ τὸ θάνατο τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη. Καὶ δὲν τὴν ἐτερμάτισε γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ δυνατότητα νὰ τὴν συνεχίσῃ, καὶ μάλιστα ἐννοώτερα.

‘Ενα ἄλλο χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς Λίνας Τσαλδάρη εἶναι ὅτι προβάλλεται σὰν συνέχεια τοῦ Σπυρίδωνος Λάμπρου καὶ τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη καὶ ὅχι σὰν ἀρνησις τοῦ ἐνός, ἢ καὶ τῶν δύο.

‘Η προβολὴ της μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη εἶναι θεμελιωμένη εἰς ἕνα γόνιμο οἰκογενειακὸ παρελθόν, πού τὸ ἀγαπᾷ, τὸ σέβεται, τὸ τιμᾷ καὶ αἰσθάνεται τὴ δύναμιν νὰ συνεχίσῃ τίς πολυτίμες παρακαταθήκες του.

‘Η χθεσινὴ, σημερινὴ καὶ μελλοντικὴ προβολὴ της ἔχει τίς ρίζες της στὴν πνευματικότητα τοῦ Σπυρίδωνος Λάμπρου, τοῦ πατέρα της, καὶ στὸ πολιτικὸ ἥθος τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη.

‘Ενα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς της τὸ πέρασε ὡς σύντροφος, ὡς βοηθὸς καὶ συνεργάτης τοῦ Λάμπρου καὶ τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη. Στάθηκε στὸ πλευρὸ καὶ τῶν δύο καὶ σὰν κόρη στὸν πρῶτο καὶ σὰν γυναίκα στὸν δεύτερο, ἀλλὰ καὶ σὰν πολῦτιμος βοηθὸς στὸ πολιτικὸ τους ἔργο.

‘Όταν ὁ πατέρας της ἐξωρίστηκε στὴ Σκύρο, ἡ Λίνα τὸν ἀκολουθεῖ στὸν πικρὸ δρόμο τῆς ἐξορίας. ‘Η Λίνα τὸν συντροφεύει, αὐτὴ τὸν φροντίζει καὶ αὐτὴ τὸν νοσηλεύει καὶ τὸν σώζει, γέροντα, ὅταν στὴν ἐξορία προσεβλήθῃ ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἰσπανικὴ γρίπη.

‘Εκεῖ στὸν τόπο τῆς ἐξορίας γνωρίζει συν-εξόριστο τὸν μέλλοντα σύζυγό της, τὸν Παναγῆ Τσαλδάρη.

Καὶ ὅταν φέρουν πίσω τὸν πατέρα της γιὰ νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ εἰδικὸ δικαστήριον, ἡ Λίνα τρέχει γιὰ ὅλα. ‘Η Λίνα φροντίζει γιὰ τοὺς φακέλους τοῦ πατέρα της, ἡ Λίνα τοὺς τακτοποιεῖ, ἡ Λίνα ἐτοιμάζει τὰ πάντα. Μολοντὶ εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Παναγῆ Τσαλδάρη, ζῇ σ’ ἕνα σπίτι —φυλακή, ἐπειδὴ ὁ πατέρας της, ἂν καὶ στὸ σπίτι τους τῆς Κηφισίδας, εἶναι κρατούμενος, μὲ ἀστυνομικὴ φρουρά. Μέσα στὸ μπλακρινό σμένο αὐτὸ σπίτι γίνεται ὁ γάμος της μὲ τὸν Παναγῆ. Σαράντα μέρες μετὰ τὸ γάμο της πεθαίνει ὁ πατέρας της καὶ ἀπὸ τότε τίποτε ἄλλο δὲν τὴν ἀπασχολεῖ παρὰ ἡ πολιτικὴ σταδιοδρομία τοῦ ἀνδρός της. Χωρὶς νὰ προβάλλεται, χωρὶς νὰ ἐπιχειρῇ ἀκοσμες ἐπεμβάσεις, τὸν παραστέκει σὲ ὅλα. Καὶ μαζί του ζῇ καὶ τίς καλὲς ἡμέρες τῆς ἀνόδου καὶ τίς τραγικὲς ἡμέρες τοῦ 1922, ὅταν οἱ ἔξῃ ἐξετελοῦντο. Φυλακισμένοι στοῦ ‘Αβέρωφ ἦταν τότε ὁ Παναγῆς Τσαλδάρης καὶ ὁ Χαράλαμπος Βοζίκης, κατηγορούμενοι ὅτι φροντίζουν γιὰ τὴν ἀθώωσιν τῶν ἔξῃ. Τὴ νύχτα πού προηγήθηκε τῆς ἐκτελέσεως, οἱ ἔξῃ μεταφέρονται ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς Βουλῆς στὴς φυλακὲς ‘Αβέρωφ.

‘Η Λίνα μόνη εἶναι ἀπὸ τὰ ἐφημερίσματα ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή, ἀλλὰ δὲν τῆς ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδο. ‘Απὸ ἕνα παράθυρο τὴν χαίρετὰ ὁ Μπαλτατζής.

Μετὰ τὸν θάνατο τῶν ἀρχηγῶν ὅλο τὸ κόμμα στρέφει ἐναγόνια τὰ μάτια πρὸς τὸν Παναγῆ Τσαλδάρη. Καὶ πάλιν ὁ ρόλος της ὡς συμπαρστατὸ ἀποκαλύπτεται πολῦτιμος. ‘Όταν μετὰ τίς ἐκλογὰς τοῦ 1934 ὁ Πλαστήρας ἐπεχείρησε τὸ γνωστὸ κίνημα, ἐπειδὴ ὁ Βενιζέλος εἶχε ἀποτύχει στὶς ἐκλογὰς, ἡ Λίνα μόνη ἀντιμετωπίζει τὸ συνταγματάρχην ‘Αγγελέτο, πού ἔφθασε πέντε ἡ ὥρα ἐφημερίσματα στὸ σπίτι τους, τῆς οδοῦ Χαριλάου Τρικούπη, γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν νικητὴ τῶν ἐκλογῶν. Στὴ δὴλωσιν τοῦ συνταγματάρχου ‘Αγγελέτου ὅτι ἦρθε γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν Παναγῆ Τσαλδάρη, ἡ Λίνα τοῦ ἀπήντησε: «Νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ ἐδῶ. ‘Ο Παναγῆς Τσαλδάρης εἶναι ἀρχηγὸς τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συλλάβῃ».

Καὶ ὅχι μονάχα δὲν συνελήφθη, ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες ἀναλαμβάνει τὴν πρωθυπουργία. ‘Ο θάνατος τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη στάθηκε ἡ δυσκολότερη καμπὴ τῆς ζωῆς τῆς Λίνας Τσαλδάρη. ‘Ο δρόμος πού ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ στάθηκε τὸ μεγάλο δῆλημα τῆς ζωῆς της. Καὶ τὴν κρίσιμην ἐκείνην στιγμὴ, περισσότερον παρὰ ποτέ, φανερώθηκε ἡ ἐντονη, αὐτοδύναμη καὶ αὐτόφωτη προσωπικότητά της. Χωρὶς καμμιὰ χρονотριβὴ διάλεξε τὸ δρόμο τῶν ἐργῶν τῆς Πρόνοιας. Φτωχὸς ἦταν ὁ τόπος, ἀποροὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι καὶ οἱ ἀποροὶ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ στοργή, ἀπὸ ἀνιδιοτελεῆ φροντίδα, ἀπὸ ἱεραποστολικὴ ἀφοσίωσιν. Πρὸς αὐτὴ λοιπὸν τὴν κατεύθυνσιν τῆς Πρόνοιας ἀφιέρωσε ὅλο τὸ πνεῦμα της κι’ ὅλη τὴ δραστηριότητά της ἡ Λίνα Τσαλδάρη.

‘Η ἀνακούφισιν τοῦ ἀρρώστου καὶ ἡ βοήθεια τοῦ ἀπόροιο στάθηκαν οἱ δύο μεγάλες καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικὲς ἐπιδόσεις της στὰ εἰκόσι τελευταῖα χρόνια.

Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΕΒΛΙΝ ΠΟΥ ΕΘΑΥΜΑΖΕ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΤΟΝ ΖΩΓΡΑΦΟ ΤΟΥΣΑΓΚ, ΩΣΤΕ ΤΟΥ...ΕΚΛΕΨΕ 20.000 ΦΡΑΓΚΑ. ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΣ, Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΧΕ ΠΡΟΛΑΒΕΙ ΝΑ ΤΗΣ ΚΑΝΗ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΩ ΣΚΙΤΣΟ ΤΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙ ΣΤΗ ΔΗΜΑΡΧΙΑ Η κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗ ΜΕ ΣΤΟΛΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΡΙΑΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1935

ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΠΙΚΠΑ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΑ, ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ

Από πολύ νέα, πριν ακόμη παντρευτεί, είχε πάει στο Άργυροκάστρο, μέλος της «Ηπειρωτικής Επιτροπής Δεσποινίδων» για να βοηθήσει τον Βορειοηπειρωτικό αγώνα. Αργότερα μπαίνει απλό μέλος στο Πατριωτικό Ίδρυμα και σιγά-σιγά γίνεται ο νους και η ψυχή του. Από το 1946 που έγινε πρόεδρος του, το Ίδρυμα γνωρίζει τις πιο μεγάλες πραγματοποιήσεις του. Στην πρωτοβουλία και τους κόλπους της Λίνας Τσαλδάρη οφείλεται η ίδρυση της υπηρεσίας αποκαταστάσεως ανιψιών παιδιών στη Βούλα και επί της προεδρίας της άρχισε η εφαρμογή του προγράμματος προστασίας της μητέρας και του βρέφους στην ύπαιθρο και λειτουργεί τώρα σε τέσσερες νομούς της Θεσσαλίας με κινητά συνεργεία που παρεχόρουν η Unicef.

Οργανώτρια της Φανέλλας του Στρατιώτου κατά τον πόλεμο, πρόεδρος των μαθητικών συσσιτίων κατά το διάστημα της τραγικής κατοχής, που έμοιραζαν 70.000 μερίδες φαγητού την ημέρα στα πεινασμένα παιδιά της Αθήνας και οργανώτρια του συνδέσμου των Φίλων του Στρατού. Από το 1939 επί κεφαλής της εκπαιδευτικής των εθελοντριών αδελφών του Δημοτικού νοσηκομείου που προσέφεραν τόσες και τόσες υπηρεσίες στους τραυματίες του πολέμου και τους ανιψιούς μας, και τέλος πρόεδρος της Κρατικής Σχολής Αδελφών Επισκεπτριών και Νοσοκόμων. Ήταν φυσικό μία τέτοια σπουδαία και γόνιμη δράση στο έσωτερικό να έχει και τη διεθνή προβολή της.

Στα 1946 η Λίνα Τσαλδάρη εκπροσωπεί τις ελληνικές γυναικείες οργανώσεις στο μεγάλο διεθνές γυναικείο συνέδριο, στο Παρίσι, κι' ευθύς άμέσως αντιπροσωπεύει την Ελλάδα στη Διεθνή Ένωση Προστασίας του Παιδιού στη Γενεύη και το 1948 στη Στοκχόλμη, όπου θέτει στη διεθνή γυναικεία συνείδηση το θέμα του παιδομαζώματος και άποσπα την πρώτη διεθνή απόφαση για την επιστροφή των Έλληνοπαίδων.

Από το 1949 μετέχει της ελληνικής αντιπροσωπείας στη Γενική Συνέλευση των Ήνωμένων Εθνών όπου εκπροσωπεί την Ελλάδα στην τρίτη κοινωνική και ανθρωπιστική Επιτροπή της Γενικής Συνελεύσεως, με κύρος και επιβολή που θα έζηλευσαν πολιτικοί και διπλωμάται φήμη.

Μετά τέτοια και τόση δράση γόνιμη και κύρος και επιβολή, ήταν φυσικό να της ζητηθεί η προσωπική της ανάμιξη στα κοινά. Πολλές φορές της είχε ζητηθεί ν' αναμειχθεί στην πολιτική. Η Λίνα Τσαλδάρη όμως δίσταζε. Τελικώς ο κ. Κ. Καραμανλής την έπεισε και κατήλθε στον έκλογικό στίβο κι' ο λαός των Αθηνών, γυναίκες κι' άνδρες, που είχαν επί τόσα χρόνια γνωρίσει την αγαθοποιό της δράση, την ανέδειξε πρώτη στο ψηφοδέλτιο του συνδυασμού της Ε.Ρ.Ε.

Και τώρα έγινε υπουργός. Ο λαός λέει «όπου φελά, παντού φελά». Άλλα εδώ συμβαίνει και κάτι άλλο μοναδικό σχεδόν στα νεοελληνικά πολιτικά χρονικά. Όλοι όσοι εκλέγονται δουλευτάι είναι υποψήφιοι υπουργοί για όλα τα υπουργεία κι' αν ακόμη έχουν μεσά-νυχτα από τον τομέα που αναλαμβάνουν. Με την Λίνα Τσαλδάρη συμβαίνει το αντίθετο. Αναλαμβάνοντας το υπουργείο Προνοίας πηγαίνει στα οικεία εδάφη της. Στον τομέα που ελάχιστα γνωρίζουν στην Ελλάδα, όσο τον γνωρίζει η Λίνα Παναγή Τσαλδάρη.

Γιατί δεν υπάρχει θέμα στον τομέα της Κοινωνικής Προνοίας που ν' άγνοη η νέα υπουργός. Και δε γνωρίζει τα θέματα αυτά θεωρητικά, αλλά τα γνωρίζει από άμεση και πολύχρονη επαφή τους.

Τις περισσότερες φορές οι υπουργοί, και οι καλύτεροι ακόμα, είναι δεσμώτες των υπηρεσιών. Χρειάζονται μήνες και κάποτε χρόνια για να ενημερωθούν, για να μυηθούν στα προβλήματα και για να σταθμίσουν την αποδοτικότητα των υπαλλήλων τους. Γιατί ούτε τα προβλήματα είναι εύκολα, ούτε η πρώτη επιτολαία επαφή μαζί τους είναι το χρειζόμενο. Εκείνο που λείπει από τους περισσότερους, που χειρίζονται κρατικούς τομείς, είναι η σύλληψη της ουσίας των προβλημάτων και η καθολική έσποπεία τους. Γιατί, αυτά τα δύο για να επιτευχθούν χρειάζεται μακρά επαφή με τα προβλήματα αυτά και το στοιχείο της αγάπης. Πρέπει να γίνουν δώμα στον άνθρωπο για να

Η κ. ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

μπορέσει να τα χειρισθεί άποτελεσματικά. Άτυχώς, το βραχύ της υπουργικής θητείας, δεν επιτρέπει τέτοια διώματα. Και δεν είναι μόνο το βραχύ της θητείας στην διαχείριση ενός τομέως το μοναδικό εμπόδιο, αλλά και η πολιτική, η καλύτερα ή κομματική σκοπιμότητα. Όταν λοιπόν, κανείς είναι από το ένα μέρος άνίδεος και από το άλλο διασπαστικός να ικανοποίηση φίλους, μη γνωρίζοντας πόσο θα μείνη υπουργός, καιρός για ούσιαστική κατανόηση των θεμάτων δεν υπάρχει.

Η Λίνα Τσαλδάρη αποτελεί, σ' όλα αυτά τα γνωστά και καθιερωμένα, μία μοναδική φωτεινή εξαίρεση. Δεν ανέλαβε τον τομέα της Προνοίας, επειδή ήταν υπουργίσιμη, αλλά επειδή κανείς άλλος δεν τον γνωρίζει όσο αυτή και το σημαντικότερο, επειδή κανείς άλλος δεν έχει υπηρετήσει όσο η Λίνα Τσαλδάρη, αυτόν τον τομέα.

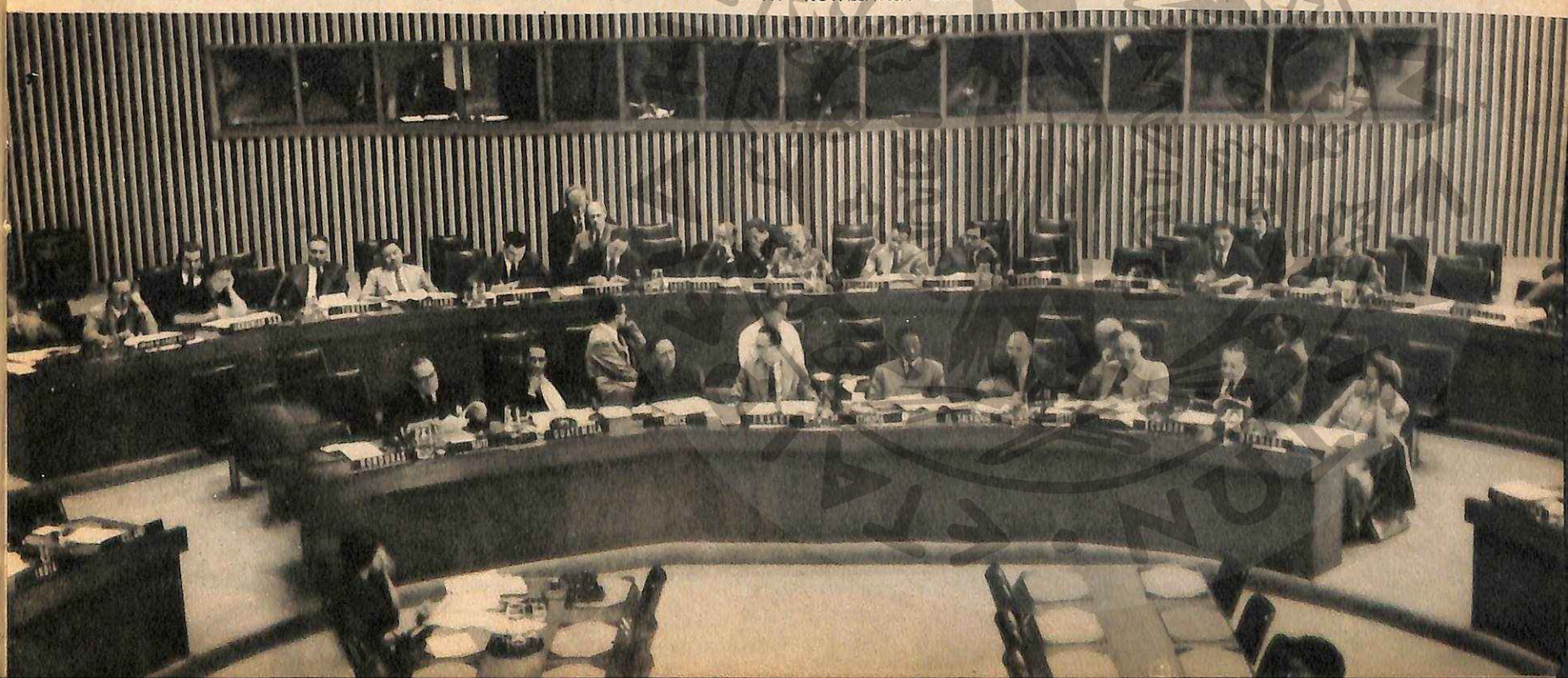
Πολλοί αναρωτήθηκαν σε τί χρωστούσε η Λίνα Τσαλδάρη την επιτυχία της και την επιβολή της στο διεθνή στίβο, όπως ήταν η τρίτη κοινωνική επιτροπή στα Ήνωμένα Έθνη, και οι απαντήσεις που αντιμετώπιζον αυτά τα ερωτήματα ήταν ποικίλες. Άλλοι αποδίδουν την επιτυχία της στις τέσσερες ξένες γλώσσες που μιλεί άρτια. Άλλοι στην εύσυνειδητη μελέτη των θεμάτων. Και άλλοι —και αυτοί ήταν οι περισσότεροι προς την πραγματικότητα—, στην βαθειά γνώση των προβλημάτων που χειρίζετο ενώπιον ειδικευμένων προσωπικοτήτων απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Και η γνώση αυτή, δεν ήτο καρπός εύσυνειδητού μελέτης των θεμάτων, αλλά πολύχρονης πείρας και άμεσου επαφής με τα θέματα. Όσο κι' αν ήταν εύσυνειδητη η μελέτη των θεμάτων των κοινωνικών και ανθρωπιστικών, που άπασχολούσαν την τρίτη επιτροπή της Γενικής Συνελεύσεως των

Ήνωμένων Εθνών, ο χρόνος ήταν ανεπαρκέστατος για να παρουσιάσει και ο πιο εύσυνειδητος μελετητής την σοφή ενημέρωσή με την όποια κατέπλησε τους συνέδρους η Λίνα Τσαλδάρη.

Ένα βράδυ εξωμολογήθη η ίδια το πράγμα, όταν παρωμοίσε την επίδοσή της στο θέμα της Προνοίας, με την μανιάν που έχουν οι συλλέκται γραμματοσήμων ή ταμπλά. Είναι μία ιερή, θα έλεγε κανείς μανία, ένα μεράκι απότοκο βαθύτης αγάπης. Διότι, ό,τι και να υποστηρίχξη αντιθέτως, μονάχα ό,τι αγαπούμε, γνωρίζουμε βαθεία. Και η αγάπη της Λίνας Τσαλδάρη προς ό,τι λέγεται Κοινωνική Πρόνοια, είναι το μεγάλο μυστικό της επιτυχίας της. Είναι μία έρωτευμένη με το θέμα της. Πώς, λοιπόν, να την συναγωνισθούν οι άλλοι και ποιοί;

M.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ 1956

Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ...

ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Τὰ βασικά σημεία τῆς νέας "γραμμῆς,"

1) Καπέλλο κλός τοποθετημένο ίσια ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὰ φρύδια.

2) Μαλλιά πιὸ μακρὰ καὶ λίγο φουσκωτά

3) Κολλιέ ἀπὸ χάνδρες κρυστάλλινες διαφόρων χρωμάτων

4) Λαιμός γυμνός

5) Ραφή ὤμου καὶ μανικιοῦ τοποθετημένη πρὸς τὰ ἔμπροσ

6) Στήθος ὑψηλόν

7) Μέση ἐλεύθερη, ἐπάνοδος τῆς ζώνης

8) Μπᾶσκ κοντή

9) Φοῦστα στενὴ καὶ ίσια

10) Πολλὰ λινά

11) Πολλὰ μπλέ

12) Μάκρος 37 ἐκ. ἀπὸ τὸ ἔδαφος

13) Παπούτσι μυτερό, τακούνι 5 ἐκ.

14) Πλάτη φαρδειά

15) Ζώνη στενὴ καὶ γραμμὴ μπλουζόν

Εἰς τὸ ἐρχομένο τεύχος

ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΤΟΥ 1956

μὲ ἀποκλειστικὲς φωτογραφίες τῶν νέων δημιουργημάτων τῶν μεγάλων παρισινῶν οἰκῶν

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ποὺ λανσάρεϊ ἐφέτος γιὰ τὰ βραδυνὰ ἀνοιξιὰτικὰ φορέματα ὁ Βίκτωρ Στήμπελ τοῦ Λονδίνου εἶναι τὸ ρόζ σὲ συνδυασμοὺς διαφόρων ἀποχρώσεων, ὅπως φαίνεται στὴν κάτω φωτογραφία. Ἡ χαριτωμένη αὕτῃ βραδυνὴ τουαλέττα παρουσιάζει ἕνα πρωτότυπο καὶ ὡραῖο συνδυασμὸ τριῶν ἀποχρώσεων — ἀνοικτὸ ρόζ τὸ μπούστο καὶ σὲ δυὸ διαφορετικὸς τόνους ρόζ, τὸν ἕνα βαθύτερο ἀπὸ τὸν ἄλλο —, οἱ δυὸ φαρδεῖες φοῦστες ποὺ πέφτουν ἢ μία ἐπάνω στὴν ἄλλην.

ΜΟΝΤΕΛΛΟ ΤΗΣ ΜΑΓΚΥ ΡΟΥΦ, ποὺ φέρει τὴν χαρακτηριστικὴ ὀνομασία «Ἀνάμνησις τῆς Ἀνατολῆς», τὸ φόρεμα εἶναι ἀπὸ μπλέ σκούρο μάλλινο ὕφασμα. Ἐνα παννὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα εἶναι ἐφαρμοσμένο πίσω καὶ συγκρατεῖται στὴ μέση μὲ μιὰ φαρδεῖα μεταξωτὴ ζώνη μὲ πουά, ποὺ θυμίζει κάπως τὶς πλατεῖες ζῶνες τῶν γιὰπωνέζικων φορεμάτων.

ΜΟΝΤΕΛΛΟ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕΣΣΕ, ποὺ ἔχει βαπτίσει τὴ νέα γραμμὴ: «Γραμμὴ Πειθαρχημένη». Μπολερό ἀπὸ ἀνοικτὸ γκρίζο μάλλινο ὕφασμα μὲ κλειστὸ γιᾶκ, ποὺ κουμπώνεται ὡς τὸν λαιμό.

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΓΚΡΟΥΠ: Ε. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ, Δ. ΤΣΑΚΩΝΑ, ΜΠΙΑΝΚΑ ΚΑΡΟΥΖΟ, Μ. ΚΑΡΕΛΛΑ, Ε. ΜΑΛΑΜΟΥ

Η Μ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΓΟΥΡΑ ΚΛΑΣΙΚΟΥ ΧΟΡΟΥ

Η ΛΕΝΑ Β. ΛΕΒΙΔΗ ΧΟΡΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΝ Μ. ΜΑΝΩΛΑΤΟ

ΑΠΟΚΡΗΣ

Η ΝΕΩΤΑΤΗ ΑΘΗΝΑ

ΧΟΡΕΥΕΙ ΚΓ' ΑΥΤΗ...

Λίγα παιγνίδια, λίγος χορός, κουθέντα στις γωνίτσες, τί διαφορά έχει ένας νεανικός χορός από τον χορό των μεγάλων που τόσο συμπαθητικά μιμείται;... 'Ο φωτογραφικός φακός, κουρασμένος από ξενύχτια, ξεκίνησε ένα απογευματάκι για να πάει σε μια δροσερή νεανική δεξίωση, στο ωραίο σπίτι του κ. και της κ. Βλαδιμήρου Λεβίδη. 'Η κυρία Λεβίδη, κόρη του στρατηγού Χατζηναέστη, είχε προσκαλέσει φίλους και φιλενάδες του γιού της και της κόρης της και είχε χαρίσει σ' όλη τη συντροφιά ένα χαριτωμένο γλέντι, που θα μεταβληθῇ αργότερα, σε χρόνια μελλοντικά, σε ωραίες, νοσταλγικές αναμνήσεις...

'Η ήχώ της αποκριάς, ακούγεται παντού εις την πόλη, ζωντανεύει κέντρα, δρόμους, γειτονιές, ξυπνά ήσυχια νοικοκυρεμένα σπίτια και τους δίνει κέφι για κάποιο γλέντακι, ξανανιώνει τους μεγάλους και ανοίγει νέους ορίζοντες εις τους μικρούς. 'Η αλήθεια είναι ότι ο αποκριάτικος χορός είναι το πρώτο γλέντι που αντιμετωπίζει το παιδάκι, είναι η πρώτη μορφή κοσμικής κινήσεως που συναντά εκπληκτος ο μπέμης-φουστανελλάς ή η μικρή τρομοκρατημένη κολομπίνα. Κάθε χρόνος που έρχεται ειρηνικός, με την συνηθισμένη προσφορά από μικροδιασκεδάσεις και εορτές, προσθέτει εις το άλμπουμ της οικογενείας και άλλη μια φωτογραφία μικρών μασκαράδων, που σιγά-σιγά φθάνουν εις το προσκήνιον της ζωής...

Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΞΕΝΙΑΣΙΑ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥΣ, Η Μ. ΛΕΒΙΔΗ ΚΑΙ Η Μ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ

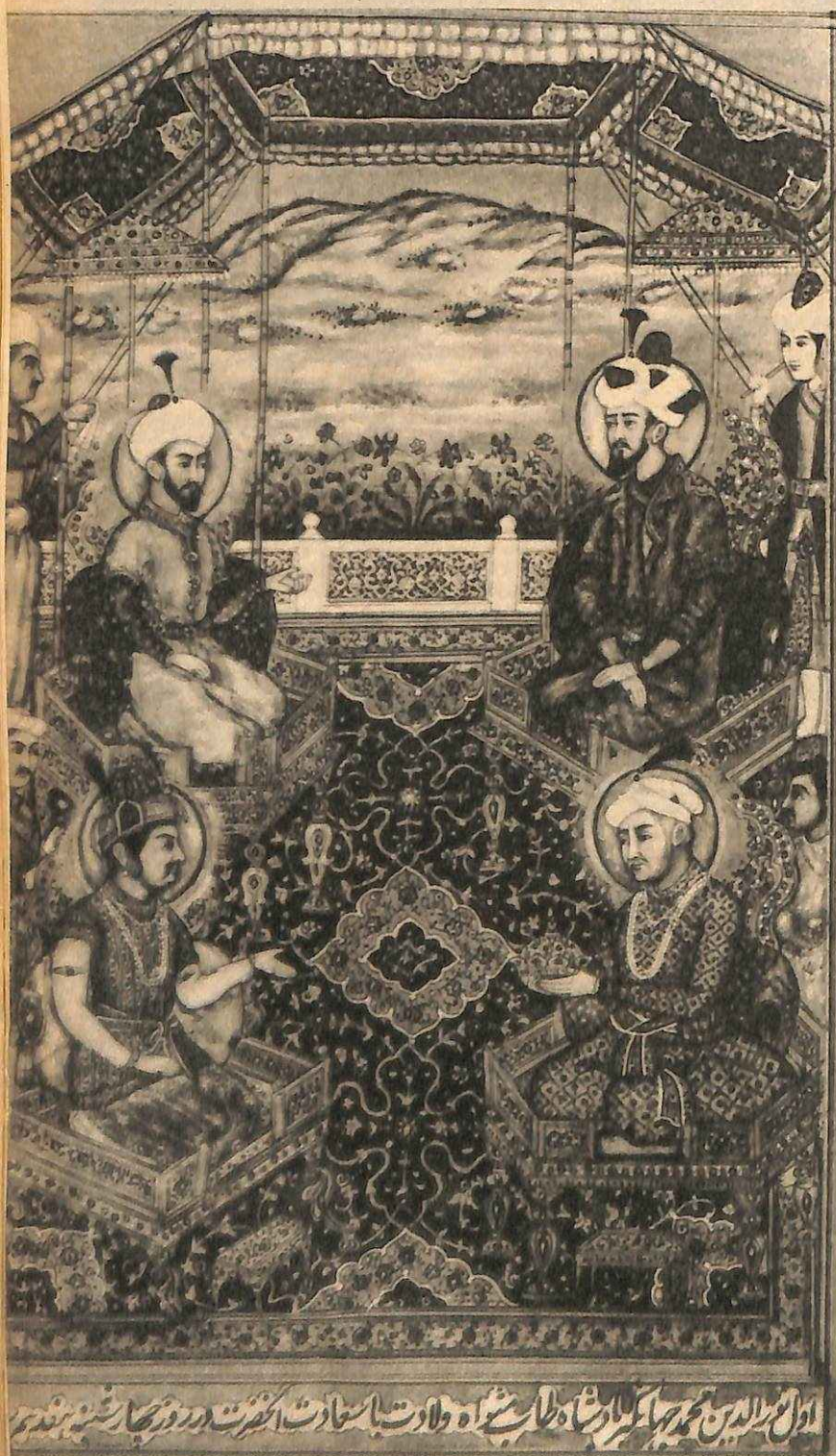
ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΕΙΣ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ Β. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ, ΑΛ. ΛΕΒΙΔΗΣ, Γ. ΧΑΪ-ΝΕ, ΣΤ. ΝΙΤΣΟΣ ΚΑΙ Δ. ΒΗΤΟΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΧΟΡΕΥΤΩΝ. ΓΟΝΑΤΙΣΤΟΙ ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Δ. ΒΗΤΟΣ, ΣΤ. ΝΙΤΣΟΣ, Γ. ΧΑΪ-ΝΕ, Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, Α. ΛΕΒΙΔΗΣ, Β. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ, Μ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. ΠΙΣΩ: ΟΙ ΜΙΚΡΟΥΛΕΣ Μ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ, Μ. ΛΕΒΙΔΗ, Φ. ΓΡΩΜΑΝ. ΟΡΘΙΟΙ Α' ΣΕΙΡΑ: Α. ΛΕΒΙΔΗ, Μ. ΜΠΕΝΑ, Μ. ΧΑΪ-ΔΟΠΟΥΛΟΥ, Μ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ, Ν. ΔΟΥΒΛΑΡΗ, Φ. ΚΑΡΟΥΖΟ, Μ. ΚΑΡΕΛΛΑ, ΕΙΡ. ΜΑΛΑΜΟΥ, Γ. ΓΡΩΜΑΝ. Β' ΣΕΙΡΑ: Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, ΘΡ. ΛΥΚΟΥΡΕΖΟΣ, Μ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΜΑΛΑΒΕΤΟΣ, Δ. ΤΣΑΚΩΝΑ, Ι. ΘΕΟΤΟΚΗ, Τ. ΚΑΡΑΣΣΟΥ. Γ' ΣΕΙΡΑ: ΜΙΧΑΗΛ ΒΗΤΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΟ ΠΟΥΛΟΣ, Α. ΣΚΕΝΔΕΡ, ΚΑΙ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΝΟΤΑΡΑΣ

ΚΟΧΙΝΟΥΡ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΟΓΓΟΛΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ —ΚΑΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΧΙΝΟΥΡ— ΟΠΩΣ ΕΙΚΟΝΙΖΟΝΤΑΙ ΣΕ ΠΑΛΙΟ ΙΝΔΙΚΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

Ο ΣΑΧΗΣ ΓΕΧΑΝ (1592—1666), ΕΝΑ ΑΠ' ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΧΗ ΠΕΘΑΝΕ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΑΝΤΙΚΡΥΣΕ ΤΟ ΟΛΕΘΡΙΟ ΚΟΧΙΝΟΥΡ

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ “ΦΩΤΕΙΝΟ ΒΟΥΝΟ,” Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΜΟΓΓΟΛΟΣ, ΣΑΧΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ ΝΑΔΙΡ, ΠΗΡΕ ΤΟ ΚΟΧΙΝΟΥΡ ΜΕ ΔΟΛΟ —ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕ ΜΕ ΑΙΜΑ

Τό «φῶς τοῦ Θεοῦ-“Ἡλίου» γίνεται κατάρρα καὶ συμφορὰ γιὰ ὅποιον τὸ ἀγγίξει

Μόνον εἰκασίες ἐκφράζονται γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ Κοχινούρ. Οἱ ἱστορικοὶ ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι τὸ πολύτιμο αὐτὸ διαμάντι δρέθηκε σ' ἓνα ἀρχαῖο ὄρυχείο τῆς Ντεκκάν, στὴ δεξιὰ δὲ τοῦ ποταμοῦ Κίστνα, ἐνῶ οἱ ἰνδικοὶ μῦθοι τὸ συνδέουν μὲ τὸν θεό-“Ἡλιο.

Λένε ὅτι ὁ θεὸς-“Ἡλιος ἐπλάσε τὸ Κοχινούρ καὶ τοῦ χάρισε τὸ φῶς του. Ἐπειτα τὸ ἔδωσε σ' ἓνα πιτό του, τὸν Σουραζίτ, σὰν ἀνταμοιβὴ γιὰ τὸν ἐνάρετο βίό του. Τὸ διαμάντι ἔφερε καλοτυχία, δόξα καὶ πλοῦτη στὸν πρῶτο θνητὸ κάτοχό του.

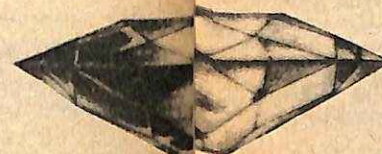
Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια, ὥστόσο, ἄρχισε νὰ φαίνεται ἡ κακὴ του ἐπίδρασι στὶς τύχες τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Περσαῖν, ἀδελφὸς τοῦ Σουραζίτ, τοῦ ἔκλεψε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Μούττρα, σκοπεύοντας νὰ τὸ προσφέρει στὸ Μαχαράγια Οὐγγαρ Σέν, γιὰ νὰ κερδίσει τὴν εὐνοίαν του. Ἀλλὰ στὸ δρόμο τοῦ ρίχτηκε ἓνα λιοντάρι καὶ τὸ διαμάντι περιήλθε στὴν κυριότητα τοῦ σκληροτράχηλου πολεμιστῆ Γιαμαθάν, ποὺ ἄκουσε τὴν ἀπελπισμένην κραυγὴν τοῦ Περσαῖν καὶ ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήσει—ἀλλὰ ἔφτασε πολὺ ἀργά.

Κατὰ τὴν ἰνδικὴ παράδοσι, τὸ Κοχινούρ πέρασε ἀπὸ τὰ χέρια ὅλων τῶν μεγάλων ἡγετῶν τῆς χώρας. Ἱστορικά, πάντως, εἴμαστε σὲ θέσι νὰ παρακολουθήσουμε τὴν φωτεινὴ—ἢ μήπως ματωμένη—τροχιά του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ ἀπέκτησε ὁ Χουμαγιούν, γιὸς τοῦ Μπαμπάρ, ἱδρυτοῦ τῆς μογγολικῆς Δυναστείας.

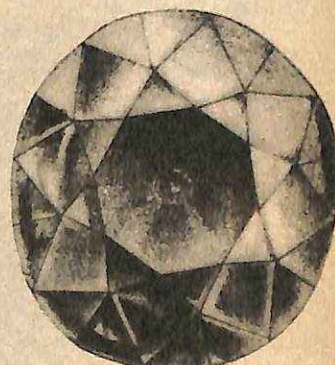
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΜΟΓΓΟΛΩΝ

Ὁ Χουμαγιούν κληρονόμησε τὸ Κοχινούρ ἀπὸ τὸν Μπαμπάρ, ποὺ τὸ εἶχε ἀρπάξει μαζὶ μὲ ἄλλα πολύ-

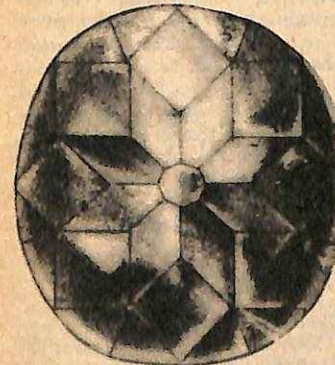
ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ «ΦΩΤΕΙΝΟΥ ΒΟΥΝΟΥ», ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ

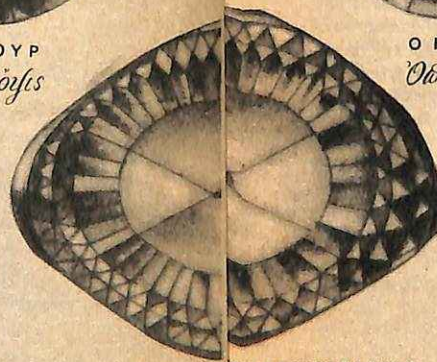
Ο ΚΟΧΙΝΟΥΡ
Πρῶτα ὄψις

Ο ΚΟΧΙΝΟΥΡ
Ἐμπροσθέν ὄψις

Ο ΚΟΧΙΝΟΥΡ
Ὀπίσθεν ὄψις

Ο ΚΟΧΙΝΟΥΡ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ

τιμα πετράδια κατὰ τὴν μογγολικὴ εἰσβολὴ τοῦ 1526. Τὸ 1540, ἐξεθρονίσθη ἀπὸ τὸν Σάχη Σιέρ καὶ κατέφυγε στὴν Περσία, ὅπου τὸν φιλοξένησε ὁ Σάχης Τεχμάσιπ. Ὁ Χουμαγιούν, γιὰ νὰ δείξει τὴν εὐγνωμοσύνην του στὸν Πέρση Σάχη, τοῦ χάρισε μερικὰ πολύτιμα πετράδια, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ Κοχινούρ. Ὁ Σάχης, ὥστόσο, δὲν εἶχε ἰδέαν ἀπὸ πολυτίμους λίθους καὶ χάρισε τὸ Κοχινούρ σ' ἓνα Ἰνδὸ φίλο του. Κι' ἔτσι τὸ Κοχινούρ ἐπεστράφη καὶ πάλι στοὺς Μογγόλους βασιλεῖς, χωρὶς αἱματοχυσίες, ἐκθρονισμοὺς καὶ θανάτους.

Ἐπειτα τὸ βρίσκουμε στὰ χέρια τοῦ Σάχη Γεχάν. Ἡ γυναῖκα του, ἡ Μουμάτζ Μεχάλ, πέθανε τὴ μέρα ποὺ τὸ πρωτοαντίκρυσε. Ἄλλοι δὲ μὲν λένε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει πολὺ πρὶν ἀποκτήσῃ ὁ ἄνδρας τῆς τὸ Κοχινούρ.

Τὸ Κακὸ Πνεῦμα ποὺ ἐνέδρευε μέσα στὸ Κοχινούρ, φαίνεται ὅτι στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς τῆς ζωῆς τοῦ Σάχη. Ὁ στερνότοκος γιὸς του Ἀουράγκ-Τζέμπ δολοφόνησε τοὺς δύο μεγαλύτερους ἀδελφούς του, ἔρριξε τὸν πατέρα του σ' ἓνα σκοτεινὸ λαγούμι καὶ κατέλαβε τὸ θρόνο τὸ 1658.

ΤΟ «ΦΩΤΕΙΝΟ ΒΟΥΝΟ»

Ὅταν ὁ Πέρσης Σάχης Ναδὶρ—τελευταῖος καὶ μέγιστος τῶν Μογγόλων ἡγετῶν—μπήκε τὸ 1739 στὸ Δελχί, ἐκυρίευσε καὶ τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ ἡττηθέντος Σάχου Μαχάμετ.

Ὁ Μαχάμετ, ἀποφασισμένος νὰ κρατήσῃ τὸ διαμάντι πάσης θυσίας, τὸ ἔκρυψε στὸ τουρμπάνι του. Κάποιος εὐνοῦχος δὲμος τοῦ χαρεμιοῦ τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸ στὸν νι-

“Ένα «κομμάτι γυαλί» που σκορπά την κακοδαιμονία και τον θάνατο

κτητή. Και ο Σάχης Ναδίν κατέφυγε στο έξης τέχνασμα για ν' αποσπάσει το πολύτιμο πετράδι:

“Οργάνωσε μια μεγάλη δεξίωση και κατά την διάρκεια της ώρκισθηκε αιώνια φίλια στον βασιλιά. Για να αποδείξει μάλιστα την καλή του θέληση του πρότεινε να γίνουν αδελφοί. Σύμφωνα με τα έθιμα της εποχής, η τελετή της αδελφώσεως έκλεινε με την ανταλλαγή των κεφαλοδέσμων. Χωρίς να περιμείνει τη συγκατάθεσι του Μωχάμετ του πήρε το τουρμπάνι και έβαλε πάνω στο σαστισμένο κεφάλι του το δικό του... “Επειτα από λίγο βρήκε μια δικαιολογία, αποσύρθηκε στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του και έψαξε το τουρμπάνι του αδελφού του. Όταν είδε το πελώριο διαμάντι φώναξε: «Κοχινούρ!» («Φωτεινό Βουνό»). Από τότε το διαμάντι κράτησε την ποιητική ονομασία του.

“Όταν ο Ναδίν έφευγε από το Δελχί, έπειτα από δυο μήνες, πλήρωσε με αίμα την απάτη του. Μια νύχτα του ρίχτηκαν οι άνδρες της σωματοφυλακής του και, παρ' όλη τη γενναία αντίστασή του, κατάρθωσαν να τον δολοφονήσουν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

“Από τότε η ιστορία του διαμαντιού είναι μια ιστορία αίματος. “Ο Άλφ Κούλη Χάν, που δολοφόνησε τον Ναδίν, υπέστη το μαρτύριο της τυφλώσεως από τον Ίμπραήμ, ένα συγγενή του, και στο τέλος έχασε το θρόνο. “Ο Ίμπραήμ έπεφτε σε λίγο θύμα συνωμοσίας. “Ο διάδοχός του, Άντλ, για να σιγουρέψει το θρόνο του σκότωσε όλους τους επιδόχους διαδόχους του. “Ο Σάχης Ρούχ Μιρζά, ωστόσο, τον εξεθρόνισε—για να εκθρονισθής κι' ο ίδιος το 1794 από τον Σάχη Άμμέντ, του Αφγανιστάν.

“Η ιστορία του Κοχινούρ στο Αφγανιστάν συνεχίστηκε στον ίδιο ρυθμό. “Ο Σάχης Ζεμάν τυφλώθηκε από τον αδελφό του Μαχμούτ, γιατί άρνήθηκε να του παραχωρήσει το διαμάντι—που τελικά το χάρισε στον άλλο του αδελφό, τον Σούζα Μιρζά.

Τότε ο στρατός του Μαχμούτ συνέτριψε το στρατό του Σούζα κι' εκείνος αναγκάστηκε να κρύβεται στα βουνά.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΣΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

“Επειτα από χρόνια ο Σούζα πήγε στη Λαχόρη και συναντήθηκε εκεί με την οικογένειά του. “Όλοι έφιλοξενούντο από τον Μαχαραγιά Ράνζιτ Σίγγ. Στην αρχή ο Σίγγ ήταν καλός, αργότερα όμως έφριξε στη φυλακή το Σούζα και την γυναίκα του, και τους άφησε νηστικούς για να τους εξαναγκάσει να πουλήσουν το διαμάντι. Τελικά, υπέκυψαν στη θέλησή του. Οι τρεις γιοι του Ράνζιτ Σίγγ, βρήκαν άσχημο τέλος. Κι' έτσι το διαμάντι το κληρονόμησε ο Ίνφάντης Νταλίτ Σίγγ. “Από φόβο, μήπως οι Άγγλοι εκμεταλλευθούν την αδυναμία του στρατού του, τους έπετēθη—άλλα έχασε τρεις κατά σειράν μάχες, το 1846,

το διαμάντι και την ανεξαρτησία της χώρας του. Το 1849 το Πουτζάμπ προσαρτήθηκε στη βρετανική Αυτοκρατορία. Το σύμφωνο υπεγράφη από τον λόρδο Νταλουζί και περιέχει το έξης άρθρον: “Τον πολύτιμον αδάμαντα, γνωστόν ως Κοχινούρ, θα τον παραχωρήσει ο Μαχα-

σέρ Χένρυ Λώρενς και του Τζών Λώρενς. “Ο Τζών Λώρενς, ωστόσο, δεν καταλάβαινε τίποτε από πολυτίμους λίθους. Το τύλιξε, λοιπόν, σ' ένα κομμάτι ύφασμα, το έβαλε σ' ένα μικρό κουτί και το έχωσε στην τσέπη του γιλέκου του. “Όταν άλλαξε για το δείπνο, σύμφωνα με την αγγλι-

κή Λώρενς ήταν εξαιρετικά ψυχραιμος και δεν άφησε να φανή η αγωνία του. “Εχετε δικίο, είπε ήρεμα. Το είχα ξεχάσει».

“Όταν τελείωσε η συνεδρίαση, ο Τζών Λώρενς έτρεξε στο σπίτι του.

—Μήπως βρήκες ένα μικρό πακέτο στο γιλέκο μου; ρώτησε τον υπηρέτη του.

—Μάλιστα, σαχίμπ, απάντησε ο υπηρέτης. Το βρήκα και το έβαλα στο μπαούλο σας.

“Όταν του έφερε το πακέτο ο υπηρέτης, ο Τζών Λώρενς είπε:

—Άνοιξέ το και πές μου τί έχει μέσα.

“Ο υπηρέτης το άνοιξε και απάντησε σαστισμένος:

—Δεν έχει τίποτε, κύριε.

—Τίποτε απολύτως; είπε ο Τζών Λώρενς.

—Τίποτε, σαχίμπ. Μόνο ένα κομμάτι σπασμένο γυαλί.

80 ΚΑΡΑΤΙΑ ΛΙΓΩΤΕΡΑ

Το Κοχινούρ απέστειλε άμέσως στην Άγγλία. “Η διαδρομή όμως (1.500 μίλια) μέσα σε άκατοίκητες περιοχές περιέκλειε πολλούς κινδύνους. Οι δυο φρουροί του Κοχινούρ υπέστησαν πολλές επιθέσεις από ληστές που άφθονούσαν εκείνο τον καιρό στις Ίνδιες. Οι κλέφτες αυτοί έεχειρήσαν να δολοφονήσουν τους φρουρούς, πριν φτάσουν στη Βομβάη. Στη Βομβάη το διαμάντι παρεδόθη σε Άγγλους αξιωματικούς, που το μετέφεραν στην Άγγλία. “Ο σέρ Χένρυ και ο Τζών Λώρενς ένοιωσαν μεγάλη ανακούφιση όταν πληροφορήθηκαν ότι, την 3ην Ίουλίου 1850, το διαμάντι προσεφέρθη στην βασίλισσα Βικτωρία.

Για πρώτη φορά εξετέθη το Κοχινούρ σε δημόσια έκθεσι το 1850. Στην πραγματικότητα όμως οι έπισκέπτες της έκθεσεως δεν έδλεπαν το Κοχινούρ, αλλά μια γυάλινη απομνησί του. Το 1852 έγινε το κόψιμο του διαμαντιού με αποτέλεσμα να μειωθεί το βάρος του από 186 1)6 σε 106 1)6 καράτια. Το κόψιμο έγινε από έναν αδέξιο Βενετό χρυσόχο και το διαμάντι έχασε το πρωταρχικό του σχήμα, αλλά πολλοί ισχυρίζονται ότι μόνον έτσι θα έπαυε να φέρνει γρουσουζιά.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΙΝΔΟΣ

“Ένα περίεργο περιστατικό θύμιζε σ' όλο τον κόσμο την ιστορία αυτού του διαμαντιού. “Ο τελευταίος κυβερνήτης του Πουτζάμπ, Ντουλίμπ—Σίγγ, είχε επισκεφθής το Λονδίνο και κατάρθωσε να πάρη άδεια να κρατήσει το διαμάντι στα χέρια του για λίγη ώρα.

Κατά την παραμονή του στο Λονδίνο ο Ντουλίμπ, σύχναζε στην βασιλική Αύλη. Φυσικά, η καλή άγωγή των Άγγλων άριστοκρατών δεν τους επέτρεπε να μνημονεύσουν το Κοχινούρ μπροστά στον ξεπεσμένο Ίνδο Μαχαραγιά. “Η Βικτωρία δεν ήθελε να θυμίσθ στον Ντουλίμπ—Σίγγ ότι δεν είναι πια ο κύριος του διαμαντιού. Και όμως, η γυναικεία πε-

Ο ΜΟΓΓΟΛΟΣ ΑΚΜΠΑΡ ΕΞΗΣΕ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ...

ριέργεια υπέρισχυσε. “Ηθελε να μάθθ τι αίσθανόταν ο Ίνδος πρίγκιπ χωρίς να τον πληγώσει. Αποφάσισε, λοιπόν, να εφαρμόσει το έξης σχέδιο: “Ένας καλλιτέχνης της Αύλης έκανε εκείνη την περίοδο το πορτραίτο του Ντουλίμπ—Σίγγ. Την ώρα που πόζαρε, λοιπόν, του κρατούσε συντροφιά μια φίλη της βασίλισσας, η λαίδη Λάτζιν—ή όποια είχε έντολη από την Βικτωρία να έξιχνιάσει τα βαθύτερα αισθήματα του Ίνδου μονάρχη όσον άφορά το πολύτιμο διαμάντι. Να μάθθ π.χ. αν ήθελε να το δθ ή όχι.

Δεν ήταν φυσικά εύκολο για την λαίδη Λάτζιν να βίθθ ένα τόσο λεπτό ζήτημα. Προσπάθισε όμως να του κερδίσει την έμπιστοσύνη. Κάποια μέρα, ενώ έκαναν μαζί ήππασία στο πάρκο του Ρίτσμοντ, τον ρώτησε ξαφνικά:

—Μαχαραγιά, θα θέλατε να δθτε το Κοχινούρ;

—Ναί, απάντησε εκείνος, θα έδινα το πάν να το ξανακρατήσω στο χέρι μου.

—Γιατί όμως; ρώτησε η λαίδη.

—“Ημουν παιδί, απάντησε ο μαχαραγιάς, όταν μου το πήραν. Τώρα που είμαι άνδρας θέλω να το προσφέρω με τα ίδια μου τα χέρια στη βασίλισσα.

“Η βασίλισσα πληροφορήθηκε τις απόψεις του Μαχαραγιά και κάποια μέρα, που εκείνος επέτρεπε στο άτελιέ του ζωγράφου της αγγλικής Αύλης, μπήκε μέσα κρατώντας στο χέρι της το πολύτιμο πετράδι. Πλησίασε άμίλητη το Μαχαραγιά, του το έδωσε και απομακρύνθηκε κυττάζοντάς του.

“Ο Μαχαραγιάς χάιδεψε το διαμάντι απαλά. “Ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλό του. Δάγκωσε τα χείλη του και, πλησιάζοντας την βασίλισσα, γονάτισε και της το προσέφερε.

—Είμαι δικό σας, Μεγαλειότηάτη, είπε.

Κανείς, φυσικά, δεν ξέρει τα πραγματικά αισθήματα του Μαχαραγιά. “Η χειρονομία του όμως έχει ιστορική σημασία. Και θα λέγαμε ότι έχει και τραγικό μεγαλείο.

“Από τότε το Κοχινούρ στολίζει το βρετανικό στέμμα...

Είναι στον Πύργο του Λονδίνου;

ΚΑΙ Ο ΧΙΤΛΕΡ;

Τα κοσμήματα του αγγλικού στέμματος φυλάγονται, όπως είναι γνωστό, στον Πύργο του Λονδίνου από τον 17ον αιώνα που έγινε η μεγαλύτερη απόπειρα ληστείας, χωρίς να καταρρώσουν οι ληστές να συσποκομίσουν φεύγοντας τους θησαυρούς που έλήστευσαν, θεωρείται το ασφαλές κτίριο της Άγγλιας. Και όμως ούτε εκεί δεν βρίσκεται το Κοχινούρ. Το Κοχινούρ είναι καλά κρυμμένο και μόνον λίγοι ξέρουν πού.

Λέγεται ότι η μεταφορά του από

τον Πύργο αποφασίσθηκε την εποχή που επρόκειτο να εισβάλθ ο Χίτλερ. Λέγεται ακόμη ότι ο Χίτλερ είχε έκφράσει το «ένδιαφέρον» του για το πολύτιμο πετράδι που είχαν ληστέψει οι Άγγλοι—πράγμα που φόβισε τους Ήρακλείς της Αυτοκρατορίας. Φυσικά ο Χίτλερ δεν έσκόπευε να επιστρέψθ το διαμάντι στους δικαιούχους, αλλά να το ξανακόψθ και να στολίση μ' αυτό την Καγκελαρία του.

Πρόκειται όμως περί θρύλων που κανείς δεν μπορεί να επιβεβαιώση...

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ HULTON'S PICTORIAL — ΕΙΚΟΝΩΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, 1844 - 1925, ΜΕ ΤΟ ΚΟΧΙΝΟΥΡ ΣΤΟ ΣΤΕΜΜΑ

Όπως κάθε σπόρ, έτσι και το αυτοκίνητο έχει τους πρωταθλητές του, οι οποίοι όμως είναι κάπως πιο πολυσύνθετοι από τους άλλους συναδέλφους των. Και τούτο γιατί, εκτός απ' το ταλέντο, τον καλμό, αν θέλετε, που πρέπει να έχει π. χ. ο αθλητής των ριμέων, του άλματος ή του δρόμου, ο αθλητής του αυτοκινήτου απαιτείται να είναι προικισμένος και με πολύ θάρρος. Θάρρος για να αντιμετωπίσει τον λιγγο της ταχύτητας, θάρρος για να διακινδυνεύει σε κάθε δευτερόλεπτο τη ζωή του. Αυτό δὲ το θάρρος πρέπει να συνοδεύεται με αφάνταστη ψυχραιμία και ακρίβεια, που αποκτώνται μόνον εἰς τῆς πείρας καὶ τῆς συνεχούς ἐξασκήσεως. "Αν με την ταχύτητα ο αθλητής του αυτοκινήτου διακινδυνεύει την ζωή του μία φορά, με την έλλειψη ψυχραιμίας την διακινδυνεύει διπλά.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ἀνέδειξε μέχρι σήμερα τέ-

τοιους ἀθλητὰς αυτοκινήτου, ὅχι γιατί δὲν ὑπάρχουν παιδιὰ με εὐψυχία, ἀλλὰ γιατί: α) τὸ αυτοκίνητο, ὡς σπόρ, εἶναι δαπανηρότατο καὶ τ' αυτοκίνητα τῶν ἀγώνων στοιχίζουν περιουσίες ὁλόκληρες (μιά «Φερράρι» π.χ. κοστίζει περὶ τὶς 600.000 ἐλληνικὲς δρχ.), β) δὲν ὑπάρχουν οἱ κατάλληλοι δρόμοι καὶ πίστες γιὰ ἐξάσκηση καὶ γ) δὲν διέτιθετο, ἕως τώρα, ἐνδεχόμενο προσωπικὸ γιὰ τὴν ὁργάνωσι ἀγώνων ποὺ νὰ παρουσιάζουν τὴν πληρότητα τῶν εὐρωπαϊκῶν. Γιὰ τὴν τελευταία ἔλλειψι ἐδημιουργήθηκαν θάσιμες ἐλπίδες ὅτι ἐκαλύφθη μετὰ τὴν ἱδρυσι, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης Περιηγήσεων καὶ Αυτοκινήτου (ΕΛΠΑ), μιάς Ἐφορίας Ἀγωνιστικῆς Κινήσεως, τὴν ὁποίαν ἀπαρτίζουν οἱ πλέον ἱκανοὶ καὶ ἐμπειροὶ ὁδηγοὶ τῆς χώρας. Ἡ Ἐφορία αὕτη ὁργανώνει γιὰ τὸ 1956 πανελλήνιο πρωτάθλημα αυτοκινήτου ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ γίνεται στὴν Ἑλλάδα καὶ περιλαμβάνει τὰ ἀκόλουθα ἀγωνίσματα:

ΣΠΟΡ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ὁ ἀγὼν δεξιότηνίας εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Τατοῦου

ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΙΑΣ

Ἡ προκήρυξις τοῦ πρώτου ἀγώνος πρωταθλήματος αυτοκινήτου γιὰ τὴν πρώτην τῆς 18ης Μαρτίου ἔφερε στὰ γραφεῖα τῆς ΕΛΠΑ πλῆθος φιλάθλων, ποὺ ἤθελαν νὰ δηλώσουν συμμετοχή. Ἡ σχετικὴ ἡμερομηνία ἔληγε τὴν 10ην Μαρτίου, ὅλοι δὲ ἔσπευσαν ἀπὸ πολὺ ἐνωρίτερα νὰ ἐξασφαλίσουν προτεραιότητα. Τὸ ἀγώνισμα δεξιότηνίας δὲν εἶναι ταιριασμία γιὰ τὸ αυτοκίνητο καὶ οὐτε ἀπαιτεῖ ἀγωνιστικὴ πείρα ἀπὸ τὸν ὁδηγὸ. Χρειάζεται φυσικὰ κάποια ἀνεπτυγμένη ἐπιδειξιότης καὶ ἀμάξι σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι. Σὲ μιά διαδρομὴ 1200 περίπου μέτρων τὸ ὄχημα πρέπει, ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερα, νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ ἐμπόδια, χωρὶς νὰ τὰ ρίξῃ, νὰ κάμῃ τρία

τεχνικώτατα φρεναρίσματα, νὰ παρκάρῃ σὲ πολὺ περιορισμένο χωρὸ κλπ. Στὸ σχεδιάγραμμα ποὺ δημοσιεύεται φαίνονται τὰ ἐμπόδια καὶ τὰ εἰδικῆς δεξιότηνίας περάσματα τοῦ ἀγώνος. Οἱ ἀποστάσεις καὶ τὰ ἐμπόδια εἶναι ὑπολογισμένα ἔτσι, ὥστε ἄλλοι νὰ εὐνοοῦνται τὰ μικρὰ ἀμάξια καὶ ἄλλοι τὰ μεγαλύτερα. Κάθε καθυστέρησις κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς δοκιμασίας, ὅπως καὶ κάθε ἐσφαλμένος χειρισμὸς τιμωρεῖται μετὰ βαθμοὺς ποινῆς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνακηρύσσουν τοὺς νικητὰς. Κερδίζει δηλαδὴ αὐτὸς ποὺ συγκεντρώνει τὴ μικρότερη βαθμολογία τιμωρίας. Ὁ κανονισμὸς τοῦ ἀγωνίσματος προβλέπει τίς ποινὲς ποὺ ὀρίζονται στὸν δεύτερο πῖνακα (κάτω ἀριστερά).

Τὰ ὀχήματα ποὺ μετέχουν τοῦ ἀγωνίσματος δεξιότηνίας ἔχουν χωρισθῇ σὲ δύο κατηγορίες ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ πρώτη περιλαμβάνει αὐτοκίνητα τουρισμοῦ συνήθους παραγωγῆς καὶ ἡ δευτέρα αὐτοκίνητα μεγάλου τουρισμοῦ, σπορ συνήθους παραγωγῆς, σπορ εἰδικῆς κατασκευῆς καὶ τουρισμοῦ εἰδικῆς παραγωγῆς. Σὲ κάθε κατηγορία γίνεται ἀλλήλῃ κατὰτάξι κατὰ κλάσεις ἀναλόγως τοῦ κυλινδρισμοῦ. Οἱ ὁδηγοὶ ποὺ λαμβάνουν μέρος εἶναι ἐφωδιασμένοι μετὰ ἔγκυρον διεθνὴ ἀδειαν ἀγωνιζομένου γιὰ τὸ 1956 ἢ ἐθνικὴ ἀδεία ἀγωνιζομένου ἢ εἰδικὴ ἀδεία ὁδηγοῦ, τὰς ὁποίας ἐκδίδει ἡ ΕΛΠΑ. Τὸ ἀγώνισμα τῆς 18ης Μαρτίου ἔχει χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ἀνεξάρτητο τοῦ πρωτα-

θλήματος αυτοκινήτου. Ὁ νικητὴς τοῦ στήν γενικὴ κατηγορία θὰ λάθῃ κύπελλο, οἱ δὲ πέντε ἐπόμενοι τοῦ μεταλλία, ὅπως καὶ οἱ πρῶτοι κάθε κλάσεως. Εἰδικὸ κύπελλο θὰ ἀπονεμηθῇ στὴν κυρία ἢ δεσποινίδα ὁδηγὸ ποὺ θὰ συγκεντρώσῃ τὴν καλύτερη βαθμολογία. Τὴν ἡμέρα τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἀγωνίσματος θὰ ἐπιτραπῇ στὸ κοινὸ ἐλευθέρως ἡ εἰσόδος (καὶ μετὰ αὐτοκίνητα) στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Τατοῦου ἀπὸ τῆς βορείας πύλης. Σχετικὰ μετὰ τὴν περὶ τὸ αυτοκίνητο ἀγωνιστικὴ κίνησι στὴ χώρα μας, εἶναι ὑποχρέωσις νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ ἡγεσία τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ εἰδικὰ ἡ Ἀεροπορία ἐπιδεικνύουν ἀπόλυτη κατανόησι καὶ μετὰ προθυμία παρέχουν πάντοτε τὴ συμπαράστασι τους.

ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

1. — Δεξιότηνία μεγάλης ἀναπτύξεως
2. — IV Διεθνὲς Ράλλυ «Ἀκρόπολις» ...
3. — Νυκτερινὴ πλοήγησις ...
4. — Ἀνάβασις Χαλκίδος ...
5. — Ἀνάβασις Πάρνηθος ...
6. — Ἀνάβασις Χορτιάτου ...
7. — II Φθινοπωρινὸν Ράλλυ ...
8. — Ἀγὼν ἀκριβείας — ταχύτης ...

ΗΜΕΡ. ΤΕΛΕΣΕΩΣ. ΕΙΔΟΣ ΑΓΩΝΙΣ.

18 Μαρτίου	Πανελλήνιον
24 — 29 Ἀπριλίου	Διεθνὲς
26 Μαΐου	Πανελλήνιον
1 Ἰουλίου	Διεθνὲς
2 Σεπτεμβρίου	Διεθνὲς
16 Σεπτεμβρίου	Πανελλήνιον
13 — 14 Ὀκτωβρίου	Πανελλήνιον
11 Νοεμβρίου	Πανελλήνιον

Πάμπολλα εἶναι τὰ κύπελλα, μετάλλια, διπλώματα καὶ θραβεῖα τοῦ πρωταθλήματος αυτοκινήτου. Μεταξύ αὐτῶν περιλαμβάνεται τὸ ἐπὶ πενταετίαν ἐπαμειβόμενο κύπελλον «Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος», τὸ κύπελλον τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης Περιηγήσεων καὶ Αυτοκινήτου γιὰ τὸν νικητὴ κάθε ἔτους καὶ τρία κινουργῇ αὐτοκίνητα — ἕνα Φιάτ 600, ἕνα Φιάτ 1.100) Β καὶ ἕνα Σίμκα — τὰ ὁποῖα ἡ ἐταιρεία «ΕΤΑΛΛΑΣ» προσφέρει μέσω τῆς ΕΛΠΑ ὡς ἔπαθλα εἰδικῶς γιὰ τὸ IV Διεθνὲς Ράλλυ «Ἀκρόπολις». Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ προορίζονται γιὰ Ἑλλήνας νικητὰς καὶ θὰ δοθοῦν εἰς ἀντικατάστασιν ἰσολόγων ὀχημάτων τῆς αὐτῆς μάρκας. Ἡ ἐν λόγω ἐταιρεία θὰ δώσῃ ἐπίσης καὶ θραβεῖα ἀξίας ἕως 1000 δραχμῶν εἰς ἀνταλλακτικὰ ἢ ἐργασίαν.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ θεσπίζονται στὴν Ἑλλάδα τέτοια ἔπαθλα αυτοκινήτου ἀγώνων. Εἶναι καὶ αὐτὸ συνέπεια τοῦ γεγονότος ὅτι, γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης, παρουσιάζεται ἐφέτος στὴ χώρα μας τόσο ζωηρὸ ἀγωνιστικὸ ἐνδιαφέρον γύρω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τοῦτο ὀφείλεται στὴ συστηματικὴ προεργασία ποὺ ἔκανε ἡ Ἑλληνικὴ Λέσχη Περιηγήσεων καὶ Αυτοκινήτου, ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ ἐδῶ ὅπως καὶ σὲ τόσες ἄλλες χώρες, ἰδίως εὐρωπαϊκῆς, τὸ σπορ τοῦ αυτοκινήτου.

Οὕτω συνεστήθη ἡ Ἐθνικὴ Ἀθλητικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀγώνων (ΕΑΕΑ) ὡς ἀνωτάτη ἀθλητικὴ ἀρχὴ ἐντολοδόχος τῆς ΕΛΠΑ, μετὰ γραμματεία καὶ τεχνικὴν ἐπιτροπὴν τὴν Ἐφορίαν Ἀγωνιστικῆς Κινήσεως γιὰ τὴν ὁποίαν ἔγινε λόγος προηγουμένως. Οἱ κανονισμοὶ ποὺ διέπουν τὴν λειτουργίαν τῆς ἀθλητικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐφορίας ἔχουν συνταχθῇ ἐπὶ τῇ θάσει τῶν σχετικῶν διεθνῶν διατάξεων, ὅπως καὶ ὁ ἐθνικὸς ἀθλητικὸς κώδις περὶ αὐτοκινήτου, ὁ ὁποῖος θὰ ὁλοκληρωθῇ ἐντὸς τοῦ 1956.

Ὁργανώθη ἐπίσης Ἑλλανδόδικος Ἐπιτροπὴ καὶ ἱδρῶθη ἀγωνιστικὸ τμήμα ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴ συνεργασία ὄλων τῶν ἀγωνιζομένων, τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μεταξὺ τῶν ἐπαφῆς καὶ γενικὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀθλητῶν τοῦ αυτοκινήτου. Πολλοὶ ἀγωνιζόμενοι εἶναι ἤδη μέλη τοῦ τμήματος αὐτοῦ.

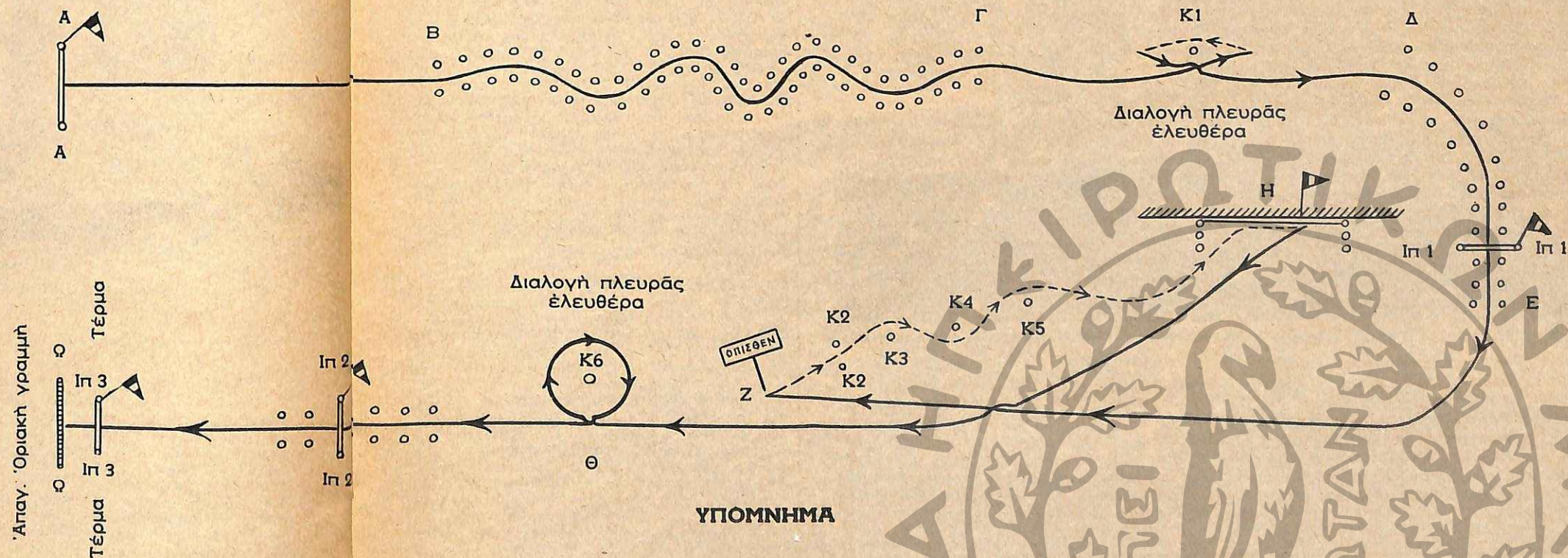
Χαρακτηριστικὸν τῆς σπουδαιότητος ποὺ ἤρχισε νὰ προσλαμβάνῃ καὶ στὴ χώρα μας τὸ σπορ τοῦ αυτοκινήτου εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Ράλλυ «Ἀκρόπολις», τὸ ὁποῖον ἔχει τεθῇ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, συμπεριλαμβάνεται ἐφέτος μετὰ τῶν ἀγώνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πρωταθλήματος τουρισμοῦ.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΣΦΑΛΜΑΤΑ

ΒΑΘΜΟΙ ΠΟΙΝΗΣ

1. — Γιὰ κάθε δευτερόλεπτο καθυστέρησεως	10
2. — Γιὰ κατάρριψιν κάθε κορίννας ἀπὸ τίς Κ1, Κ2, Κ3, Κ4, Κ5, Κ6	100
3. — Γιὰ κατάρριψιν κάθε ἄλλης κορίννας	10
4. — Ἀνοδος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου Η τοῦ ἐνὸς ἢ καὶ τῶν δύο τροχῶν	500
5. — Ἐπαφὴ (διὰ τῶν προσθίων τροχῶν) ἢ ὑπέρβασις τῆς ἀπγορευμένης γραμμῆς Ω — Ω	1000

Ἐκκίνησι ἀπὸ τὰ σημεῖα Α, Ἰπ1, Η, Ἰπ2 ἀνευ διαταγῆς τοῦ κριτοῦ (καταδίβασι ἐρυθρᾶς σημαίας) συνεπάγεται ἀποκλεισμὸς ἐκ τοῦ ἀγώνος.

- Α - Α = Ἀφετηρία
Ἰπ - Ἰπ = Στάθμεσις Ἰπποστί
Ζ = Κατὰ προσέγγισιν θέσις ἐνάρξεως κινήσεως ὀπισθεν
Η = Πεζοδρομίου - PARKING (οἱ τροχοὶ δέον νὰ πατήσουν ἐπὶ λευκῆς γραμμῆς πάχους 0,25 μ.)
Ω - Ω = Ἀπγορευμένη Ὀριακὴ γραμμὴ
— = Κίνησις ἐμπροσθεν
--- = » ὀπισθεν
▲ = Κριτὴς ἐπὶ σημαίᾳ
οοοοο = Κορίννε (αἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοποθετηθησόμεναι ἐνδέχεται νὰ εἶναι διάφοροι εἰς ἀριθμὸν τῶν σημειουμένων)

Η ΛΟΛΑ ΜΟΝΤΕΖ (ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ) ΉΤΑΝ Η ΔΙΑ ΣΗΜΟΤΕΡΗ «ΑΝΑΡΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ» ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η Μαρτίν Καρόλ και ο Κριστιάν - Ζάκ απο-
τελούν ένα ζεύγος που μπορεί να ζήσει μια
επιτυχημένη συζυγική ζωή, αλλά που δεν
είχε ως τώρα μεγάλες καλλιτεχνικές επιτυχίες
στο ένεργητικό του. Πράγματι, για να εξυπηρε-
τήσει καλύτερα την ζωική ομορφιά της Μαρτίν,
ο άνδρας της και σκηνοθέτης της, αποφάσισε να
«γυρίσει» ταινίες με θέματα τις πιο ωραίες γυναι-
κες ελαφρών ηθών της ιστορίας. Από την Λουί-
στράτη, στην Λουκρητία Βοργία και από την Να-
νά, στην Ντύ Μπαρρύ, η Μαρτίν Καρόλ υπήρξε
η Γυναίκα ανά τους αιώνες, σε φιλμ πολυτελέ-
στατα που δεν αποτελούν όμως παρά μία σειρά
ερωτικών επεισοδίων, κατά τα οποία η Μαρτίν
άλλαξε κοστούμια και κτενίσματα, πάντα με το
ίδιο χαμόγελο άδωας διαφθοράς.

Αυτή τη φορά, την ιστορία μιας άλλης περι-
εργής γυναίκας που έζησε σκανδαλώδη ζωή και,
φυσικά, σκανδαλώδεις έρωτες, την ιστορία της
Λόλα Μοντέζ, η Μαρτίν δεν την «γυρίζει» με τον
άνδρα της. Σκηνοθέτης της είναι ο Μάξ Όφελς,
ο Βιεννέζος που είναι υπεύθυνος για το «Ερωτι-
κό Γαϊτανάκι» και που ξέρει να δίνει στην ατμό-
σφαιρα και της πιο επιπόλαιης ταινίας, την πι-

κρα που συνοδεύει πάντα την αμαρτία. Γι' αυτό,
και άνθρωποι σαν τον Κοκτώ, σαν τον Ροσσελί-
νι, έγραψαν ένθουσιώδη σχόλια για το φιλμ που
διηγείται την παραμυθένια ζωή της μικρής χορεύ-
τριας. Έξη δόκλων μηνες «γυρίζονταν» η
«Λόλα Μοντέζ» στη Γαλλία και στην Αυστρία.
Ουδόλητα πέντε χιλιόμετρα ταινίας χρησιμοποι-
ήθηκαν και 140 τεχνικοί και 11.000 κομπάρσοι
επέτρεψαν στον Μάξ Όφελς να πραγματοποιή-
σει την πιο ακριβή του δημιουργία: 648 εκατομ-
μύρια φράγκα. Στην διάρκεια δε 100 λεπτών
της ώρας που διαρκεί το φιλμ, η Μαρτίν εμφανί-
ζεται με τριανταοκτώ φορέματα, τελειώς διαφο-
ρετικά το ένα από το άλλο.

Η «ΤΙΓΡΙΣ» ΜΕ ΤΟ «ΚΑΚΟ ΜΑΤΙ»

Ποιά όμως ήταν αυτή η Λόλα Μοντέζ, για
την όποιαν ο Άλφρεντ Ντουμάς είπε: «Είναι
ομορφή σαν τίγρις!», ο Άλφονσος Κάρολ «Έχει
το κακό μάτι!», ο Θεόφιλος Γκωτιέ: «Έχει ω-
ραίες γάμπες και μικρά πόδια, αλλά... δεν ξέ-
ρει να τα χρησιμοποιήσει»;

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΛΟΛΑ

ΜΟΝΤΕΖ

‘Η πιό σκανδαλώδης τυχολώκτρια του δέκατου ένατου αιώνας, από τον δρόνον της Βαυαρίας σ’ ένα άμερικανικό τσίρκο

Αυτή η τελευταία κακία για μία χορεύτρια
ήταν φοδερή! Ήταν όμως χορεύτρια η Λόλα
Μοντέζ; Κανείς δεν ξέρει τί ήταν.

Γεννήθηκε στην Ίρλανδία και έλεγε πως εί-
ναι Σπανιόλα, όταν δεν διεκήρυξε πως είναι νό-
θος κόρη του Βύρνος. Παντρεύτηκε έναν Άγγλο
αξιωματικό στις Ίνδίες και οι ερωτικές της πε-
ριπέτες παρ’ όλιγον να κοστίζουν στον σύζυγο
την καριέρα του. Τελικά, την απέλασαν από έ-
κει. Στη Σεβίλη όπου πήγε —ίσως για να δι-
καιολογήσει το καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο—
έμαθε μερικά δίσματα χορού. Στο Λονδίνο, όπου
έκανε την πρώτη επίσημη εμφάνισή της, διωργα-
ζόμενοι θεαταί την σφυρίζουν, την αποδοκιμά-
ζουν με κάθε τρόπο και αναγκάζεται να εγκα-
ταλείψει τη σκηνή. Στο Βερολίνο διακινδυνεύει
να κλειστεί φυλακή, γιατί χαστούκιζε έναν χωρο-
φύλακα. Στην Δρέσδη έχει —όπως και οι πε-
ρισσότερες ωραίες γυναίκες της εποχής— μία
ερωτική περιπέτεια με τον Φράντς Λίστ. Στο Πα-
ρίσι... Στο Παρίσι τα πράγματα παρουσιάζον-
ται δύσκολα, γιατί απαιτεί, ούτε λίγο ούτε πο-
λύ, να χορέψει στην Όπερα. Το κατορθώνει τε-
λικά, αλλά ο χορός της κρίνεται σκανδαλώδης,
χυδαίος και ανήθικος και την αποδοκιμάζουν. Ά-
νεβαίνει σ’ ένα άμαξι και φεύγει πριν ακόμη δια-
βάσει τον πιο σημαντικό κριτικό της Γαλλίας τό-
τε, τον Σαρλ Μωρίς ο οποίος θα γράψει την άλ-
λη μέρα το πρωί:

«Ο χορός της θα ταίριαζε περισσότερο σ’
ένα σταύλο, παρά στην Όπερα».

ΕΝΑΣ ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΩΝ

‘Η Λόλα όμως τρέχει προς την Γερμανία με
τα τόσα μικρά της βασίλεια, που ασχολείται πε-
ρισσότερο με τον Λίστ και τον Βάγκνερ, παρά με
τα πρώτα, βουδα μουγκρίσματα της επαναστά-
σεως που ετοιμάζεται.

Φαίνεται πως η Λόλα είχε ακούσει να γίνε-
ται λόγος για τον βασιλιά της Βαυαρίας, μανι-
ώδη συλλέκτη... καλλονών, φίλο της ομορφιάς σε
όλες της τις μορφές, που είχε αποφασίσει να ζή-
ση ζωή «απολλώνια». Είναι εξήντα χρονών πιά,
αλλά κρατιέται, παρά την κυρή του ράχης και
τις άσπρες φαβορίτες. Έχει ίσια και λεπτή μύ-
τη, μακρύ, αδύνατο μπράτσο και σπασμωδι-
κές κινήσεις. Οι υπήκοοί του τον θεωρούν απλού-
στατα τρελό, ακίνδυνον όμως και γεμάτον ω-
ραίες ιδέες για την διακυβέρνηση του λαού του.

Στο Μπάντεν και κατόπιν στο Χόμπουργκ,
όπου ραγίζει, όπως πάντα, τις καρδιές, η Λόλα
μαθαίνει πως ο Λουδοβίκος Α΄ έχει στο παλάτι
του μία «Εκθεσι Καλλονών», όπου έχει συγκεν-
τρώσει τα πορτραίτα των ωραιότερων γυναικών
που συνήντησε στη ζωή του είτε αυτές ήταν πριγ-
κίπισσες, είτε άγνωστες κοπέλλες που είδε μία
μέρα στο δρόμο, είτε η ίδια του η γυναίκα, η
Θηρεσία Ντε Σάξ - Χίλντμπουργκχάουζεν, μη-
τέρα των οκτώ παιδιών του. Και η Λόλα αποφα-
σίζει να πάει να χορέψει στο Μόναχο. Παρουσιάζ-
εται στις εξετάσεις του μπαλλέτου του βασιλι-
κού θεάτρου, αλλά μόλις κάνει τα πρώτα δίσμα-
τα, την διώχνουν. Μπροστά στην αποτυχία αυ-
τή, σκληρή όσο και όλες οι άλλες καλλιτεχνικές
αποτυχίες της ζωής της, η Λόλα δεν υποχωρεί.
Αντιθέτως, παρακαλεί τον κόμπα Ράιχμπεργκ,
μεγάλο φίλο του βασιλέως, να την παρουσιάσει.

—Μόνον εκείνος μπορεί να μ’ εκτιμήσει, στε-
νάζει ρίχνοντας ματιές στο γλίσκρο.

Και πράγματι, ο βασιλιάς την «εκτιμά», Ά-
πό την πρώτη ματιά, μένει ενέος. Ακίνητος, θαμ-
πνέμενος, υποταγμένος. Το ίδιο βράδυ το μπαλ-
λέτο υποχρεώνεται να την δεχθεί, κατόπιν δια-
ταγής του Λουδοβίκου, και, δύο μέρες αργότε-
ρα, η Λόλα κάνει το επίσημο ντεμπούτο της.

Στην παράστασι, το άκρατήριο παραμένει
ψυχρό, ενώ ο Λουδοβίκος από το θεωρείο του

έκδηλώνει ήχηρα την ευαρέσκειά του. Σε μία στι-
γμή ακούγονται σφυρίγματα και στο διάλειμ-
μα ο Λουδοβίκος πάει αυτοπροσώπως στο κα-
μαρίνι της να ζητήσει συγγνώμη για λογαρια-
σμό του λαού του.

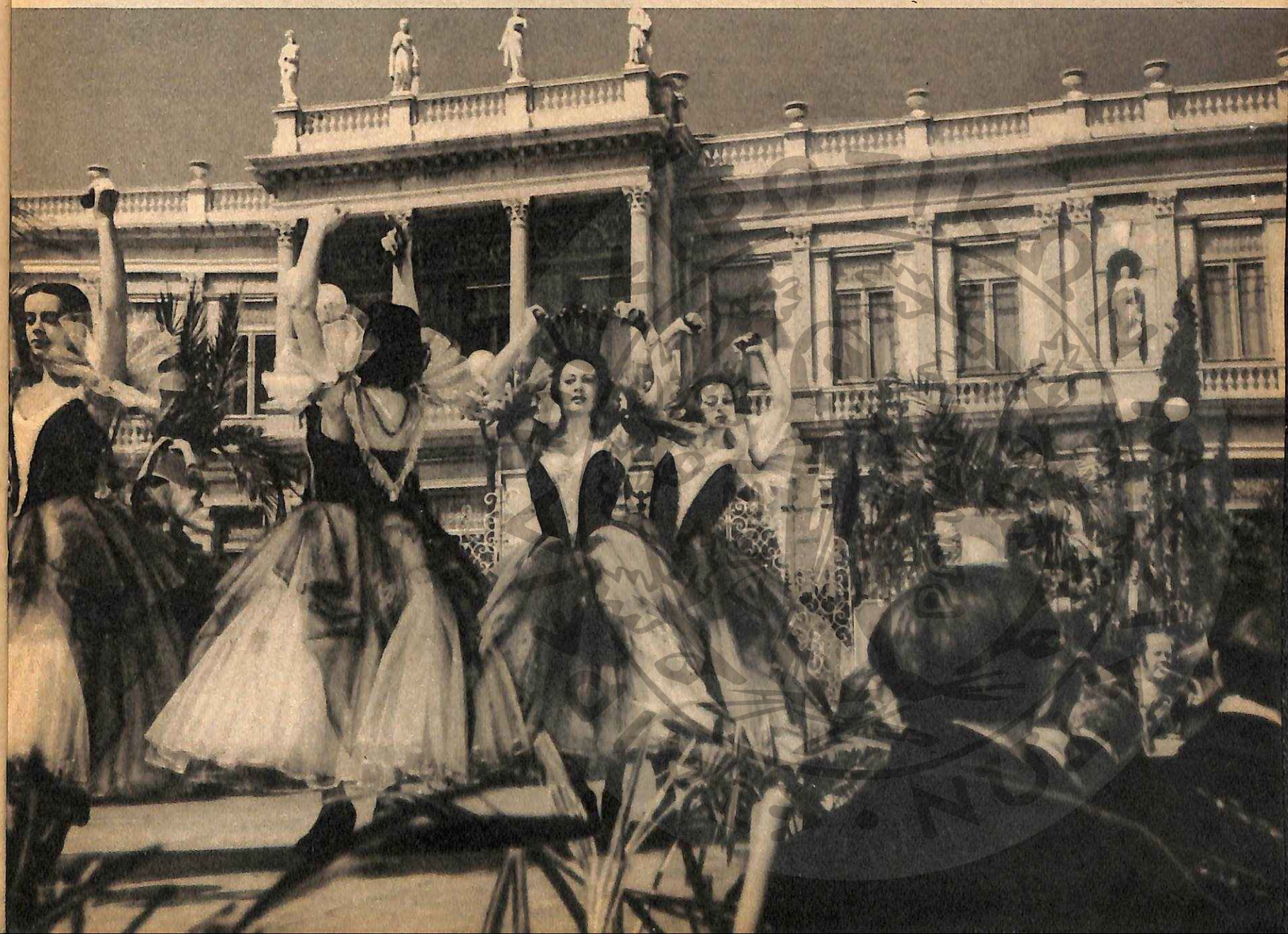
—Δεν θα σας ξανασφυρίξουν! δηλώνει τα-
ραχμένος.

Και η Λόλα με νάζι:

—Δεν μ’ ενδιαφέρουν τί κάνουν οι άλλοι, έφ’
όσον εσείς με χειροκροτείτε.

Ο Λουδοβίκος γοητεύεται από την χαριτω-
μένη... απλότητά της. Την παίρνει μαζί του, της
αγοράζει μέγαρο και κοσμήματα και της άφιε-
ρώνει στίχους. Τίποτε δεν είναι αρκετά ωραίο
για τη Λόλα και οι Βαυαρέζοι βλέπουν με κατά-
πληξι τον βασιλιά τους να μεταμορφώνη σε εί-
δωλο την χθестινή τιποτένια μπαλλαρίνα. Την κα-
τάπληξι όμως διαδέχεται θυμός, όταν ανακαλύ-
πτουν πόσο τους κοστίζει το πάθος αυτό του
Λουδοβίκου και οι εφημερίδες, παρά το φίμωτρο

ΑΓΝΩΣΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ, Η ΛΟΛΑ (ΣΤΗ ΜΕΣΗ) ΠΗΡΕ ΣΠΑΝΙΟΛΙΚΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ ΚΑΙ ΠΑΡΙΣΤΑΙΝΕ ΤΗΝ «ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ» ΣΤΗ ΣΕΒΙΛΛΗ

της λογοκρισίας, εξανίστανται. 'Ο Λουδοβίκος αδαφορεί, την υπερασπίζεται μέχρι θανάτου, αντικαθιστά τους ύπουργους που του κάνουν παρατηρήσεις, καί, άποτυφλωμένος, διώχνει τόν ίδιο τόν 'Αρχιεπίσκοπο που πήγε νά τόν συνεφέρει. Οί Βαυαρέζοι ταραζούνται. Γι' αυτούς ή Λόλα είναι ό δαίμονας.

Ο πρίγκιψ Βαλλενστάιν, ύπουργός τών 'Εξωτερικών, προσπαθεί νά τόν δει. "Αδικά! 'Ο Λουδοβίκος περνάει τή ζωή του στή πόδια της εύνοουμένης του. Τό πλήθος όμως, μία μέρα, τριγυρίζει τό μέγαρο της Λόλας καί ή ζωή της κινδυνεύει. 'Ο διευθυντής της 'Αστυνομίας δεβαιώνει:

— "Αν ό βασιλεύς δέν χωρίση άπ' αυτήν τήν γυναίκα, δέν έγγυώμαι γιά τίποτε!

Η Λόλα φοβάται καί γιά πρώτη φορά χάνει τήν ψυχραιμία της. 'Επιωφελούνται άπό τήν γενική ταραχή γιά νά τείνουν στόν βασιλέα τήν περγαμνή που τήν εξορίζει. 'Ο Λουδοβίκος ύπογράφει καί πέφτει λιπόθυμος. 'Όταν συνέρχεται μαθαίνει ότι ή πρώην κόμισσα τού Λάνσφελντ—όπως τήν είχε ονομάσει—έχει ήδη περάσει τά σύνορα. 'Ο Λουδοβίκος θρηνεί μέ λυγμούς:

—"Ηρθε γιά νά μου γνωρίση τήν άνειώπητη εύτυχία τού παραδείσου. Τώρα δέν είμαι, παρά ή σκιά τού έ-αυτού μου!

Η σκιά αυτή παρατείνεται δέκα μήνες άργότερα, στίς 21 Μαρτίου 1848 καί πάει, κάτω άπό τή σκιά που ρίχνουν οί έληές τού Πίντσιο, στήν 'Ιταλία που λάτρευε, νά ζήση τά τελευταία χρόνια της ζωής του. Πεθαίνει στή Νίκαια, 83 χρονών, καί ή τελευταία του χαρά ήταν που έμα-

θε πώς οί ύπήκοοί του, χωρίς κακία, τού έστησαν άνδριάντα.

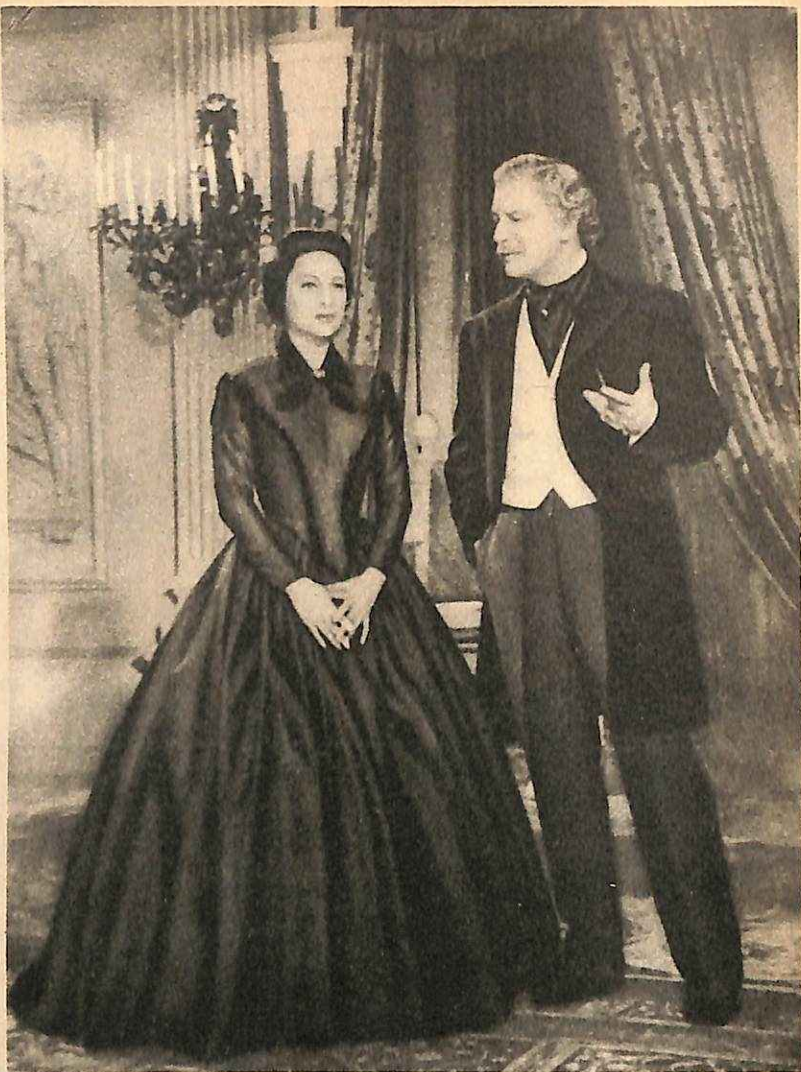
Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ»

Η Λόλα, έν τώ μεταξύ, είχε πάει στό Λονδίνο. Μιά μέρα όμως, ξαφνικά, φεύγει γιά τόν Νέο Κόσμο καί γνωρίζει στήν Φιλαδέλφεια καί στήν Νέα 'Υόρκη τεραστία έπιτυχία. Τότε, ένα περίεργο ύποκείμενο χτυπά τήν πόρτα στό καμαρίνι της στό Μπροντγουάϊ:

—Είμαι ίμπρεσάριος τσίρκων! δηλώνει. 'Εγώ βρήκα τήν γυναίκα μέ τά τρία κεφάλια γιά τό τσίρκο τού «Μπάρνουμ», έγώ τού προμήθευσα τόν έλέφαντα που παίζει πιάνο. 'Αγκαζάρησα στό Κάίρο τούς δύο άναρχικούς που δολοφόνησαν τόν Σουλτάνο της Αιγύπτου καί θέλω ν' άγκαζάρω καί σάς. Γιατί ξέρετε νά δημιουργήτε σκάνδαλα, που ηλεκτρίζουν τόν κόσμο. 'Ελάτε μαζί μου καί θα σάς πουλήσω πολύ άκριβά στού «Μπάρνουμ». Θα είσαστε ή «Βασίλισσα τού Σκανδάλου!»

Από τήν στιγμή που ό καταπληκτικός εκείνος ίμπρεσάριος τήν παρέλαβε, ή Λόλα δέν ήταν πιά παρά ένα παιχνίδι στά χέρια του. Η μόρα τήν έκδικήθηκε καί μέ τόν πιό φρικτό τρόπο. Μέ κορώνα άπό χαρτόνι, ντυμένη μέ ψεύτικα μπροκάρ, ή πρώην εύνοουμένη ένός μονάρχη, έκτίθεται στήν περιέργεια τού κοινού. Πληρώνουν είσιτήριο καί έχουν δικαίωμα νά κάνουν στή Λόλα, που τούς περιμένει σ' ένα κλουδί, όποι-αδήποτε έρώτηση, άκόμη καί τήν πιό τολμηρή:

—Πότε χορεύατε γυμνή; Πόσους έρστές είχατε; Ποιόν προτιμούσα-

Ο ΓΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α' (ΑΝΤΟΝ ΒΑΛΑΜΠΡΟΥΓΚ) ΕΓΙΝΕ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΑ ΘΥΜΑ ΤΗΣ «ΟΜΟΡΦΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ»

ΜΕ ΧΑΡΤΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ, ΜΕ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΧΛΙΜΠΙΔΙΑ Η ΑΛΛΟΤΕ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ ΚΑΤΗΝΗΣΕ ΝΟΥΜΕΡΟ ΕΝΟΣ ΤΣΙΡΚΟΥ

Ο ΦΡΑΝΤΣ ΛΙΣΤ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ) ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΡΩΤΕΥΘΗΚΑΝ

τε; Τί σάς έλεγε ό βασιλιάς της Βαυαρίας;

Από πόλι σέ πόλι τά πράγματα χειροτερεύουν, ώσπου μία μέρα, τήν ξαναβρίσκουμε στήν 'Αγγλία άγνώριστη! 'Αδυστασίσιμη, ντυμένη στά μαύρα κηρύσει τήν μετάνοια τών άμαρτωλών:

«Τώρα, που είμαι μόνη στόν κόσμο, λέει, άρρωστη, έγκαταλελειμμένη άπό όλους, ό 'Ιησούς ήρθε νά χτυπήσει τήν πόρτα μου... "Ας είναι εύλογημένο τό όνομά Του!»

Στήν Νέα 'Υόρκη, τήν παραμονή τών Χριστουγέννων τού 1860, ή ήμι-πληγία τήν καρφώνει στό κρεβάτι της. Δύο έβδομάδες άργότερα, πεθαίνει σ' ένα πολυτελές μέγαρο, μόλις 42 έτών.

Αυτή είναι ή περίεργη ιστορία μίας περίεργης γυναίκας, που ό κινηματογράφος δέν μπορούσε ν' άφήσει άνεμετάλλευτη. Στήν ταινία έμφανίζονται, έκτός άπό τήν Μαρτίν Καρόλ (άγνώριστη μέ μαύρα μαλλιά), ό "Αντον Βάμπρουκ (Λουδοβίκος Α'), ό Πήτερ Ουστίνωφ (ίμπρεσάριος), ό 'Ιβάν Ντεσνύ, ό "Οσκαρ Βέρνερ, ή Λίζ Ντελαμάρ καί ή Πωλετ Ντυμπό.

Παραγωγή τής Γκάμμα - Φίλμ, ή «Λόλα Μοντέζ» είναι έγχρωμη ('Ηστιασκόλορ) καί σέ Σινεμασκόπ.

32 ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ 900.000 ΔΡΑΧΜΕΣ

Καί τώρα, πρίν τελειώσαμε, μερικές λεπτομέρειες που σίγουρα ενδιαφέρουν τίς άναγνώστριές μας, έφ' όσον πρόκειται γιά τά κοστούμια

της «Λόλας Μοντέζ». Γιατί, όταν σέ μία ταινία ή πρωταγωνίστρια αλλάζει 32 φορέματα, οί γυναίκες της πλατείας δέν είναι δυνατόν νά μείνουν άσυγκίνητες. Θα πήτε ότι πρόκειται γιά φορέματα «έποχής» καί έπομένως δέν έχουν σχέση μέ τήν σημερινή μόδα. Μεγάλο λάθος! Είναι γνωστό, πώς ένας σχεδιαστής κοστούμιών, άλλίως έντυπε τήν Μαργαρίτα Γκωτιέ τό 1935 καί άλλίως τό 1950. Γιατί τά ιστορικά κοστούμια, όταν θγαίνουν άπό τό χέρι ένός πρωτότυπου σχεδιαστού, δέν ακολουθούν ποτέ μέ πιστότητα τά ιστορικά πρότυπα. Πάντα υπάρχει κάτι που ένοχλεί τό μάτι τών σημερινών θεατών. Καί, όταν ό σχεδιαστής είναι τής κλάσεως τού 'Εσκοφφιέ—ό όποιος έμεινε άξέχαστος σάν ένδυματολόγος, σέ όσους πρόσεξαν, άπ' αυτής της πλευράς τήν «Λουκρητία Βοργία» πάλι μέ τήν Μαρτίν Καρόλ—τότε τά κοστούμια δίνουν χίλιες ιδέες, ιδίως στίς πρωτότυπες λεπτομέρειες ένός έντεκλετές, μιάς φούστας, μιάς διακοσμήσεως ιδιαιτέρως έπιτυχημένης, που θα μπορούσαν νά χρησιμοποιηθούν άπό πολλές φιλάρεσκες σημερινές κυρίες. Η ίδια άλλωστε ή Μαρτίν, είναι γνωστόν πόσο χρησιμοποιεί ιδίως σέ βραδυνές τουαλέτες, τήν βάση τών μοντέλων που σχεδιάζει γι' αυτήν ό 'Εσκοφφιέ, τά ύφασματα δηλαδή, τήν γραμμή, τά χρώματα, τούς συνδυασμούς καί τίς λεπτομέρειες που είναι τό κυριώτερο.

Πολλά άπό τά κοστούμια της «Λόλας Μοντέζ» δέν έμφανίζονται

παρά γιά λίγα δευτερόλεπτα στήν όθονη, καί όμως, ή συνολική δαπάνη ξεπέρασε τίς 900.000 δραχμές.

Τό πιό άκριβό άπό αυτά τά φορέματα—τά όποία εξέτελεσεν ή 'Ελενα Καρίνσκα καί, όπως λένε πολλοί, τό πιό άκριβό που παρουσιάστηκε ποτέ στόν κινηματογράφο—είναι εκείνο που φορεί στήν δεξίωσι τού βασιλέως της Βαυαρίας, τό ό-ποίο στοίχισε περίπου 40.000 δραχμές. Γιά νά γίνη, χρησιμοποιήθηκαν 45 μέτρα ύφασμα λαμέ χρυσό, μέ μπροκάρ καί μικρά διαμάντια. Οί άναγνώστριές μας, (άλλά καί οί άναγνώστες μας) μπορούν νά τό άπολάυσουν σ' όλη του τήν λαμπρότητα στήν φωτογραφία τού έξωφύλλου μας.

Τό πιό φθηνό, μόλις... 2.000 δραχμές είναι ένα έντεζαμπιγιέ άπό ροζ νάυλον που φορεί ή Λόλα στήν βασιλική κρεβατοκάμαρα.

Γιά τόν έρχομό της στήν Βαυαρία, φορεί ένα χειμωνιάτικο κοστούμι, σχεδιασμένο άπό χαλκογραφίες της έποχής, στολισμένο μέ άσπρες άλεπουδες.

Κατόπιν, είναι τό κοστούμι της μπαλλαρinas που πήρε ό 'Εσκοφφιέ άπό τά σχέδια της συλλογής τού χοροδιδασκάλου Παυλίνι. Είναι κόκκινο, κίτρινο καί μώδ. 'Επίσης, ένα άυστηρό κοστούμι άμαζόνος: μαύρο «κλάκ» μέ μώδ κορδέλλα καί μαύρη ρεντιγκότα.

Όταν φθάνη άπό τās 'Ινδίας, μόλις 16 χρονών, ή Λόλα φορεί ένα άπλό νεανικό φόρεμα γαλάζιο μέ άσπρες δαντέλλες. Τό ταξιδιωτικό της—στό περίφημο ταξίδι μέ τόν Φράντς Λίστ—είναι άπό δελούδο χρώμα σκουριάς, στολισμένο μέ δερ-

μα μικρού κατσικίου καί καπέλλο σκουριάς μέ έσάρτα μώδ.

Ένα φόρεμα σπιτιού που φορεί στό παλάτι Παμμελσφόρντσεν, είναι άπό γαλάζιο σατέν καί μπλε δελούδο.

Όταν άνεβαίνει στά μονόζυγα, ή Λόλα φορεί ένα κοστούμι: στολισμένο μέ χρυσό που τής άφήνει τό στήθος έλεύθερο. Στό χέρι, κρατά ένα κρίνο χρυσό—που άξίζει 12.000 δραχμές!

Τό κοστούμι χορεύτριας—θηριοδαμάστριας τού τσίρκου χρειάστηκε 32 μέτρα τούλι: άσπρο, στολισμένο μέ διαμάντια καί στράς.

Τό ταξιδιωτικό έπανωφόρι μέ τό όποίο ή Λόλα φεύγει άπό τήν Αύλη μαζί μέ έναν φοιτητή ("Οσκαρ Βέρνερ) είναι άπό κόκκινο μάλλινο ύφασμα στολισμένο μέ δίζον.

Στίς παραστάσεις τού τσίρκου, μεταξύ άλλων, ή Λόλα φορεί καί ένα έξίσιο κοστούμι δοσκοπούλας, άπό γαλάζιο σατέν.

Καί ό κατάλογος θα μπορούσε νά συνεχισθή έπ' άπειρον. Σκοπός μας μόνον είναι μ' αυτές τίς λίγες πληροφορίες νά κεντήσωμε τήν περιέργεια τών άναγνωστών καί νά σημειώσωμε ότι διευθυντής της φωτογραφίας που άποδίδει σέ όλη τους τήν λάμψη τίς ωραιότατες αυτές δημιουργίες της γαλλικής ένδυματολογίας είναι ό «Μαίτρ» τού χρώματος Κριστιάν Ματράς, τακτικός συνεργάτης τού Κριστιάν - Ζάκ σέ όλες τίς ταινίες του, ό όποιος έδήλωσε ότι τό «Σινεμασκόπ» τού προσέφερε μοναδικές ευκαιρίες νά αξιοποιήση τά θαυμάσια υτεκόρ καί τή θαυμάσια χάρη της πρωταγωνίστριας Μαρτίν Καρόλ.

Φωτ. UNIFRANCE

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΙΜΠΡΕΣΑΡΙΟΥ ΤΗΣ (Π. ΟΥΣΤΙΝΩΦ), Η ΛΟΛΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΑΨΥΧΟ ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΟ

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

21

Η λεπτομέρεια αυτή εξόργισε την Έμμα. Άλλο πάλι τούτο! Πού είχε ακουστή ένας απλός καπετάνιος να παίρνει θέση πιδ τιμητική απ' τον Άγγλο πρεσβευτή; Όστόσο, πιάνοντας κουβέντα με τον πλοίαρχο αργότερα, η Έμμα τον δεδαίωσε πως η τιμητική αυτή διάκριση του είχε γίνει χάρη στη δική της επιμονή. Είχε συζητήσει το θέμα με τη βασίλισσα —είπε— και οι δύο τους το είχαν βρή πιδ σωστό. Γιατί, μά γιατί, άναρωτιόταν, να προσπαθώ τόσο πολύ να φανώ ευχάριστη σ' έναν άνθρωπο που μου φαίνεται τόσο αντιπαθητικός;

—Έχω τη γνώμη, είπε ο πλοίαρχος Νέλσον στον σερ Ουίλλιαμ μετά το γεύμα, πως θαπρεπε ν' ανταποδώσω τη φιλοξενία του βασιλέως, αλλά το ζήτημα είναι με ποιόν τρόπο;

Η Έμμα έσπευσε ν' απαντήσει, με την κρυφή έλπίδα πως, αν ο Νέλσον συμφωνούσε με την πρότασή της, άπειρος καθώς ήταν και άμύητος στους άδρους τρόπους της ανώτερης κοινωνίας, θα τὰ θαλασσοποιούσε ως άμφιτρώων των βασιλικών καλεσμένων του.

—Γιατί να μη δώσετε ένα γεύμα στον «Α-γαμέμνονα»; είπε.

Το χαμόγελο του πλοίαρχου την έκανε να αισθανθώ τύψεις.

—Ο «Α-γαμέμνων», κυρία μου, είναι ένα πολεμικό πλοίο, όχι ένα μεγαρο.

Φυσικά, το Παλάτιο Σέσσα είναι στη διάθεσή σας, είπε ο σερ Ουίλλιαμ, ώστόσο νομίζω πως η ιδέα της Έmmas είναι πολύ καλή. Ο «Α-γαμέμνων» είναι το σπίτι σας και, εξ άλλου, άγαπητέ μου, αντιπροσωπεύει τον πανίσχυρο στρατιωτικό στόλο. Συμφωνώ άπόλυτα με την Έμμα.

—Και να προσφέρω στο βασιλέα και στη βασίλισσα το κανονικό συσσίτιο των ναυτών; ρώτησε ο Νέλσον και γέλασε κάπως πειραγμένος.

—Όσο γι' αυτό μην ανησυχήτε. Τά καλύτερα φαγητά απ' την κουζίνα της πρεσβείας, τά καλύτερα κρασιά απ' την κάβα της είναι στη διάθεσή σας, είπε η Έμμα με το συγκαταδατικό ύφος της.

—Και η «Σινιόρα Μάντρε», η πεθερά μου και έξαιρετη οικονόμος, θα σάς βοηθήσει πρόθυμα, Νέλσον, έσπευσε να προσθέσει ο σερ Ουίλλιαμ.

—Ευχαριστώ πολύ, είπε ο Νέλσον σοβαρά. Συμφωνώ, λοιπόν. Γεύμα στον «Α-γαμέμνονα».

Οι προετοιμασίες άρχισαν άμέσως, αλλά το γεύμα δεν έγινε. Το πρωί της ίδιας μέρας η Έμμα κι' ο Νέλσον είχαν πάει από νωρίς στο καράβι για να πάρουν εκεί το πρόγευμά τους, ένα πρόγευμα άπλο χωρίς καμμία έθιμοτυπία, και βρισκόταν ακόμη στο τραπέζι, όταν ένα μήνυμα του πρωθυπουργού της Νεαπόλεως ειδοποίησε τον Νέλσον πως ένα γαλλικό πολεμικό πλοίο έπλεε στ' ανοικτά της Σαρδηνίας.

—Πρέπει να ξεκινήσω άμέσως, χωρίς την παραμικρή άναβολή, άναφώνησε ο Νέλσον.

Ο βασιλεύς Φερδινάνδος που επρόκειτο να γίνη δεκτός στο καράβι μ' ένα κανονιοβολισμό

και με την ύψωση της βασιλικής σημαίας, ειδοποιήθηκε για την έπιτακτική αυτή άνάγκη που υποχρέωνε τον «Α-γαμέμνονα» να φύγει άμέσως για να δείξει στους Ναπολιτάνους —όπως είπε ο Νέλσον— τί μπορούσε να κάνει ένα βρετανικό πολεμικό σε μία τέτοια περίπτωση. Ο «Α-γαμέμνων» άπογυμνώθηκε από τον χαρούμενο γιορτερό στολισμό του και τά καλάθια με τά φαγητά και τά κρασιά, που είχαν κουβαλήθ' απ' την πρεσβεία, έπεστράφησαν διαστικά.

Μ' όλο που οι άποχαιρετισμοί έγιναν με μεγάλη διασύν, ο Νέλσον πρόλαβε να έκφραση στον σερ Ουίλλιαμ, σφίγγοντάς του το χέρι, την αίσια ευγνωμοσύνη του. Είπε τά ίδια λόγια και στην Έμμα, αλλά με λιγώτερο ένθουσιασμό. Η Έμμα το πρόσεξε με άπογοήτευση, όπως πρόσεξε επίσης πως ο Νέλσον έκανε πως δεν είδε το χέρι που του άπλωσε για να τὸ φιλήσει.

—Καλό ταξίδι, είπε ο σερ Ουίλλιαμ συγκινημένος, και με το καλό να γυρίσετε.

—Σας εύχαριστώ, σερ Ουίλλιαμ, είπε ο Νέλσον ήρεμα. Η ζωή μου είναι στα χέρια Έ-κείνου που ξέρε καλύτερα αν άξίζει τον κόπο να τη φυλάξει ή όχι. Υποτάσσομαι στη θέλησή Του. Το μόνο που παρακαλώ, ό,τι και αν γίνη, είναι να μη χάσω την τιμή μου και να θυμύμαι πάντοτε το καθήκον μου.

Στράφηκε διαστικά προς την Έμμα.

—Θά μου έπιτρέψτε να σάς δώσω μία συμβουλή, λαίδη Χάμιλτον. Ο βασιλεύς Φερδινάνδος δεν είναι τόσο άφελής όσο τον νομίζετε. Μην ξεχνάτε πως είναι άδελφός του βασιλέως της Ισπανίας και, κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει νάχη κανείς έμπιστοσύνη στην Ισπανία.

—Δεν θα το ξεχάσω, είπε η Έμμα αγέρωχα και στράφηκε για ν' άποχαιρετήσει τον Ιωσήφ.

Για μία ακόμη φορά ο μικρός έξουδετέρωσε την κακή έντύπωση της άνάγκης συμπεριφοράς του πατριού του. Κοκκινίζοντας και τραυλίζοντας, προσπάθησε να πη στην Έμμα πόσο είχε ένθουσιασθ' με τη φιλοξενία της και, με τά μάτια του σπληνωμένα επάνω της με λατρεία, της φίλησε ίπποτικά, αλλά άδέξια, το χέρι.

—Ναί, ναί, είπε ο Νέλσον κάπως ένκευρισμένος, η λαίδη Χάμιλτον σου φέρθηκε με μεγάλη καλωσύνη. Δεν πρέπει να ξεχάσωμε να τὸ γράψωμε της μητέρας σου.

Η Έμμα σκέφτηκε πως δυο ήταν οι άνθρωποι που μισούσε στον κόσμο —πρώτα ο Νέλσον κι' έπειτα η γυναίκα του. Εύχότανε να μην τον ξεναθή ποτέ. Όστόσο, κάτω απ' αυτό το θυμό και την άγανάκτηση, κάτω απ' την παράλογη τούτη άπογοήτευση, έννοιωσε ένα πολύ παράξενο συναίσθημα.

«Περίεργο, σκέφτηκε με άπορία, κι' όμως αισθάνομαι γι' αυτόν τον άνθρωπο ένα σεβασμό που δεν τον αισθάνθηκα ως τώρα για κανένα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΙΙ

Ο σερ Ουίλλιαμ κύταξε την Έμμα. Το πρόσωπό της άκτινοβολούσε.

Δεν υπάρχει άμφιβολία, είπε γελώντας, πως έγινες η δύναμη που κρύβεται πίσω απ' το θρόνο της Νεαπόλεως.

—Σου άρέσουν τ' άστεία, είπε η Έμμα κάνοντας ένα χαριτωμένο μορφασμό.

Μονομιάς ο σερ Ουίλλιαμ σοδάρησε, πήρε τὸ ύφος του άτακτου παιδιού που τὸ μάλλωσαν άσπτηρά.

—Άσπτεύομαι, άγάπη μου, κι' όμως τά λόγια μου —είμαι σε θέση να τὸ ξέρω καλύτερα από κάθε άλλον— είναι άπόλυτως σοδάρη, είπε ο σερ Ουίλλιαμ και συνέχισε τη δουλειά του.

Ανέγραφε ένα γράμμα που του είχε φέρει η Έμμα απ' τη Μαρία-Καρολίνα, ένα γράμμα του βασιλέως της Ισπανίας προς τον βασιλέα της Νεαπόλεως. Η Έμμα τον είχε σηκώσει απ' τὸ κρεβάτι του και τον είχε σύρει με τη βία στη διδλοθήκη, γιατί τὸ γράμμα έπρεπε να έπιστραφ' στο παλάτι τὸ ταχύτερο.

Ο σερ Ουίλλιαμ τελείωσε την άντιγραφή και παράτησε την πένα του.

Η πληροφορία ό,τι ο βασιλεύς της Ισπανίας έρωτοτροπεί με τη Γαλλία και ό,τι ο βασιλεύς της Νεαπόλεως έννοεί ως ένα σημείο αυτή την κατάσταση, είναι ένδιαφέρουσα, παρατήρησε. Και δείχνει πως ο Νέλσον είχε δίκιο όταν έλεγε πως δεν έχει έμπιστοσύνη στην Ισπανία. Πως κατ'όρθωσες να πάρης αυτό τὸ γράμμα, άγαπητή μου;

—Ήταν μέσ' στην τσέπη του Φερδινάνδου. Η Μαρία μου τὸ έπε κάποιον στιγμή που καθόμαστε γύρω απ' τὸ τραπέζι. Δεν ήταν δά και τόσο δύσκολο να μεθύσωμε τον Φερδινάνδο και να τὸ πάρωμε τὸ γράμμα. Η Μαρία όμως θέλει να τὸ ξαναβάλωμε στη θέση του πριν συνέρθ' ο Φερδινάνδος απ' τὸ μεθύσι του.

Η Έμμα πρόσεξε πως ο σερ Ουίλλιαμ έπνιξε ένα χαμόγελο άκούγοντάς την να μιλά για τὸ βασιλέα και τὸ βασιλίσσα με τά μικρά τους δνόματα. Τὸν άγριακούτταξε, για να τὸ δώση να καταλάβη πως τά πειράγματά του δεν ήταν διά-λου εύπρόσδεκτα. Ο σερ Ουίλλιαμ ξερόδωσε και έλεγε πως τὸ ίδιο άπόγευμα είχε πάρει άλλο ένα γράμμα απ' τον Νέλσον.

Η Έμμα άνασέκωσε περιφρονητικά τούς ώ-μους. Ο Νέλσον, που δεν είχε κατορθώσει να πλησιάσει τὸ γαλλικό πολεμικό καράβι έξω από τη Σαρδηνία, έγραφε συχνά τον τελευταίο καιρό, τις περισσότερες φορές στον σερ Ουίλλιαμ, κάπου - κάπου όμως και στην Έμμα. Και, μ' όλο που η Έμμα έλεγε στον έαυτο της πως δεν θάθελε να τὸν ξεναθή, τά γράμματά του της προξενού-

σαν πάντα ένα αίσθημα χαράς. Σκεπτόταν πως ο Νέλσον άσφαλώς δεν θα είχε κάνει τὸν κόπο να στείλῃ ούτε ένα γράμμα, αν δεν ήταν στη μέση τὸ ύφος του άτακτου παιδιού που τὸ μάλλωσαν άσπτηρά απ' την πρεσβεία για τη δεξίωση, είχε ξεχαστ' στο πλοίο. Άπευθύνοντας τὸ γράμμα του στον σερ Ουίλλιαμ, ο Νέλσον είχε ζητήσει συγγνώμη για τὸ πηγάι και είχε έκφρασει ξανά την ευγνωμοσύνη του για την πρόθυμη συμπαράσταση τὸν Χάμιλτον και της κ. Κάντογκαν.

—Πού είναι ο Νέλσον τώρα; ρώτησε η Έμμα και τότε μόλις πρόσεξε τὸ περίλυπο ύφος του σερ Ουίλλιαμ. Μά τί συμβαίνει, Χάμιλτον;

Ο σερ Ουίλλιαμ κούνησε σοδάρά τὸ κεφάλι.

—Βρίσκεται στο Κάλδι. Τὸ έχει πολιορκήσει κι' έπαθε ένα δυστύχημα που ο λεβέντης αυτός τὸ χαρακτηρίζει «ένα άσημαντο τραύμα».

Η Έμμα αισθάνθηκε ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά.

—Είναι τίποτε σοδάρη;

—Πολύ φοδούμαι πως έχασε τὸ δεξί του μά-τι.

—Τὸν καημένο! άναφώνησε η Έμμα. Θα τὸ γράψω μόλις γυρίσω απ' τὸ παλάτι.

Ξαναδιαβάζοντας τὸ γράμμα τὸ Νέλσονος, ο σερ Ουίλλιαμ τὴς άφηγήθηκε τὴ σκηνή. Ο Νέλσον, που είχε δάλει στο νου του να κυριεύσει τὸ λιμάνι αυτό της Κορσικής, είχε δηγήσει τὸν άνδρος του στην άκτι και είχε τραυματισθ' στο πρόσωπο από τά έχθρικά πυρά.

—Είναι ο γενναίτερος άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου, είπε ο σερ Ουίλλιαμ πολύ συγκινημένος. Η καρδιά ενός γίγαντος κτυπάει μέσ' στο άδύνατο, μικροκαμωμένο αυτό σώμα. Άς δοξάζωμε τὸ Θεό που δεν έπαθε τίποτε σοδάρη-τερο.

Η συγκίνησή του μεταδόθηκε και στην Έμμα.

—Δεν φαντάζεσαι τί περήφανη που είμαι γι' αυτόν! άναφώνησε με ένθουσιασμό.

Μόλις πήγε στο παλάτι, διηγήθηκε δλη την ιστορία στη Μαρία-Καρολίνα, μεγαλοποιώντας την άνδρεία τὸ Νέλσονος σε τόσο υπερβολικό σημείο που η βασίλισσα, καθώς έσκυβε πάνω απ' τὸν κοιμώμενο ακόμη Φερδινάνδο, για να ξαναδά-λη στην τσέπη του τὸ γράμμα, σχολίασε με κάποια νευρικότητα.

—Όστε έγινε τώρα ήρωας. Κι' όμως, αν δεν κάνω λάθος, έλεγε πως τὸν μισείς.

—Πρέπει ν' άναγνωρίζῃ κανείς την άνδρεία όταν τὴ βλέπῃ... ή τουλάχιστον όταν άκούῃ γι' αυτήν, άποκρίθηκε η Έμμα ξερά.

—Ένα μόνο έχει σημασία, είπε η Μαρία-Καρολίνα με πολύ πρακτικό πνεύμα, θα κατορθώσουν οι Άγγλοι να πάρουν την Κορσική;

—Πήραν κιόλας τὸ λιμάνι της Μπάστια, της θύμισε η Έμμα.

—Σωστό, μουμούρισε η Μαρία.

Η βασίλισσα ήταν πολύ εύεξαπτη τὸν τελευταίο καιρό και είχε πολύ συχνά κρίσεις μελαγχολίας, από τότε που οι Γάλλοι, λίγο μετά τη διαστική άναχώρηση τὸ Νέλσονος, είχαν έκτελέσει την άδελφή της, τη Μαρία Άντουανέττα. Και τά πράγματα είχαν χειροτερέψει ακόμη περισσότερο με την άποχώρηση, τρεῖς μήνες αργότερα, τὸν Έγγλέζων από την Τουλὼν. «Τὸ δάλανε στα πόδια μπροστά σ' έναν άσημο άνθρωπό μ' ένα άσημο όνομα!» είχε άναφωνήσει τότε η Μαρία-Καρολίνα περιφρονητικά, άγνοώντας έντελως τὸ γεγονός ό,τι ξη χιλιάδες Ναπολιτάνοι στρατιώτες είχαν επίσης υποχωρήσει μπροστά στον άγνωστο ως τότε Ναπολέοντα Βοναπάρτη.

—Οι Έγγλέζοι πήραν κιόλας την Μπάστια, ξανάπη η Έμμα. Θα καταλάβουν και τὸ Κάλδι και θα πετάξουν τὸς Γάλλους απ' την Κορσική. Ο Νέλσον τὸ έγγραψαι στο γράμμα του.

Ο Νέλσον δεν είχε γράψει τίποτε τέτοιο, αλλά η υπερβολή δεν τρώμαζε ποτέ την Έμμα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τὸν Μάιο τὸ 1871, η Έμμα Χάρτ, μία νέα έντελώς άμόρφωτη, με όμορφα έκθαμβωτική και παρελθόν όχι άμειπτο, γνωρίζεται τυχαία με τὸν Ουίλλημ Πάιν. Από την γνωριμία αυτή άρχίζει μία νέα φάση της ζωής της. Μπαίνει σ' έναν κύκλο γλεντζέδων άριστοκρατών και συνδέεται πρώτα με τὸν Ουίλλημ Πάιν και κατόπιν μ' ένα φίλο του, τὸν σερ Χένρυ Φέδερστον. Έκεί γνωρίζεται με τὸν Τσάρλς Γκρεβίλ, άνωπιδ τὸ πρεσβευτὴ της Άγγλίας στη Νεάπολη. Ο Γκρεβίλ, γοητευμένος από τη γνωριμία της, την παίρνει στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τη μητέρα της, την κ. Κάντογκαν, έντελως άνωτερόβουλα, με μόνο τὸ σκοπό να της δώση μία μόρφωση αντίξια της άμορφιάς της. Η Έμμα όμως τὸν έρωτεύεται και, υπερκινώντας τὸς δισταγμούς του, γίνεται έρωμένη του. Άλλά ο Γκρεβίλ έχει οικονομικές στενωχώριες και θέλει να κάνει έναν πλούσιο γάμο. Για να ξεφορτωθ' την Έμμα την πείθει να δεχτ' την πρόσκληση τὸ θείου του, τὸ λόρδο Χάμιλτον, και να φύγει για την Νεάπολη. Πολύ άπρόθυμα, η Έμμα φεύγει. Στο ταξίδι τη συνοδεύουν η μητέρα της και ο Γκρεβίλ, ένας συγγενής τὸ λόρδο Χάμιλτον. Η έπιτυχία της στη Νεάπολη είναι καταπληκτική. Σιγά-σιγά, μέσ' στο νου της ώριμάζει η σκέψη πως θα μπορούσε να κάταφέρη τὸν σερ Ουίλλιαμ Χάμιλτον να την παντρευτ'.

Και τὸ κατορθώνει. Η Έμμα γίνεται λαίδη Χάμιλτον. Συνδέεται με στενή φιλία με τη βασίλισσα της Νεαπόλεως Μαρία-Καρολίνα και σιγά-σιγά άρχίζει να χειρίζεται αυτή τις διπλωματικές υποθέσεις της άγγλικής πρεσβείας στην Νεάπολη.

Ένα έγγλέζικο πολεμικό πλοίο με κυβερνήτη τὸν άγνωστο ακόμη πλοίαρχο Όράτιο Νέλσονα άγκυροβολεί στο λιμάνι της Νεαπόλεως. Σκοπός τὸ Νέλσονος είναι να ζητήσ' στρατιωτικές ένισχύσεις απ' τὸν βασιλέα της Νεαπόλεως. Είναι ο μόνος άνδρας που μένει άσυγκίνητος μπροστά στην καλλονή της Έmmas. Έκείνη ένκευρίζεται, ώστόσο τὸν βοηθ' να έπιτύχη τὸν σκοπό του με την έλπίδα πως έτσι θα προκαλέσει τὸ ένδιαφέρον του.

Εικονογράφησις Χ. Κουσέντου

ΟΙ ΑΠΙΘΑΝΕΣ ΟΙΚΟΔΟΜΕΣ

Σπίτια, θέατρα και έπιπλα από χαρτί, μπουκάλια, πιάτα και όδοντογλυφίδες!

Μήπως σκέπτεσθε να χτίσετε σπίτι; Και αν ναι, με τί; Ένας νοικοκύρης με μέτρια καλαισθησία και φαντασία, θα απαντούσε: με πέτρες ή με τοῦῤῥα. Έμεις όμως αποτεινόμεστε στους ευφάνταστους, στους απροσάρμοστους, σ' εκείνους που νιώθουν δεσμώτες της εποχής τους που αποζητούν την καλαισθησία όχι στον κοινό τόπο που δεν φοβούνται τις ακρότητες. Και τους προτείνουμε: χτίστε ένα σπίτι από πιάτα. "Αν το βρίσκετε ακριβό, μεταχειριστείτε άδεια μπουκάλια (μπύρας, ούισκι, κρασιού κλπ.). "Αν και αυτό σας φανή πολυέξοδο, τότε ένα σπίτι με παλιές εφημερίδες είναι ότι σας ταιριάζει. Δεν τολμούμε να προτείνουμε τις δοντογλυφίδες για δύο λόγους: το χτίσιμο ενός θολικού σπιτιού θ' άπαιτούσε γύρω

στά εκατό χρόνια και θα ήταν ευαίσθητο στα ρεύματα. Η πρότασή μας δεν αποτελεί καινοτομία. Σπίτια από πιάτα, μπουκάλια και εφημερίδες — όπως μπορεί να διαπιστώσει κανείς κι' από τις φωτογραφίες — έχουν ήδη χτισθεί και οι ιδιοκτήτες τους δεν έννοούν να τα εγκαταλείψουν. Να τα κυριότερα χαρακτηριστικά τους.

ΣΠΙΤΙ ΑΠΟ ΠΙΑΤΑ

Χτίστηκε το 1916, σέ απόστασι 500 περίπου μιλίων από το Χόλ-λυουντ. Ο ιδιοκτήτης — ένας Μάκ - Φέρλαμ — μεταχειρίστηκε πιάτα όλων των μεγεθών και των χρωμάτων κι' έκανε ένα πολύχρωμο μωσαϊκό. Βρίσκει τη συντήρησή του ακριβή και ώρισμένους τοίχους κάπως εύθραυστους.

Δυσκολεύεται ν' αντικαταστήσει τα πορσελάνινα πιάτα. Το σπίτι είναι υπερβολικά κρύο το χειμώνα, αλλά δεν έχει καθόλου ύγρασία.

ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ

Ανήκει σ' έναν Ίνδο πρίγκιπα και ανηγέρθη, περί τα τέλη του περασμένου αιώνα, στο Τικαμγκάρ των Κεντρικών Ίνδιων. Είναι χτισμένο αποκλειστικά από μπουκάλια μπύρας, ούισκι και κρασιού. Στη θεράντα, έχει το όνομά του: «Βίλλα Καπηλειό». Οι πάτοι των μπουκαλιών αντιφεγγίζουν στον ήλιο σαν πολύτιμα και πελώρια μαύρα διαμάντια. Είναι αδύνατο να πιάσει πυρκαγιά. Κάπως θερμό το καλοκαίρι, αλλά ο χειμώνας περνάει περήφμα. Δεν μπάζει νερά.

ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

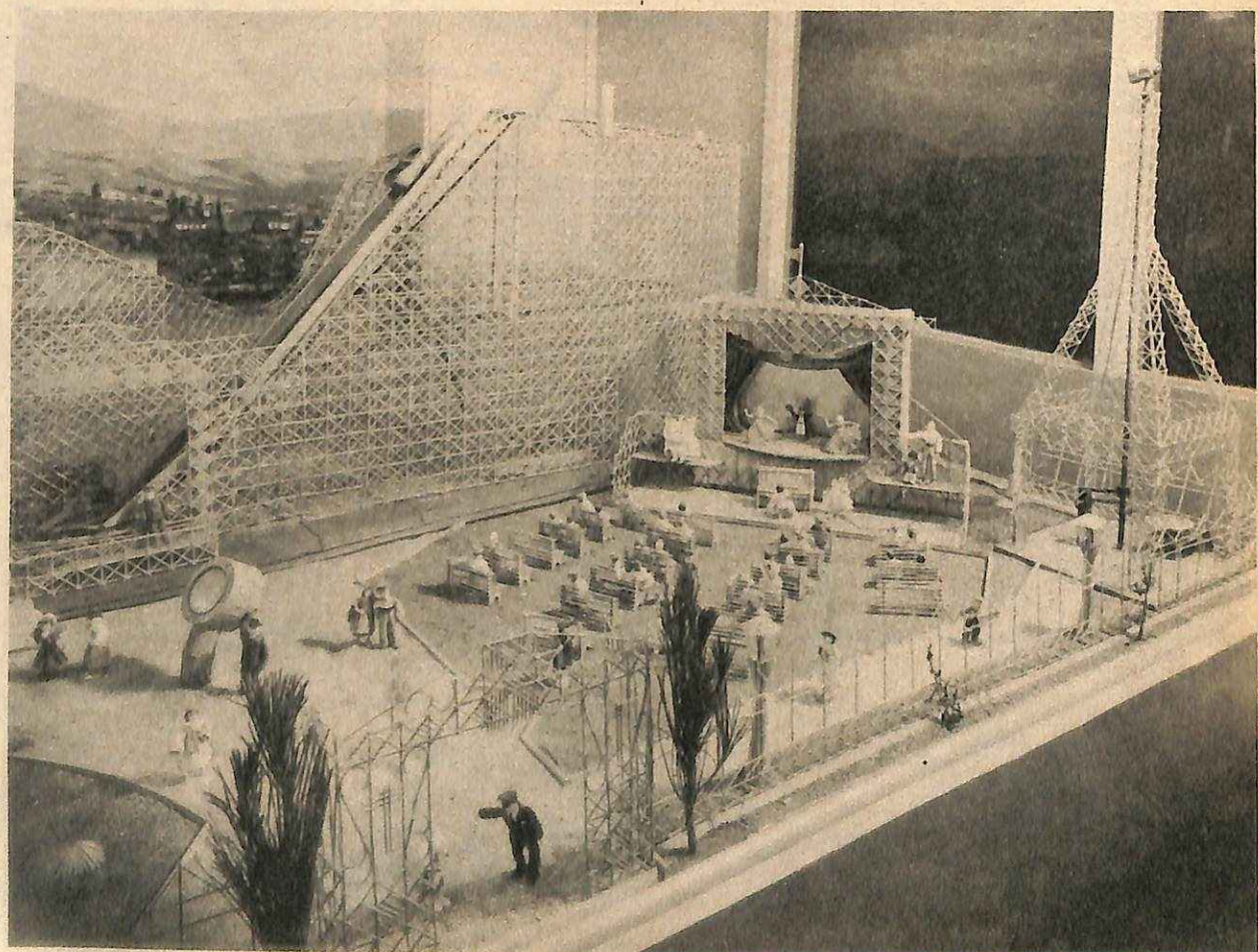
«Η χθεσινή εφημερίδα είναι σημερινό χαρτί περιτυλίγματος». Λέει μια άγγλική παροιμία. Ο Έλλις και η Έστερ Στένμαν, όμως, δεν συμφωνούσαν καθόλου. Μάζευαν εφημερίδες για να κάνουν, όπως έλεγαν, κάτι λιγότερο... εφήμερο. Και πραγματικά έχτισαν ένα σπίτι, μόνο με εφημερίδες, στο Πίτσον Γκόθ της Μασσαχουσέτης. Το επίπλωσαν μάλιστα με εφημερίδες. Σήμερα, που δεν ζή πιά ο Έλλις, η Έστερ θγάζει το ψωμί της δείχνοντας το στους ξένους και τους περιηγητές αντί 25 σέντς (κάπου 1,50 δραχμές) το άτομο.

Ένα ελάττωμα: είναι εύφλεκτο...

ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΜΩΜΕΝΟ ΑΠΟ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

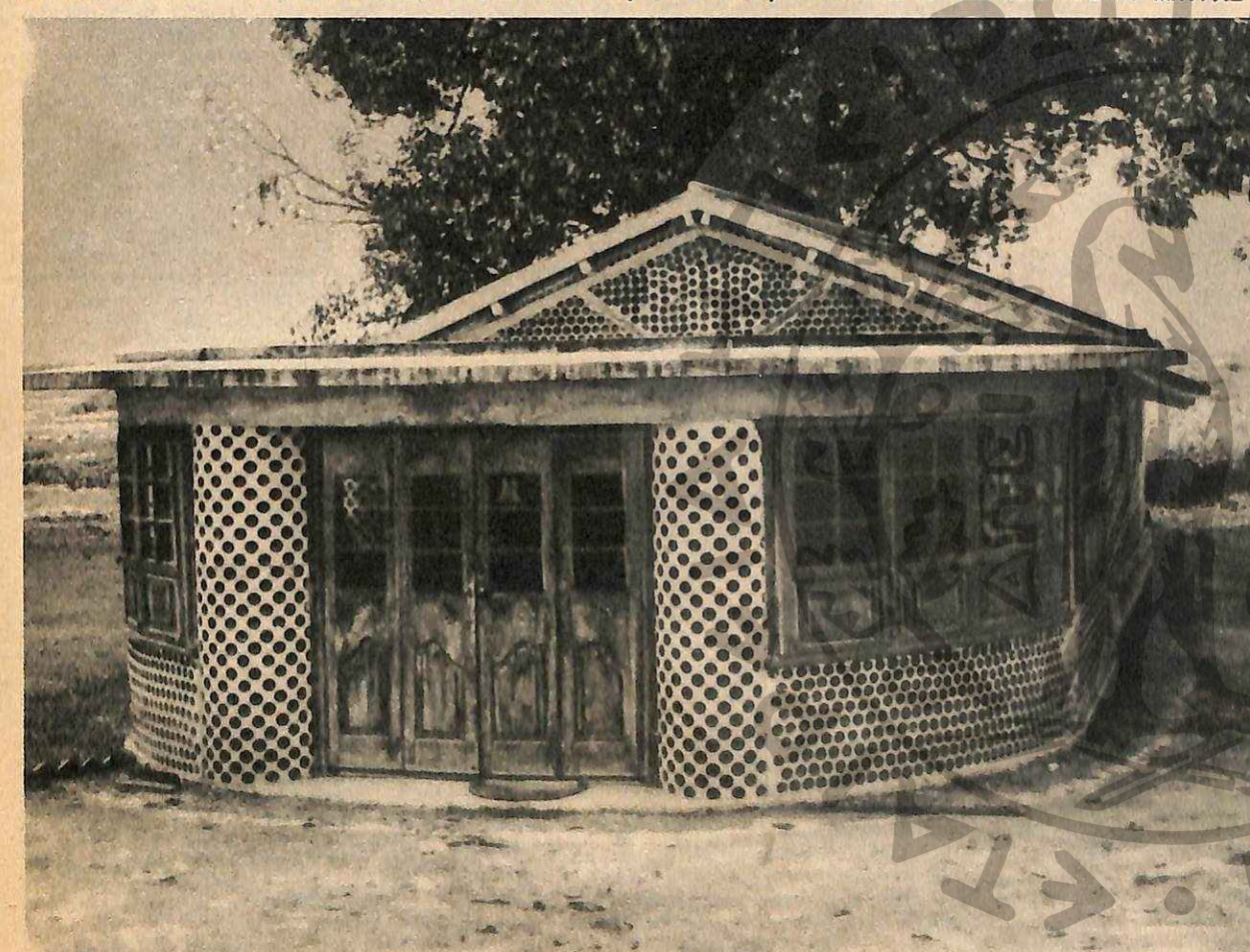
ΑΚΟΜΗ ΚΙ' ΕΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΣΠΙΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ «ΚΤΙΣΘΗ» ΜΕ ΠΙΑΤΑ

ΕΝΑ ΥΠΑΙΘΡΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΕ ΣΚΗΝΗ, ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, ΘΕΑΤΑΣ ΚΑΙ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ—ΟΛΟ ΑΠΟ ΟΔΟΝΤΟΓΛΥΦΙΔΕΣ

Μόνο με 2.000.000 κοινές όδοντογλυφίδες —δηλαδή 10.000 κουτιά— έχετε ένα θαυμάσιο υπαίθριο θέατρο σέ μικρογραφία. Ποιοί είχαν, θα αναρωτηθήτε, την υπομονή και τον καιρό να κάνουν ένα τέτοιο έργο; Μά... μερικοί κατάδικοι των φυλακών του Φόλσομ. Ίσοβίτες οι περισσότεροι, ο καιρός και η υπομονή ήταν τα μόνα πράγματα που διέθεταν εν άφθονία... Η σκηνή, οι «πασσαρέλλες», τα καθίσματα των θεατών, ο έλεγκτής των εισιτηρίων στην είσοδο δεν είναι μόνο άριστοτεχνικά σαν ομοιώματα: θάπρεπε να τα δῆτε εν λειτουργία. Ρίχνοντας ένα νόμισμα των 25 σέντς, οι μπαλαρίνες χορεύουν, οι θεαταί χειροκροτούν — κι' όλα αυτά χάρις σέ μια μικροσκοπική ηλεκτρική μηχανή μόνο με μπαταρίες κλεφτοφάναραυ.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΣΠΙΤΙ —ΤΟ ΚΑΠΗΛΕΙΟ— ΧΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ, ΕΝ ΜΕΡΕΙ, ΕΠΙΠΛΩΜΕΝΟ ΜΕ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΜΠΥΡΑΣ

Κυκλοφορεί ή διάδοσι ότι αυτή ή «Βίλλα-Καπηλειό», που βρίσκεται στις Ίνδιες, χτίστηκε από έναν πρίγκιπα που «το έτσουζε». Η γυναίκα του όμως διαμαρτύρεται: «Ο άντρας μου, λέει, συνήθιζε βέβαια να πίνει —και ποιος δεν έπινε εκείνα τα χρυσά χρόνια, πριν από τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο; — αλλά πώς είναι δυνατόν να έχη «κατεβάσει» τόσους τόννους κρασί; Ούτε τζιν να ήταν... Μάζευε απλούστατα τα μπουκάλια των δεξιώσεων που δίναμε. Φυσικά, όταν σκέφθηκε να χτίσει το μπουκαλόσπιτο, είδε πώς δεν έφταναν και άρχισε να παραγγέλνει μπύρες: μια φορά ήρθε ένα ολοκληρωμένο πετρελαιοφόρο φορτωμένο με μπουκάλια μπύρας... Πάντως δεν είναι αλήθεια ότι πέθανε από πίεσι...».

Ο υἱὸς Ἀρκαντίν

Πρωτότυπο μυθιστόρημα

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Ο Γκάυ Βάν Στράττεν, ένας τύπος τυχοδιωκτικής, νέος, άρρεός, διαρκώς μπλεγμένος με γυναίκες και με επιχειρήσεις ύποπτες, βάζει σκοπό στη ζωή του να πλησιάσει τον θαυματοποιό Άρκαντίν, τον έναν που είναι άνακατεμένος στις πιο κολοσσιαίες επιχειρήσεις και που ζή τυλιγμένος μ' έναν πέπλο μυστηρίου. Μαθαίνει πως ο Άρκαντίν έχει μία κόρη, την θωροφ και άπρόσιτη Ράινα, και με πολλή τέχνη κατορθώνει να την πλησιάσει. Ταξιδεύει μαζί της ως το Σάν Τίρσο της Ισπανίας, όπου ο Άρκαντίν έχει έναν πύργο και όπου πρόκειται να δώσει ένα μεγάλο χορό. Ο Άρκαντίν όμως πληροφορείται από τους ανθρώπους του τη φίλια της κόρης του με τον Γκάυ Βάν Στράττεν και όταν τον βλέπει στο χορό, τον καλεί στο γραφείο του για να συζητήσει μαζί του. Εκεί στο έκμισθρεύεται κάτι καταπληκτικό. Δεν ξέρει —λέει ο Άρκαντίν στον Βάν Στράττεν— ποιος ακριβώς είναι. Δεν θυμάται τίποτε απ' τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Οι άναμνήσεις του αρχίζουν από το 1927, από κάποιο δράση που, μέσ' στο κρύο, τριγύριζε άσκαπα στους δρόμους της Ζυρίχης με διακόσιες χιλιάδες έλβετικές φράγκα στην τσέπη, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος που τ' είχε βρει. Δεν ξέρει καν αν τ' άνομα που έλασε—τ' άνομα Άρκαντίν—είναι δικό του. Άναμνήσεις λοιπόν στον Γκάυ Βάν Στράττεν να κάνει έρευνες για να του πη ποιος ακριβώς είναι. Τον πληρώνει γενναία. Ο Βάν Στράττεν αρχίζει τις έρευνές του. Ύστερ' από πολλές περιπέτειες μαθαίνει πως κάποια Σοφία έχει παίξει ένα σημαντικό ρόλο στη ζωή του Άρκαντίν και προσπαθεί να την άνακαλύψη.

11

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο

Η μουν άποφασισμένος να μη λογαριάσω έξοδα για να κερδίσω την εύνοια της βαρώνης. Έξ άλλου, δέ μ' ένδιέφερε μονάχα επειδή τη χρειαζόμουν, άλλα κι' επειδή ήταν μία γυναίκα που έβριζε τον κόπο. Είχε ένα θέλητρο που με γούτηνε πάντα, το θέλητρο της ώριμης γυναίκας που ξέρει ν' άντιμετωπίζει με εύφαιτα τον άδυσώπητο και πολύ δυνατότερο απ' αυτήν έχθρό —

«...του χρόνου την άνεπαρόρωτη προσβολή...» όπως λέει κι' ένας γνωστός Γάλλος ποιητής. Η βαρώνη Νάγκελ ήταν άσφαλώς απ' τις γυναίκες που δεν αφήνουν τίποτε να τις άγγιση. Σκέφτηκε πως θα την ευχαριστούσα αν την πήγαινα σ' ένα σύγγαρέζικο έστιατόριο. Οι πολωνικές ταβέρνες του Γκρήνουϊτς Βίλλαςτ δέ μου φάνηκαν άρκετά άριστοκρατικές. Έξ άλλου, στο «Τζίπυς» εύρισκες πάντα περίφημο «μπαρ», αν και η βαρώνη, περιφρονώντας τις σύγγαρέζικες σπεσιαλιτέ του καταστήματος, παράγγειλε μετά το χαδιάρι ένα περδίκι. Έτρωγε με τη χαριτωμένη λαιμαργία της γυναίκας που είναι συνθισμένη στην πολυτέλεια, άλλα και που ξέρει τι θα πη πείνα. Το έδειχνε καθαρά πως ήτανε πολύ ευχαριστημένη που βρισκότανε σ' αυτό το κέντρο μαζί μου. Κι' αυτή η πρόδηλη ίκανοποίηση ήταν το μόνο που την πρόδινε. Άν είχε ύφος κάπως πιο άδιάφορο, θα μπορούσε να περάσει για μία πραγματική κυρία του κόσμου. Μήπως όμως και σε μένα, κάτι το άπρροσδιόριστο, μία άνεπαισθήτη λεπτομέρεια, δέ θα πρόδινε, κάτω απ' το ύφος του τέλειου τζέντλεμαν, τον άνθρωπο που ήταν περισσότερο συνθισμένος να τρώει σε φτηνές ταβέρνες παρά σε άριστοκρατικά κέντρα;

Έκανα νόημα του βιολονίστα κι' εκείνος ήρθε άμέσως κοντά μας για να ξαναπαίξει κοντά σ' αυτή της βαρώνης το παλιό τσιγγάνικο έρωτικό τραγούδι που του είχε ζητήσει πριν από λίγο, Η βαρώνη σιγοτραγουδούσε το σκοπό, κουνώντας στο ρυθμό της μουσικής τ' άμορφο καλοχτενισμένο κεφάλι της και κλεινόνας τα μάτια κάθε φορά που ο λυγρός του δοξαριού γινότανε πιο σπαρτακτικός. Ο λαϊμός της, πρόσεξα, ήταν άρωαί-ότατος, στρογγυλός και λείος, άντιθετα προς τα μεγάλα μάτια της που φαίνονταν κάπως κουρασμένα. Είχε άμορφα, κομψά αυτιά, καμωμένα για να φορούν σκουλαρίκια από άληθινα διαμάντια κι' όχι τις τέλειες άπομνημύσεις που λαμπροκοπούσαν τώρα στις ρόβινες άκρες τους.

Το πρόσεξε πως την εξέταζα και ντράπηκε που μ' άφισε να δώ την συγκίνηση της.

—Είμαστε άδιόρθωτοι τέλους πάντων έμεις οι Πολωνοί, είπε. Ένα ποτηράκι παραπάνω, λίγη μουσική και δάζομε τα κλάματα...

Η μουν άποφασισμένος να παίξω καλά το ρόλο μου και να προσποιηθώ κι' εγώ πως οι δύο μας είχαμε πάει εκεί για να γλεντήσουμε και να χαρούμε ο ένας τη συντροφιά του άλλου. Είχα φροντίσει για όλα. Τ' άρωαί λουλούδι που της είχα προσφέρει στόλιζε το κάπως μαρμαμένο στήθος της βαρώνης. Και το γκαρσόνι έβαζε στον πάγο το δεύτερο μπουκάλι της σαμπάνιας.

Δεν έπρεπε όμως να ξεχνά και το σκοπό αυτού του ραντεβού. Δέ βρισκόμουν εκεί μόνο και μόνο για να φλερτάρω με τη βαρώνη. Άλλωστε κι' αυτή, έξυπνη καθώς ήταν, θα είχε μαντέψει πως κάτι άλλο κρυβότανε πίσω απ' όλες αυτές τις περιποιήσεις. Όταν ύστερ' από κοπιαστικές άναζητήσεις, ύστερ' από άπειρες έρωτήσεις που έμεναν χωρίς άπάντηση και άπαντήσεις που δεν άξιζαν τίποτε, είχα τέλος κατορθώσει ν' άνακαλύψω τη βαρώνη σ' ένα μεγάλο ραπτικό οίκο της 5ης Λεωφόρου, δεν είχα χάσει την ώρα μου κάνοντας τάχα πως ένδιαφερόμουν για τη νέα χειμερινή συλλογή της. Καθώς τα μανικέν περνούσαν ένα-ένα από μπροστά μας, έσκυφα και της ψιθύρισα σ' αυτή πως ήθελα με της μιλήσω. Εκείνη μου είπε με ύφος άδιάφορο να προσέξω την άρωαί γραμμή του μοντέλου «Τρία υπό το μηδέν» που μάς το παρουσίαζε μία κοκκινόμαλλα με ύπεροχο σόμα και, με τον ίδιο τόνο, ρώτησε: «Για ποιά πράγμα;» Της άποκριθήκα άόριστα, πως είχα κάτι νέα απ' τη Βαρσοβία και άνέφερα δύο-τρία όνόματα γνω-

στών Πολωνών—όχι φυσικά του «καθηγητή», ούτε του Τρέμπιτς, άκόμη λιγώτερο του Θαδδαίου. Η βαρώνη, χωρίς να πη λέξη, έγραψε στο πίσω μέρος του καταλόγου των τριάντα μοντέλων της συλλογής της με μακρουλά, κομψά γράμματα, αυτές τις λέξεις:

«Μπορούμε να φάμε μαζί άπόψε. Θα βρίσκω-μαι στις 7 στη «Γκαρντένια».

Την είχα συναντήσει στο μέρος που μου είχε άρσει και μπορώ να πώ πως η βραδιά περνούσε πολύ εύχάριστα. Καθώς καθόμουν άπέναντί της και την κύτταξα, άναρωτιόμουν ποιά να ήταν άραγε η ζωή της κι' αν ήτανε γνήσια «βαρώνη» πραγματικά ευγενικής καταγωγής. Άν έκρινα απ' τα δράση της στην ύπόθεση της Σοφίας, αυτό ήταν μάλλον άπίθανο. Κάπως δύσκολο να φαντασθή κανείς μία νέα από άριστοκρατική οικογένεια να πληρώνεται απ' την άστυνομία για να μπη με τρόπο σ' ένα ύποπτο χοροδιδασκαλείο και να κάνει τον κατάσκοπο. Όστόσο, τίποτε δεν είναι άδύνατον. Η μάλλον, όλα ήταν δυνατά σε μία Πολωνία άνάστατη και έξαθλιωμένη ύστερ' από τον πρώτο πόλεμο. Η δράση της βαρώνης στην Εύρώπη τον καιρό της κατοχής—είχε πάρει και μετάλλιο για τα κατορθώματά της—έδειχνε πως ήταν γυναίκα τολμηρή και ψυχραιμη. Διόλου άπίθανο, έπομένως, να την είχε χρησιμοποιήσει η άστυνομία ήθων όπως, άργότερα, την είχε χρησιμοποιήσει με τόσο ίκανοποιητικά άποτελέσματα και η συμμαχική κατασκοπεία.

Ναι, μπορεί να ήταν πραγματικά από γενιά ευγενική. Το άρωαί αυτό κεφάλι, το περήφανο, χωρίς να ήταν άλαζονικό, η άγέρωχη αυτή έκφραση και η χαριτωμένη άφέλεια και, πάνω απ' όλα, αυτά τα χέρια με τα στενωμακρά ρόβινα νύχια, είχαν κάτι το ξεχωριστό, κάτι που πρόδινε ράτσα. Βαρώνη, λοιπόν,—έδγαλα το συμπέρασμα—άλλα πτωχή. Πτωχή απ' τα παιδικά της χρόνια. Και άπελπιστικά μόνη. Το καταλάβα απ' τον τρόπο που έγειρε το κεφάλι της στο στήθος μου όταν την ώδηγησα στην πίστα για να χορεύουμε. Ήταν η κίνηση μίας γυναίκας, νέας άκόμη, που έχει στερηθή τα πάντα στη ζωή και άφήνει τον εαυτό της στα χέρια ενός άλλου ανθρώπου, μίας γυναίκας που άποζητάει λίγη ζεστασιά, λίγη συντροφιά, ζαλισμένη λιγάκι απ' τη σαμπάνια και το μυστήριο ενός ραντεβού. Φυσικά, συνήρθε άμέσως, τραθήχτηκε, πήρε στάση άμυντική. Ποιος ξέρει, μπορεί να ήμουν κανένας ζιγκολό, έπρεπε νάχη το νού της.

Μιλήσαμε εύθυμα για τουτό και κι' εκείνο. Έθισα, χωρίς ώστόσο να έπιμενω πολύ, το θέμα της δράσεώς της στην κατοχή. Με έκπληξη διαπίστωσα πως δεν ήτανε διατεθειμένη να πη πολλά για τους κινδύνους που είχε περάσει και τις ύπηρεσίες που είχε προσφέρει.

Πόσο διαφορετικά είναι όλα αυτά στην πραγματικότητα, είπε. Πόσο πιο άπλά και πιο πεζά απ' ό,τι θέλομε να κάνουμε τους άλλους να πιστέψουν... Στο κάτω - κάτω, ποιά ήταν η δουλειά μου; Νά λέω ψευτιές, να κρύβωμαι, να κατασκοπεύω, να δωροδοκώ τον ένα και τον άλλον...

Χαμογέλασα.

—Ελάτε τώρα, βαρώνη, είπε με ύφος κολακευτικό, ύπηρετούσατε μία ιδέα.

Έσδυσε το τσιγάρο της που είχε κοκκινίσει στην άκρη απ' το ρούζ των χειλιών της.

—Άς πούμε πως έτσι ήταν. Μήπως ξέρω κι' εγώ; Με πληρώναν για να κάνω μία δουλειά και την έκανα. Τιμία, εύσυνειδήτα, όπως κάνω όλες μου τις δουλειές. Όπως πούλω τα μοντέλα μου... Η έπαγγελματική συνείδηση είναι, βλέπετε, βαθεία ριζωμένη μέσα μου...

Μέ προκαλούσε; Τί ήθελε να πη;

—Όστόσο, δεν ήσαστε καμωμένη για να έργασθτε, είπα ίπποτικά.

Στήλωσε άπάνω μου το καθαρό, κάπως σκληρό βλέμμα της, λιγάκι διασπαστημένη. Θα άναρωτιώταν αν ήμουν κανένας κουτός.

—Άρχισα να έργάζωμαι για να ζήσω δεκαοχτώ χρόνων, είπε μ'ένα ύφος σά να έλεγε: «Έδρεξε πολύ χθές». Ο πατέρας είχε χάσει την περιουσία του, η μητέρα μου ήταν άρρωστη και η μικρή μου άδελφή ήταν έτοιμη να πάρη τον κακό δρόμο. Κι' εγώ είχα βαρεθή να φορώ διαρκώς μπαλάνες κάλτσες.

—Καί... τί δουλειά κάνετε; Στοιχηματίζω πως γίνετε μανικέν. Η διερμηνεύς... ή σχεδιάστρια μοντέλων...

—Η μουν λαγωνικό της άστυνομίας, είπε η βαρώνη.

Άναψε άλλο ένα τσιγάρο και φύσηξε τον καπνό απ' τα χείλη της που, μ' όλο που είχε φάγει, διατηρούσαν άνεπαφο το μακιγιάζ τους. Το βλέμμα της με προκαλούσε.

Προσποιηθήκα έκπληξη, ρομαντικό ένδιαφέρον. Άν δεν ήτανε μία καθώς πρέπει κυρία, θα σήκωνε περιφρονητικά τους ώμους.

—Ήταν μία παλιοδουλειά, τίποτε περισσότερο, σάς δεβαιώ. Και κάθε άλλο παρά διασκεδαστική.

Ο ρόλος του κουτού ήταν στο κάτω - κάτω βολικός. Γιατί να μην τον συνεχίσω;

—Οι κακοποιοί δεν είναι ποτέ διασκεδαστικοί, είπα. Μιά κακή συνείδηση, όπως μία κακή χώνευση, σκοτώνει την καλή διάθεση.

Ένα βεδισαμένο, ευγενικό χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη της.

—Αυτό συμβαίνει επειδή οι κακοποιοί, όπως τους λέτε, είναι συνήθως άποτυχημένοι άνθρωποι. Μόλις επιτύχουν, παύουν να είναι κακοποιοί, έγκληματίαι, άπατεώνες ή ό,τι άλλο θέλετε... και γίνονται προσωπικότητες. Κεφαλαιούχοι. Έπιχειρηματίες. Είναι άπλούστατα ζήττημα κοινωνικής θέσεως, όχι ζήττημα ήθικης.

Η σαμπάνια ήταν έξαιρετική. Γεμισα το ποτήρι της βαρώνης και σηκώνοντας το δικό μου, είπα:

—Άς πούμε, λοιπόν, στο έγκλημα που άποδίδει.

Τα άστεία μου δεν την διασκεδάζαν. Όστόσο ήταν φανερό πως είχε διάθεση να παρατείνη τη βραδιά. Μάντευα το λόγο. Κάπως γερασμένη, πτωχή, ύπερήφανη, δέ θα είχε συχνά την ευκαιρία να τρώη σ' ένα κέντρο πολυτελείας μ' ένα νέο—γιατί όχι;—μ' ένα νέο τόσο διακοσμητικό, όπως εγώ. Καμμένη βαρώνη! Και να είναι άναγκα-σμένη να βλέπη όλη μέρα γυναίκες πλούσιες, με

... Έξαφνα η κάμαρα φωτίστηκε και είδα τον Άρκαντίν όρθιο μπροστά στο ψεύτικο τζάκι.

Προσπάθησα να τη φαντασθώ. 1925... φόρεμα σά σακί, μαλλί κοντό, μία σάρπα ριγμένη με σκέρτσο στους ώμους. Είχε πάει στην άκαδημία χορού της κυρίας Σοφίας για να μάθη ταγκό και βάλς «έξιτασιόν». Εκείνη την εποχή άσφαλώς η όρχήστρα θα έπαιζε το «Ταγκό του Όνείρου» και το «Χορό της Πεταλούδας». Και θά ήταν, ή άδγαλη τότε κοπελίτσα, πολύ ταργαμένη κάνοντας τα πρώτα της βήματα σ' έναν κόσμο μυστηριώδη και γεμάτο κινδύνους.

Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί θλιβερή που ήταν όλη αυτή η ιστορία, έλεγε η βαρώνη. Τα κορίτσια ήταν τόσο κουτά που δέ μπορούσες ούτε να τη λυπηθής. Έξ άλλου, τα περισσότερα απ' αυτά δεν άξιζαν καλύτερη τύχη... Κι' εκείνοι οι φρικτοί τύποι που δούλευαν για τη Σοφία και τους έκανε ό,τι ήθελε... Πάντως, εκείνη ήταν έξυπνη γυναίκα... τετραπέρατη.

Έσδυσε το τσιγάρο της με ύφος όνειροπόλο.

Το σταχτοδοχείο ήτανε σχεδόν γεμάτο από άπο-σπίαρα.

—Στο τέλος όμως την πιάσανε... Χάρη σε σάς.

—Όχι δά. Δεν ήταν καμία άνόητη. Τόσκασε. Και ξαναφτίασε τη ζωή της... Την ξαναφτίασε μάλιστα περίφημα.

Διέκρινα κάτι σά ζήλεια στον σκληρό τόνο

της φωνής της. Γέμισα πάλι το ποτήρι της με σαμπάνια.

—Την σκέπτομαι συχνά. Έκανε, ξέρετε, ένα πλούσιο γάμο. Γιατί όχι; Το μόνο λογικό πράγμα που έχει να κάνει μία γυναίκα, όταν μάλιστα δεν είναι πολύ... έλεκτική στην έκλογή του συντρόφου της, είναι ένας πλούσιος γάμος.

Νά συλλογιζότανε άραγε με πικρία τις ευκαιρίες που η ίδια είχε άφήσει να χαθούν και να τις νοσταλγούσε τώρα;

—Πέστε τους σάς παρακαλώ να παίξουν ξανά εκείνο το σκοπό, είπε. Μού φάνηκε νευρική, στενοχωρημένη. Έπρεπε να κάνω κάτι για να σήσω την όδυνηρή άνάμνηση.

Δεν θα προτιμούσατε να χορέψωμε;

Είχα το ύφος του ανθρώπου που άπο εύγένεια είχε άκούσει πρόθυμα μία ιστορία για κάποια Σοφία.

Καθώς χορεύαμε, τα μάγουλά μας άγγιζαν το ένα τ' άλλο. Η βαρώνη προσποιηθήκα πως δεν το πρόσεξε.

—Πώς είπατε πως λέγεται τώρα... αυτή η Σοφία; ρώτησα.

Ο χορός τελείωσε. Όδηγησα ευγενικά τη ντάμα μου στο τραπέζι για να συνεχίσωμε τη φλυαρία μας.

Δέ σάς είπα πως λέγεται; είπε.

Κάθισε, ήπιε μία γουλιά σαμπάνια που είχε μείνει, χλιαρή πιά, στο ποτήρι της. Άναρωτήθηκα αν έπρεπε να παραγγείλω άκόμη ένα μπουκάλι. Δίστασα. Οι Πολωνοί αρχίζουν να κλαίνε τη μοίρα τους μόλις μεθύσουν. Δεν είχα καμμία όρεξη ν' άκούσω την ιστορία της άποτυχημένης ζωής της βαρώνης.

—«Άπόλυτος έχεμύθιος», είναι η άρχη του καταστήματός μου, πρόσθεσε.

Παριστάνει την άσιμπρεπή, σκέφτηκα. Σάν τον Τρέμπιτς. Μην ύπονοούσε όμως κάτι μ' αυτά τα λόγια; Άρπαξα την ευκαιρία.

—Όστε είναι πελάτισσά σας; ρώτησα με ύφος άθώο.

—Και πολύ καλή μάλιστα, άποκρίθηκε.

Η μουν ευχαριστημένος. Τα πράγματα έπαίριαν άνγκεκριμένη μορφή. Σίγουρα δεν ήταν άπλη σύμπταση το ό,τι η βαρώνη είχε άθεση για

έκμισθρεύσεις. Ήξερε τί ήθελα απ' αυτήν και δεν προσπαθούσε να κρυφτή. Άφού είναι έτσι, συλλογιζόμουν, έχω όλο τον καιρό μπροστά μου. Όλη η ύπόθεση, στο κάτω της γραφής, έξαρτάται από το ποσό που θα πληρώσω για να μάθω αυτό που θέλω.

—Και δεν έτυχε να σάς δη ποτέ, δσες φορές ήρθε στο κατάστημά σας για ν' άγοράση φορέματα; Ή σάς είδε και δέ σάς άνεγνώρισε;

—Ό, άσφαλώς με άνεγνώρισε. Τί σημασία όμως έχει αυτό; Η Σοφία είναι τώρα μία πλούσια, καθώς πρέπει κυρία. Τί έχει να φοβηθή από μένα;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

Έδω κι' Εκεί

Η ΑΙΒΥ ΝΙΚΟΛΣΟΝ, το διεθνές «μαννεκέν» που είναι γνωστό στους αναγνώστες των «Εικόνων» (βλ. τεύχος 3, «Ένα άσχημο παπάκι ανακαλύπτει την Έλλάδα»), έχει γίνει η ευνουμένη όλων των μεγάλων και γνωστών οίκων μόδας. Έδω παρουσιάζει ένα πρωτότυπο «εκκείλι» από ταφτά νάιλον του οίκου «Σιμονέττα» με ανατολίτικο «αδιάδημα».

(Camera Press)

Ο ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΑ-Υ'ΑΝ διηγείται:

Ένας μικρός ρωτάει το μπαμπά του τοιός είναι ο καλύτερος μ'νας για να παντρευτεί κανείς.

—Ο Όκτέμβριος, παιδί μου!

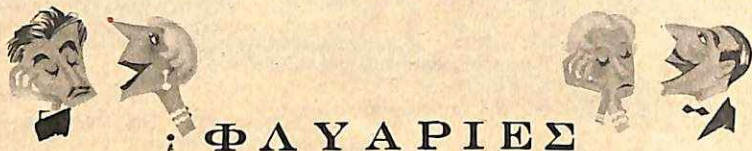
—Μά δεν υπάρχει τέτοιος μήνας, μπαμπά!

—Γι' αυτό ακριβώς, παιδί μου.

● ΚΑΙ ΝΑ ΟΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ «ΚΑΖΙΝΟ» ΤΟ 1955: ΤΟ ΚΑΖΙΝΟ ΤΟΥ 'Ανγκιέν επί κεφαλής με 800 εκ. γαλλικά φράγκα. Κατόπιν έρχονται το Καζίνο της Νικαίας (565 εκ.), της Ντωβίλ (538 εκ.), των Καννών (428 εκ.), το «Κάννες - Πάλμ - Μπής» (390 εκ.), του 'Εβιάν (359 εκ.), της Σαρμποννιέρ (329 εκ.), του ΑΓΕ - Αν - Προβάνς (295 εκ.), του ΑΓΕ - Αν - Προβάνς (263 εκ.), της Ντιδόν (213 εκ.), του Λέ Τουκέ (203 εκ.), του Βισύ (165 εκ.).

● Η ΜΙΣΛΙΝ ΠΡΕΛ άρνήθηκε να παίξει στην ταινία του Μαρσέλ Καρνέ «Η χώρα απ' όπου έρχομαι». Κι' αυτό επειδή δεν δέχθηκε να μπη το όνομά της μετά τα όνόματα της Φρανσουάζ 'Αρνουά και του δημοφιλούς κωμικού Ζιλμπέρ Μπεκό.

● Ο ΖΕΡΑΡ ΦΙΛΙΠ έγινε για δεύτερη φορά μπαμπάς. Μετά την κορούλα του 'Αννα - Μαρία (4 ετών σήμερα) απέκτησε γυιό, που τον άνομασαν 'Ολιβιέ. Την επομένη, ο εύτυχης πατήρ έφυγε για την Σουηδία, όπου θα γυρίσει μία ταινία.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

... Κ έ φ ι μεγάλο. 'Η 'Αθήνα έχει ξεφαντώσει αυτές τις ημέρες και η νύχτα βουίζει από μουσικές σε όλα τα σοκάκια! 'Ο πιο κεφατός χορός έως σήμερα ήταν της «Μέριμνας», αλλά κινδυνεύει να χάσει το «ρεκόν» από τον χορό της τελευταίας Κυριακής, των «Εκφωνητών», εις την «Μεγάλη Βρεταννία». Σκεφθήτε πλούτος άττραξιόν... Κυριάκος Μαυρέας και Μαρίκα Νέζερ στην ύποδοξη, 'Αννα και Μαρία Καλουτά, Ρένα Βλαχοπούλου, Μαίρη Λώ και Νίκυ Γιακολέφ, Ζωίτσα Κουρούκλη και Φραντζέσκα 'Ιακωβίδου, η περίφημη Σούλη Σαμπάχ, ο Σταυρίδης και ο Γκιωνάκης, ο Γούναρης, ο Παναγόπουλος και ο Πολυμέρης για κέφι και τραγούδι και ακόμη η πρώτη χορεύτρια της «Λυρικής» 'Ελεν Τσουκαλά και το ζευγάρι Καστρινός - Ζώκα... ή 'Η Γ κ ρ έ ις Κ έ λ λ υ κρατά σφικτά το μουσικό της νυφικής της τουαλέττας! — «Καταλαβαίνετε, είπε η καλλονή στους δημοσιογράφους, θέλω ο πρίγκιψ να έχη τουλάχιστον μία έκπληξη...» ή Π ό τ ε π ε ρ ν ά ν ε τ ά χ ρ ό ν ι α ; 'Η δις Τζέννυ Λίνδστρομ, νοστιμωτάτη, δεκαεπτά χρονών, παίζει σε έρασιτεχνικό θέατρο τον ρόλο της διασέμου μαμάς της κ. 'Ινγκριντ Μπέργκμαν και ο κ. Νόελ Χάρισσον είναι μέλος της βρετανικής 'Ολυμπιακής 'Ομάδος Σότι, και μοιάζει φαίνεται εκπληκτικά στον πάντοτε γοητευτικό μπαμπά του κ. Ρέξ Χάρισσον... ή Π ε ρ ί ε ρ γ ε ς ά ν τ ι δ ρ ά σ ε ι ς. 'Η άθωωβείσα χήρα 'Ανν Γούντγουρντ... θυμάσθε πρό μηνών είχε σκοτώσει τον πλουσιώτατο άνδρα της κατά λάθος με ένα δίκαννο, το έχει ρίξει εις το «σκέτιγκ». Είναι μία από τις τελευταίες μανίες στην Νέα 'Υόρκη... ή Τ ί κ α θ υ σ τ έ ρ η σ ι ς ! 'Η ημέρα «Η», δηλαδή «ήσυχιας» έσήμανε για την Νέα 'Υόρκη μόνο την περασμένη έβδομάδα. 'Από αυτή την ημερομηνία και μόνο, οι οδηγοί αυτοκινήτων στην Νέα 'Υόρκη δεν έχουν το δικαίωμα να κτυπούν κόρνα... (Στο Παρίσι η απαγόρευσις έτέθη έν ισχύϊ τον 'Ιούλιο 1954...). ή Τ α ι ρ ι α σ τ ό ζ ε υ γ ά ρ ι : Μελαχροινός, νόστιμος, εύκοι οκτώ χρονών και κληρονόμος του Γκούλμπεκιάν —περίπου έκατό εκατομμύρια στερλίνες ήταν ή μερίδα του— ο Μιχαήλ 'Εσσαγιών, άρραβωνιάσθηκε την νύστιμη άθλητική κληρονόμη της διομηχανίας Γκίνες, την Σαρλντιν Γκίνες, έτών είκοσι πέντε. 'Αν αυτοί οι δύο θέλανε, θα μπορούσαν να κάμουν τον γάμο της Γκρέις και του Ρενιέ να μοιάζει με φτωχωπάδαρο!... ή Σ τ α γ ό ν ε ς π ο λ ύ τ ι μ η ς σ ο φ ί α ς. «Μόνον ή σιωπή μπορεί ν' αντικαταστήση την εύφύια»...

ή ή ή

● ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ...

Μία κυρία παραπονιέται στην τηλεφωνική εταιρία ότι το τηλέφωνό της δεν κτυπά. Θάνατι ένας μηχανικός, αλλά δεν μπορεί να βρη καμιά βλάβη:

—Πώς έχετε ότι σάς καλούν εκείνη την ώρα, κυρία μου, αφού δεν κτυπά το τηλέφωνο;

—'Απλούστατα, γαυγίζει ο σκύλος μου, σηκώνω το ακουστικό και πάντα κάποιος είναι στην άλλη άκρη του σύρματος.

'Ο μηχανικός την κούταξε σαν να ήταν τρελή... 'Εν τούτοις, άργότερα αναγκάσθηκε να της δώσει δίκιο...

Τί συνέβαινε; Το τηλεφωνικό σύρμα έκανε ένωση με τον σιδερένιο πάσσαλο όπου ήταν δεμένη ή άλυσίδα του σκύλου. Το ρεύμα περνούσε από την άλυσίδα αντί να κτυπά το κουδούνι, και κτυπούσε τον σκύλο ο οποίος γαύγιζε.

● ΑΠΟ ΜΙΑ έφημερίδα του Τέξας, επί του θέματος της γραφειοκρατίας:

«Ένας από τους λόγους που οι Δέκα 'Εντολές είναι τόσο συντομες και καθάρες, είναι το γεγονός ότι δόθηκαν κατ' ευθείαν στον Μωϋσή και δεν γήγαν από επιτροπές».

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ στο Τέξας! Για να διαφημίσουν την όμωμνη ταινία, οι 'Αμερικανοί έπεστράτευσαν αυτόν τον δυσειδή γίγαντα (2 μ. 20) από το Τέξας, που τον παρουσιάζουν σαν... σωσία του 'Ελληνος δορυκττήτορος...

‘Η νέα θεραπεία του καρκίνου

'Η άνακάλυψις του καρκίνου πριν άκόμη προλάβη να κάνει το κακό, παραμένει το ιδέωδες όλου του ιατρικού κόσμου. 'Αγωνίζονται, λοιπόν, οι γιατροί και πολλαπλασιάζουν τις ραδιολογικές έρευνες, τις εξετάσεις, τις ηλεκτρικές καταγραφές κλπ. Αυτά τα τελευταία χρόνια μάλιστα, ακολουθείται ή μέθοδος Παπανικολάου, που μελετά την διη των κυττάρων τα οποία διώχνουν τα όργανα που έρχονται σε έπαφή με τον εξωτερικό κόσμο. 'Εν τούτοις, παρά την χρησιμότητα όλων αυτών των μεθόδων, οι καρκινολόγοι ζητούν όλο και περισσότερα και με το δικίο τους 'Εκείνο δέ που λείπει, είναι μία μέθοδος πραγματικά άπλη, όπως ή μέθοδος «Βάσσερμαν» λόγω χάριν. 'Οσες όμως ανακαλύπτονται, δεν γίνονται επίσημως δεκτές, γιατί δεν ικανοποιούν τον νόμο ο οποίος λέγει ότι πρέπει να μην αποδίδη ένα πείραμα περισσότερο από 10 τοις εκατόν άποτελέσματα ψευδώς άνηθικά, ούτε περισσότερο από 5 τοις εκατόν ψευδώς θετικά. Τα πράγματα έχουν μείνει εκεί, είναι ένδιαφέρον όμως να σημειώση κανείς τις προσπάθειες που έγιναν σ' αυτόν τον τομέα. Πιο τελευταίο σ' αυτόν τον τομέα είναι το πείραμα του Τζάκ Μακάρι, του 'Αντικαρκινικού 'Ινστιτούτου του Χάουστον (Τέξας). 'Εκεί, χάρις στα εκατομμύρια δολαρίων που προσεφέρθησαν από τους ιδιοκτήτες των πετρελαιοπηγών, τεράστια έργαστήρια με τον νεώτερο εξοπλισμό έχουν ιδρυθή όπου εργάζονται μερικοί από τους καλύτερους έπιστήμονες των Η.Π.Α.

'Ας δοΰμε, όμως, τί αντιπροσωπεύει το πείραμα του Μακάρι.

Κατά το 1910, οι βιολόγοι Σούλτς

και Νταϊνλ, είχαν άποδείξει ότι αν κάνη κανείς από καιρού εις καιρόν ένεσεις σε ένδικα χοιρίδια, ένός ολιούδηποτε παρασκευάσματος, τα έντόσθια τους γίνονται ευσίσθητα σε έστω και έλάχιστες δόσεις αυτού του παρασκευάσματος. Ξεκινώντας από την ύπόθεσι ότι ένας καρκίνος θα μπορούσε να αντίδραση σαν ξένο σώμα, ο Μακάρι έιχε την ιδέα να εφαρμόση την μέθοδο Σούλτς και Νταϊνλ, για την διάγνωσι των κακοήθων όγκων. Προτοιμάζει τα ένδικα χοιρίδια με ένεσεις από καρκίνο καί, σε ένα μήνα, τα βέτει σε έπαφή με ένα κομμάτι της σάλπιγγος του ζώου, μαζί με λίγο αίμα άσθενούς, ο οποίος πιθανόν πάσχει από καρκίνο. Το σύνολον δέ, σε ένα πολύπλοκον μηχανήμα. 'Η άκρη της σάλπιγγος συνδέεται με ένα σύστημα καταγραφής, που θα σημειώση έπάνω σε ένα περιστρεφόμενο κύλινδρο το πλάτος του σπασμού. 'Αν υπάρχει όγκος, σχεδιάζεται μία καμπύλη. 'Αν το άτομο είναι υγιές, δεν γίνεται τίποτε. 'Οπως λέγει ο καθηγητής Μακάρι, ο οποίος μελέτησε περισσότερα από 700 δείγματα αίματος, που του παρέχώρησε το περίφημο νοσοκομείο Τζών Χόπκινς της Βαλτιμόρης, το πείραμα είναι σωστό σε 96,8 τοις εκατόν των περιπτώσεων. Μόνον 4,7 έως 5 τοις εκατόν ψευδώς θετικά άποτελέσματα. Καί σ' αυτές τις περιπτώσεις, όμως, παρακολούθησαν τους άσθενείς και φαίνεται ότι και αυτοί είχαν μία λανθάνουσα τάσι.

Βεβαίως, ή μέθοδος αυτή πρέπει να εξακριβωθή πολύ περισσότερο για να γίνη δεκτή. Εύχόμαστε πάντως ν' άνοιξη έναν καινούργιο δρόμο προς την θεραπεία της επάρατου νόσου.

Η ΑΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ, το «φλογερό παγόδουνο» (βλ. «Εικόνες» τεύχ. 19) γύρισε άπρόοπτος στην πατρίδα της, το Μάλμω της νοτίου Σουηδίας, συνοδευόμενη από τον 'Αγγλο ήθοποιό 'Αντον Στήλ. Οί κακές (και οί καλές) γλώσσες λένε ότι πρόκειται να παντρευτούν.

(Pressens Bild)

● ΣΤΟΝ ΓΡΑΠΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ένός σχολείου, οι μαθηταί άντιγράφουν με την καρδιά τους. Για να εύκολύνουν, μάλιστα, την κατάστασι έχουν προμηθευθή ένα άγιοβασιλιάτικο αυτοκίνητάκι και μ' αυτό, κουρδίζοντάς το, στέλλουν ο ένας στον άλλον σημειώματα με τις λύσεις των προβλημάτων. 'Ο καθηγητής που τους επίδλεπει παρακολουθεί άμίλητος. 'Οπότε μπαίνει στην τάξι ο γυμνασιάρχης.

—Τί είναι αυτά, κ. καθηγητά; λέει έξω φρενών. Δεν βλέπετε ότι άντιγράφουν; Δεν βλέπετε το αυτοκίνητάκι, πού...

—Τό είδα.

—Και τί κάνετε;

—Τού πήρα τον άριθμό του!

● ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ 'Αμερικανίδα φοιτήτρια περνούσε από το προαύλιο του πανεπιστημίου των Σουρακουσών, όταν την πλησίασε ο έπιδηθικός πρωταθλητής της σχολής.

—Με συχωρήτε, τής έπτε, αλλά σάς έχω προσέξει, δώ γύρω πολλές φορές.

—Κι' εγώ σάς έχω προσέξει! φιθύρισε κοκκινίζοντας ή φοιτήτρια.

—Μήπως, κατά τύχη, είσατε έλεύθερη άποψε το δράδν; συνέχισε ο νέος νευρικός.

—Τελείως έλεύθερη! Τί ακριβώς έχατε να προτείνετε: τον ρώτησε έκείνη πετώντας από τη χαρά της.

—Νά! 'Η γυναίκα μου κι' εγώ θέλομε να πάμε στον κινηματογράφο και δεν έξερμε ποιόν ν' άφήσαμε με το μωρό!

Ρip Κίρμπυ

Ρip Κίρμπυ

—Τό έγγραφο, έπόμενε.
—Η Μαρία - Καρολίνα τή λοξοκύτταξε και ξανάπε:
—“Ωστε έγινε ήρωας τώρα.

Γράμματα άπ' τόν Νέλσωνα εξακολουθούσαν να φτάνουν στην άγγλική πρεσβεία στη Νεάπολη. Ο Νέλσων έγραφε για τίς έλπίδες και τούς φόβους του και πετούσε κάπου - κάπου έναν υπαινιγμό για τούς άνωτέρους του, που άργούσαν πολύ ν' αναγνωρίσουν τήν άξία του. “Υστερα άπ' τήν κατάληψη τού Κάδρι, ή “Εμμα είχε έλπίσει πώς ό Νέλσων θα έρχότανε στη Νεάπολη για να προμηθευθή τρόφιμα για τό πλοίο του, εκείνος όμως είχε περάσει τά Χριστούγεννα στο Λεγκόρν άπ' όπου είχε στείλει ένα μακροσκελέστατο γράμμα. Οί έπιτυχίες τού γαλλικού στρατού στην Εύρωπη — Έγραφε — τόν έβλεπαν σέ μεγάλη άνησυχία.

Κι' ό Ιωσίας έγραφε επίσης ένα γράμμα γεμάτο παιδικό θαυμασμό για τόν πατριό του. Σε τούτο τó γράμμα, όπως και σ' άλλα που ακολουθούσαν, μιλούσε μέ ένθουσιασμό για τήν τόσο σύντομη και τόσο άραία επίσκεψη του στη Νεάπολη. “Ο τόνος αυτών των γραμμάτων έδειχνε καθαρά πώς για τόν Ιωσία Νίσμπετ ή λαϊδή Χάμιλτον ήταν ή μόνη γυναίκα στον κόσμο. “Η Έμμα, κολακευμένη και συγκινημένη, τόν λυπόταν και παρηγοριόταν μέ τή σκέψη πώς μέ τόν καιρό ό ένθουσιασμός τού μικρού θα έπεφτε.

Τόν Μάρτιο τού 1795, δεκαοκτώ μήνες μετά τήν επίσκεψη του στη Νεάπολη, ό Νέλσων εξακολουθούσε να γράφει άπ' τó Λεγκόρν. “Ηταν λιγώτερο άνήσυχος κι' έγραφε στον σέρ Ουίλλιαμ και τήν Έμμα πώς είχε παραγγείλει σ' έναν Ιταλό καλλιτέχνη να τού ζωγραφίση μία μινιατούρα του. “Εβδάλα τόν κούρέα μου να μου κατασάρωσά τά μαλλιά σύμφωνα μέ τήν τελευταία μόδα, έγραφε. Διαβάζοντας τούτη τή φράση ή Έμμα φαντάσθηκε τó γοητευτικό χαμόγελο που θα φώτιζε τó πρόσωπό του τή στιγμή που τήν έγραφε. “Η μικρογραφία όμως δέν προωριζόταν για τή Νεάπολη: ήταν για τήν Φάνυ, τή γυναίκα του που —έγραφε παρακάτω ό Νέλσων— εμέ έπιθύμησε τρομερά, όπως άλλωστε τήν έπιθύμησα κι' έγώ.”

Αργότερα, τόν ίδιο μήνα, ό Νέλσων έγραφε για μία «άφιμαχία» μέ τó γαλλικό στόλο. “Η κατάσταση στην Κορσική, έλεγε, εξακολουθούσε να είναι ικανοποιητική, αλλά ό ναύαρχός του είχε παραιτηθή άπ' τόν άγώνα πλύ γρήγορα, έχοντας άρκεσθή σέ μία μικρή έπιτυχία αντί να επιδιώξη να συντηρήσ ηρίστικά τούς Γάλλους. “Αν είχα εγώ τήν άρχηγία...» έγραφε και τελείωνε τó γράμμα του: “Τά δραστηκότερα μέτρα είναι πάντοτε τά πιο άσφαλή.”

—“Έχει δικίο!” Έπρεπε να τού δώσουν τήν άρχηγία! άναφώνησε ό σέρ Ουίλλιαμ άναγκαστικώς. “Ας έλπίσουμε πώς τó ναυαρχείο θα ζυγήνησ η γρήγορα και θα τού δώση τήν προαγωγή που τού άξίζει.

“Η προαγωγή ήρθε λίγους μήνες άργότερα. Οί Χάμιλτον τήν πληροφορήθηκαν άπό ένα γράμμα τού Ιωσία. “Ο πλοίαρχος Νέλσων ήταν τώρα και διοικητής τής μεραρχίας πεζοναυτών. “Δέν τού έβωσαν όμως άκόμη δική του μοίρα, παραπονιόταν ό Ιωσίας. Σ' ένα μεταγενέστερο γράμμα, ό Νέλσων έλεγε τó ίδιο παράπονο. “Τό ναυαρχείο τού είχε υποσχεθή μία μοίρα, αλλά δέν άποφάσισε να έκτελέσ η τήν υπόσχεσή του κι' αυτός είχε βαρεθή πια να περιμένει. Είχε βαρεθή τή Μεσόγειο, είχε βαρεθή να κυνηγά τούς Γάλλους χωρίς να κατορθώνη ποτέ να θρεθή πραγματικά άντιμέτωπος μαζί τούς και είχε νοσταλγής η άφάνταστα τά πράσινα λιβάδια τής Άγγλίας. “Ωστόσο στο έπόμενο γράμμα του —τόσο άπότομος ήταν οί ψυχικές μεταπτώσεις του— έλεγε πώς ήταν ό πιο εύτυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου γιατί δι' είχε σέ λίγο τή χαρά να ξαναβρή τής άνατάγειες τού Βελουβίου πάνω στον νυκτερινό ουράνιο τής Νεαπόλεως.

Στό άναμεταξύ, ή Έμμα στη Νεάπολη εξακολουθούσε να ζή μία ζωή έπιφανειακά εύθυμη και έξονοιαστή. “Ηταν συνεχώς άπασχολημένη να οργανών η γεύματα, μουσικές βραδιές και χορούς. Τάσο άδιάπτωτη ήταν ή ζωάνια τής που ό σέρ Ουίλλιαμ, πάντοτε άρρωστος τόν τελευταίο καιρό, ούτε καν έπιχειρούσε πια ν' ακολουθή-

ση τόν γρήγορο τούτο ρυθμό. Ζούσε σχεδόν σαν έρημιτης, ένδιαφερόταν ολόένα και λιγώτερο για τά έπίσημα καθήκοντά του και άφηνε κάθε μέρα και περισσότερο τή φροντίδα όλων των ζητημάτων στην Έμμα και στους γραμματείς του.

Κάτω όμως άπ' τήν έπιφανειακή εύθυμία τής ναπολιτανικής ζωής φούντωνε ή άνησυχία, όσο οί έπιτυχίες των Γάλλων διαδέχονταν ή μία τήν άλλη στην Εύρωπη. “Ο συνασπισμός που είχε οργανώθη έναντίον τής Γαλλίας είχε κλονισθή πολύ άσχημα και ή “Ισπανία —όπως είχαν άποκαλύψει κι' άλλα γράμματα τού βασιλέως τής “Ισπανίας πρós τόν βασιλέα τής Νεαπόλεως— άμφιταλαντευόταν έπικίνδυνα, ενώ στην ίδια τή Νεάπολη είχαν άρχισει να παρουσιάζονται άνησυχητικά συμπτώματα άνυποταξίας και διαθέσεως έπαναστατικής.

“Ο Νέλσων ήταν βέβαιος πώς ή “Ισπανία θα δημιουργούσε άπωσθήποτε ζητήματα, όπως έγραφε σ' ένα γράμμα του, άναγγέλλοντας συνάμα και τήν προαγωγή του στό αξίωμα τού μοιράρχου. “Η τόσο πολυπόθητη αυτή προαγωγή εύχαρίστησε βέβαια τήν Έμμα, αλλά δέν τής έκανε καμμία ιδιαίτερη έντύπωση τώρα που οί Γάλλοι άπειλούσαν να εισβάλουν στη βόρειο Ιταλία. “Εχω τή δική μου μοίρα, αυτό είναι άλήθεια — έγραφε ό Νέλσων— αλλά, όπως πάντα τά πράγματα, τó μόνο που μου μένει να κάνω είναι να στέλνω στον ναύαρχό μου τά νέα για τίς έπιτυχίες αυτού τού Βοναπάρτη. “Υποπιτεύομαι, σάς τó λέω έμπιστευτικώς, πώς ό βασιλεύς σας Φερδινάνδος είναι έτοιμος να μάς έγκαταλείψη, αν ή “Ισπανία κάνει τó πρώτο βήμα.

Και ή “Ισπανία έκανε τó πρώτο βήμα. “Η Έμμα βρισκότανε στο παλάτι όταν κάποιος έφερε στη Μαρία - Καρολίνα τήν είδηση πώς ό βασιλεύς Φερδινάνδος είχε δεχτή, κυφά, έναν “Ισπανό άγγελιαφόρο. Και οί δυο γυναίκες σκέφθηκαν άμέσως: “Κι' άλλο γράμμα! Νόμισαν πώς, όπως συνήθως, ό Φερδινάνδος θα φύλαγε τó γράμμα στην τσέπη του και ή Έμμα έστειλε στο Παλάτσο Σέσσα ένα μήνυμα για να ειδοποιήσ η τόν σέρ Ουίλλιαμ πώς θα έμενε στο παλάτι για να διενήσ η άνετίσθημα μέ τή βασιλική οικογένεια.

“Από τά πονηρά μειδιάματα τού Φερδινάνδου στο τραπέζι, άπό τά γέλια που έβαζε κάθε τόσο χωρίς κανένα φανερό λόγο, ή Έμμα μάνεψε πώς τά νέα άπ' τήν “Ισπανία δέν ήταν άπό τά συνηθισμένα. “Υστερ' άπό τó συμπέρασμα αυτό, έβαλε τά δυνατά τής για να φωνή όσο πιο γοητευτική μπορούσε και παρώτρυνε τόν Φερδινάνδο —πράγμα κάθε άλλο παρά δύσκολο— να πηή πολύ στο τραπέζι. “Ετσι ό βασιλεύς έφτασε στο στάδιο τής άναισθησίας —διαιστώσ ης ή Μαρία άτάραχη— δέκα λεπτά ωρίτερα άπ' άλλες φορές. “Ενα γράμμα άπ' τήν “Ισπανία βρισκότανε πράγματι στην τσέπη του. “Η Μαρία τó πήρε και μέ τρεμάμενη φωνή τó διάβασε δυνατά στην Έμμα. “Ο βασιλεύς τής “Ισπανίας είχε άποφασίσει ν' άποχωρήσ η άπ' τόν συνασπισμό και να πάη μέ τó μέρος τής Γαλλίας.

“Η Έμμα άπεφάσισε ν' άντιγράψ η τó γράμμα άμέσως. Δέν ήθελε να ριψοκινδυνεύσ η και να τó πάρ η μαζί τής για να τó δείξη στον σέρ Ουίλλιαμ. Φοβότανε πώς ώσπου να τó ξαναφέρ η πίσω, ό Φερδινάνδος θα μπορούσε να συνέλθ η άπ' τή νάρκη του. Μέ τó αντίγραφο στο χέρι έτρεξε τó Παλάτσο Σέσσα. “Ο σέρ Ουίλλιαμ ήταν στο κρεβάτι. Είχε πάλι κρίση στη χολή και ήταν πολύ έξαντλημένος. Κουνώντας κουρασμένα τó κεφάλι, παραδέχτηκε πώς τά νέα ήταν πολύ σοβαρά.

—Πρέπει να στείλωμε άμέσως τó αντίγραφο στο Λονδίνο, είπε. “Οταν ξέρ η κανείς τόν κίνδυνο που τόν περιμένει, ξέρει και να φυλάγεται. Φρόντισε, σέ παρακαλώ, να φύγ η αυτό τó έγγραφο, Έμμα. “Εγώ δέν έχω τó κουράγιο να σηκωθώ άπ' τó κρεβάτι μου.

Αργότερα, όταν ή Έμμα έστειλε έναν άγγελιαφόρο στο Λονδίνο, ό σέρ Ουίλλιαμ τής είπε: —“Αγαπητή μου, πρόσφερες σήμερα στην πατρίδα σου μία ύπηρεσία που δέν πρέπει να ξεχαστή ποτέ.

“Η Έμμα χαμογέλασε εύχαριστημένη. Θα έγραφε, όχι μονάχα στον Νέλσωνα, αλλά και στον Γκρεβίλ (έπρεπε έξ άλλου άποσπώσ η τήν γράφη τού Γκρεβίλ για να τόν παρακαλέσ η να στείλ η ένα καινούργιο καπέλλο), για να τούς πη—

ώ, μέ λόγια πολύ ταπεινά— πόσο σημαντικό πρόσωπο είχε γίνει.

“Ο καιρός ξεγλιστρούσε ελάχιστα, όπως έλεγε ό σέρ Ουίλλιαμ. “Ο μοίραρχος Νέλσων έγραφε θυωμένα για να πη πώς είχε λάβει διαταγή να έπιβλήσ η τήν έκκέκωση τής Κορσικής. “Ηταν άηδιασμένος μέ τήν κατάσταση και άπογοητευμένος και, στο έπόμενο γράμμα του, άναγγέλλοντας τήν άπόφαση τού ναυαρχείου ν' άποσύρ η τó στόλο άπό τήν Μεσόγειο, μιλούσε για τó τρομερό πλήγμα που ήταν ή άπόφαση αυτή για τήν τιμή του.

“Η Έμμα εξακολουθούσε να παρακολουθ η τήν καριέρα του, ή θύμησ η όμως τού ανθρώπου άρχιζε να σβήν η στη μνήμη τής. “Ο Νέλσων ήταν τώρα γι' αυτήν κάποιος που τής έγραφε τακτικά κι' εκείνη τού άπαντούσε άπό συνήθεια. “Ενας ήρωας, ναι, αλλά όχι πια ό προσωπικός τής ήρωας. Αυτή πάντως ήταν ή έντύπωση της ως τó Φεβρουάριο τού 1797 και συγκεκριμένα ως τή μέρα που έφτασαν στη Νεάπολη τά νέα τής ναυμαχίας τού ‘Αγ. Βικεντίου και τής συντριπτικής ήττας τού Ισπανικού στόλου. “Η είδηση αυτή έγινε δεκτή μέ άκράτητο ένθουσιασμό στη Νεάπολη. Μπορεί ό συνασπισμός έναντίον τής Γαλλίας να είχε διαλυθή, μπορεί ή ‘Αγγλία να στεκότανε ελπομόναχη, αλλά ή ‘Αγγλία εξακολουθούσε να είναι πάντοτε μία δύναμη ύπολογισμού.

Για να γιορτάσ η τή νίκη, ή Έμμα γέμισε τó Παλάτσο Σέσσα μέ χίλιους καλεσμένους. Μέ μεγάλη συγκίνηση μιλούσε για τόν άκατηγόματο φίλο, τόν μοίραρχο Νέλσωνα, άγνωστάς έντελώς τó γεγονός ότι ό ναύαρχος Τζέβρις είχε τήν άρχηγία σ' εκείνη τή ναυμαχία. Κι' όταν ήρθε τó νέο πώς εις άναγνώρισ η τόν ύπηρεσιών τού ό Νέλσων είχε όνομασθή ήπτόνησ τού Τάγματος τού Λουτρού, ή Έμμα άναφώνησε:

—Θά τόν κάνουνε και ναύαρχο, περιμένετε και θα δητε!

Αυτό όμως είχε κιόλας γίνει. “Ο Νέλσων είχε προδιδασθή ‘εκατ' άρχαιότητα και, χωρίς να τó ξέρ η ούτε ό ίδιος, ήταν ήδη άντιναύαρχος πριν άπ' τή ναυμαχία τού ‘Αγ. Βικεντίου.

—Μου φαίνεται άπίστευτο, είπε ή Έμμα, πώς πέρασαν τόσα χρόνια άπό τότε που ό Νέλσων ήρθε στη Νεάπολη.

—“Εγιναν τόσα πολλά πράγματα στο άναμεταξύ, άποκρίθηκε ή Μαρία - Καρολίνα, που κι' έγώ έχω τήν έντύπωση πώς πέρασαν άπό τότε τουλάχιστον δέκα χρόνια κι' όχι μόνον τέσσερα.

“Η Έμμα έπιανε τó τσάι τής, κατά τήν άγγλική συνήθεια, μέ τή βασιλίσσια στο παλάτι. Τό άπογευματινό τσάι ήταν κάτι που δέν άρεσε διόλου στη Μεγαλειότητα, αλλά τó είχε συνηθίσει έξ αίτίας τής Έμμας. Κουδεντιαζαν, όπως συνήθως, για τόν πόλεμο και ή Έμμα, πάντοτε ένθουσιώδης, είχε πη πώς ό Νέλσων σύντομα θ' άνέβαινε πολύ πιο ψηλά.

—Σέρ ‘Οράτιος Νέλσων, είπε άρθρώνοντας τίς λέξεις μία - μία. Μ' άρέσει τó «σέρ», όχι όμως τó «‘Οράτιος». Τά δυο μαζί δέν άκούγονται πολύ καλά. “Οσο πιο γρήγορα τόν κάνουν όμóτιμο και τού δώσουν τόν τίτλο τού λόρδου, τόσο τó καλύτερο. Λόρδος Νέλσων, είναι ακριβώς αυτό που χρειάζεται.

“Ο βασιλεύς Φερδινάνδος ήρθε και κάθισε κοντά τούς, αλλά άρνήθηκε να πηή τσάι. Τό τσάι, παρατήρησε, ήταν μία βάρβαρη συνήθεια.

—Αν δέν κάνω λάθος, μιλούσατε για τόν Νέλσωνα, έτσι δέν είναι; ρώτησε.
—Μάλιστα, μιλούσαμε για τόν Νέλσωνα, είπε ή Έμμα μέ μία λάμψη στα μάτια. Τó θέμα είναι: άνεξάντλητο. Πόσο θα μετανوی τώρα, ό βασιλεύς τής “Ισπανίας, γι' αυτό που έκανε, πρόσθεσε για να πειράξ η τόν Φερδινάνδο.

—Ασφαλώς δέν θα είναι πολύ εύχαριστήμένος που πήγε μέ τó μέρος των Γάλλων, παραδέχτηκε ό Φερδινάνδος.

“Η Έμμα σκέφτηκε πώς ή στιγμή ήταν κατάλληλη για να τόν πειράξ η άκόμη περισσότερο και, συνάμα, και τού κάν η μία σοβαρή προειδοποίηση.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Για την εβδομάδα από 19 — 25 Μαρτίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 21 Μαρτίου - 20 ‘Απριλίου: Δημιουργείτε προβλήματα στη ζωή σας χωρίς λόγο. Να άποφασίζετε γρήγορα τήν γραμμή που θα ακολουθήτε στο μέλλον, γύρω άπ' τά έπαγγελματικά σας θέματα. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 3.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 21 ‘Απριλίου - 20 Μαΐου: Περιορίστε τίς έπιθυμίες σας, αν θέλετε να διατηρήσετε τήν ψυχική σας ήρεμία. Παρασύρθε σε ριψοκίνδυνες προσπάθειες. Γίνετε περισσότερο συμπεροντολόγος. Εύνοική ήμέρα: Τετάρτη, άρ. 87 και 2.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 21 Μαΐου - 21 ‘Ιουνίου: “Η λογική πρέπει να σας οδηγήσ η στην λύση των προβλημάτων που θα παρουσιασθούν έπειτα άπό τόν κακόν χειρισμόν των υποθέσεών σας. Δείξτε διπλωματικότητα. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 5 και 9.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 22 ‘Ιουν. - 22 ‘Ιουλίου: Τά γεγονότα των τελευταίων ήμερών θα σας βάλουν σέ σκέψεις. Μην άποφασίζετε, παρασυρόμενος άπό τήν εύθύτητα τού χαρακτηρισμού σας, δυναμικές λύσεις. Περιμένετε. Εύνοική ήμέρα: Πέμπτη, άρ. 46.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 ‘Ιουλίου - 22 Αύγουστου: “Ο άπογοητευθήτε άπό τίς συμπεροντολογικές σκέψεις ανθρώπων που θεωρούσατε φίλους σας. Δείξτε κατανόση και πνευματική άνωτερότητα για ν' άποφύγετε τίς συνέπειες. Εύνοική ήμέρα: Τετάρτη, άρ. 7.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Αύγ. - 22 Σ(δ)ρίου: Προγραμματισθήτε. “Η καινούργια έβδομάδα μπορεί να σας δώση πολλές εύκαιρίες δημιουργίας σέ όλους τούς τομείς και ιδιαίτερα τόν έπαγγελματικό. Τά άστρα σας ευνοούν. Εύνοική ήμέρα: Κυριακή, άρ. 5.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Σεπτ. - 22 ‘Οκτωβρίου: Μην περιμένετε άπό τούς φίλους σας να δώσουν λύση στα αισθηματικά σας προβλήματα. “Εχετε έμπιστοσύνη στον εαυτόν σας και τήν προσωπική σας γνώμη για τούς ανθρώπους. Εύνοική ήμέρα: Σάββατο, άρ. 6.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 ‘Οκτ. - 22 Νοεμβρ.: Δυσκολίες φιλικών σας προσώπων έπηρεάσαν τά προσωπικά σας συμφέροντα. Μην είσθε τόσο γενναίοδαρος. Σκεφθήτε τίς οικογενειακές σας τρικυμίες, όσο είναι άκόμη καιρός. Εύνοική ήμέρα: Δευτέρα, άρ. 3.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.: Θα μάθετε σημαντικό νέο, που θα σας δώση κουράγιο για καινούργιες προσπάθειες. “Αντιδράστε στις δυσχέρειες που θα προσπαθήσουν να παρεβάλλουν οί έχθροι σας. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 1.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 22 Δεκ. - 19 ‘Ιανουαρ.: Περνούν οί φορτούνες. Είναι καιρός πλέον να άναπαυθήτε άπό τήν συνεχή βιοπάλη. “Η άνάπαυσις όμως πρέπει να είναι προσωρινή. Σε λίγο θα ξαναρχίσ η ή μάχη και θα νικήσετε. Εύνοική ήμέρα: Κυριακή, άριθ. 5.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 20 ‘Ιαν. - 18 Φεβ(δ)ρίου: Καλές ένδείξεις για όσους σκοπεύουν να άσχοληθούν μέ πνευματικά, αισθηματικά και κοινωνικά ζητήματα. “Εχετε άκόμη φίλους ικανούς να σας βοηθήσουν στην άνάγκη. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 6.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν άπό 19 Φεβ. - 18 Μαρτίου: Θα συνηθίσετε άπό τήν αλτοθυσία ενός αγαπητού σας προσώπου. Διακώμετε τίς σχέσεις που σας ένοχλούν. “Η φίλια είναι κάτι τó αυθόρμητο και δέν δέχεται συμβιβασμούς. Εύνοική ήμέρα: Τετάρτη, άρ. 56.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει άπό τó πρώτο σέ 11 σημεία. Μπορείτε να τά βρήτε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. ‘Σύγχρονο ανθρώπινο κοτέτσι!...												
2. Αυτή δοθεί, εις τα έγκλήματα, συχνά τόν άνακρίτην (αϊτ.δμ.)												
3. Κήποι πλήρεις άρισμένων άνθών — “Αρδρ.												
4. “Ονομα δύο βασιλέων τής αρχαίας Αιγύπτου — Κατασκευάζεται έκ τήματος άμμου, σάδα και μαρμάρου												
5. “Υποκορ. γυναικείου όνόματος — “Ο Γυης ή τó υίός τής												
6. Δύο όμοια. Άλλοτε μέ σημασίαν σύμφωνα — Γνωστή σύντησις έκφράσεως εις τήν γεωτρίαν — Διακεκριμένος σύγχρονος, ξένος θεατρικός συγγραφέας												
7. Διάσημος ‘Ιταλός μουσουργός τού 18 αιώνος συνθέτης τού «ό κρύφιος γάμος», ένάρθρος												
8. “Ητο ό Χανσάν διά τόν Χάμ — Πανάρχιος μονσάβδαλος												
9. Δύο γράμματα συμπαθή εις τούς έθρούς τής ‘Ελλάδος—Πρόθεσις —Τύπος αυτομάτου όπλου												
10. Κάτοικοι πόλεως τής Κεφαλληνίας (αϊτ.)												
11. “Η δυναστεία των ήρ.σε διά τής άνδου εις τόν θρόνον τού Βυζαντινού Κράτους τού Λέοντος Γ' (γεν.) — “Η γενική μιάς αρχαίας θεάς												
12. Ασκεδαιμόνιος γλύπτης, σύγχρονος Περσίου τού Μεγάλου ένάρθρος (χωρίς τó άρθρον... ή γενική έρπετού).												

4. Έμφανές του χαρακτηριστικόν ή άπίσχευσις (γεν.)
5. Μία έμφυτος ιδιότης—“Η αιτιατική ενός άνέμου, κοινώς γνωστού ως σούρου (δμ.)
6. Γνωστή ποδοσφαιρική όμάς — Οί σαρβιές — Πρόγονοι των Σκανδιναβών.
7. “Ορος τού σκακιού, άντιστρόφως — Τίτλος γνωστού ελληνικού τραγουδιού
8. Κάτοικος ευρωπαϊκού κράτους, ένάρθρος
9. “Η γενική ενός φιλόδου δένδρου (δμ.) — Αυτός άπέτέλεσεν τόν έναντον άθλον τού “Ηρακλέους.
10. “Αριθμητικός ή... Παλιγγενεσία — Γυμνός δένδρον τόπος (δμ.)
11. Μέ τó άφηγούμαι συγγενές — Πλήθ. προσώπ. άνταυμίας
12. Τά φρένα του έθόλουσ η ‘Αθηνά — Τό μικρό όνομα τού Γκουριου, ήγέτου τού Ισραηλιτικού κράτους

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Πολλά έπώνυμα έχουν δοη άπό αυτά
2. Μία πτώσις εις μίαν πτώσιν...
3. Διετέλεσε τó 1947-1948 ύπουργός τής Δικαιοσύνης —“Η γραφή τού δικανόνα έδδομήντα — Τό σκάνιο των μυλωνών, αλλά και τó 116 τής ούγγας

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

“Ο σκοπός τού ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και ομαδικού παιχνιδιού, είναι να έπιτύχ η κανείς όσο τó δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέξεων.

“Αρχίσετε λοιπόν άπό οποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήσετε άπό τó τετράγωνο αυτό σέ οποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, όριζόντως, καθεώς η διαγωνίως, προσπαθώντας να διαβάσετε τήν μεγαλύτερη λέξη που μπορείτε να βρήτε. Σημειώσατε τώρα τή λέξη, που βρήκατε και σβήσατε στα τετράγωνα τά γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα για μίαν άλλη λέξη, και συνεχίστε. Έως ότου δέν μπορείτε να βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη των δύο γραμμάτων μετρήσατε 1 βαθμό.
Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων μετρήσατε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων μετρήσατε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων μετρήσατε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων μετρήσατε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων μετρήσατε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων μετρήσατε 13 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων μετρήσατε 15 βαθμούς.

Τ	Α	Μ	Ε	Ν	Ρ
Μ	Ν	Ι	Ο	Ι	Ο
Α	Δ	Α	Ρ	Ε	Υ
Ρ	Τ	Υ	Χ	Ρ	Σ
Ο	Μ	Κ	Ο	Γ	Ι
Π	Ι	Ρ	Σ	Ο	Κ

Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων μετρήσατε 17 βαθμούς.
Και ούτω καθ' έξ ης, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε προσθετο γράμμα.
Προσθέστε τώρα τó σύνολο των βαθμών που μετρήσατε να πετύχετε. Βαθμοί άπό 1 - 29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ». Βαθμοί άπό 30 - 35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ». Βαθμοί άπό 36 - 40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ». Βαθμοί άπό 41 - 45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ». Βαθμοί άπό 46 και άνω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

Ο κύριος Άρκάντιν

(Συνέχεια από σελ. 43)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο

Θα ήταν, αλήθεια, διασκεδαστικό να φανταστεί κανείς τη βαρύνη να τσακίζεται για να ευχαριστήσει την πλούσια πελάτισσα κι' εκείνη να κυττάει με ύφος συγκαταβατικό τη γυναίκα που πριν από τριάντα χρόνια...

—Μπορεί εσείς να σκεπτεσθε έτσι, είπα, αλλά εκείνη δεν το ξέρει. Και άκουσα πώς στην Άργεντινή ο νόμος είναι αυστηρός για όσους δεν έχουν καθαρό ποινικό μητρώο...

Με δέκοψε χαμογελώντας:
—Δεν μένει στην Άργεντινή, είπε. Ούτε στη Βραζιλία.

Και πρόσθεσε με ύφος ήρεμο, αλλά γεμάτο κακία:

—Μη νομίζετε πώς πιάνομαι τόσο εύκολα στην παγίδα.

Άσφαλώς έπαιξε έξυπνα το παιγνίδι της και μάλιστα απ' την πρώτη στιγμή που είχαμε συναντηθεί. «Καλύτερα έτσι», σκέφθηκε.

—Βάζω στοιχήμα διακόσια δολάρια πώς θα πιασθήτε όπωσδήποτε, είπα.

—Άς πούμε καλύτερα πεντακόσια, πρότεινε. Θα έχη περισσότερο ενδιαφέρον.

Η πλεονεξία την έκανε να φανή μονομιάς άσχημη, γερασμένη, με τα χαρακτηριστικά τραδηγμένα από την αδιάκοπη έγνοια για το χρήμα. Σε μία βαρύνη άρχοντικιά και πλούσια θα ύποχωρούσα. Η ύπουλη έπαιτια αυτής της βαρύνης μ' έκανε να τσιγγουνευτώ.

—Τριακόσια, είπα. Είναι αρκετά για νάχη το στοιχήμα ενδιαφέρον.

Αθελά μου, ή φωνή μου είχε γίνει λιγότερο ευγενική. Τί σημασία είχαν πιά οι καλοί τρόποι; Η συζήτησή μας ήταν τώρα καθαρά έμπορικη.

—Άκούστε τί θα κάνουμε. Θα γράψουμε ο καθένας μας χωριστά σ' ένα χαρτάκι ποιά νομίζω πως είναι σήμερα ή διεύθυνση της Σοφίας, συνεχίζω, προσπαθώντας να δώσω εύθυμο τόνο στη φωνή μου για να διατηρήσω κάποια έγκαρδιότητα στη συνομιλία. Έπειτα, θα παραβάλωμε τα δυο χαρτάκια.

Ήταν γυναίκα που ήξερε από έμπορικές δουλειές και κατάλαβε άμέσως πώς ή τιμή που της πρόσφερα ήταν ή τελευταία μου. Αποφασιστικά, πήρε το στυλό που της έδωσα κι' έγραψε λίγες λέξεις πάνω στο μενύ. Στο δικό μου χαρτί ζωγράφισα τη Μεγάλη Άρκτο.

Καθώς μου έδινε πίσω το χαρτί, το πρόσωπό της—πρόσωπο γρηάς τώρα—είχε μια έκφραση σκληρή. Τη λυπήθηκα. Έσκωπα και της φίλησα ανάλαφρα το χέρι για ν' απαλύνω την ταπεινωση που θα ένιωθε σε λίγο, όταν θα γλιστρούσα μεσ' στα τρεμμένα δάκτυλά της το φιλοδώρημά της. Όταν σήκωσα το κεφάλι μου, είδα δάκρυα στα μάτια της.

Έβγαλε άμέσως ένα μαντηλάκι και σκούπισε διασπαστικά το ρίμμελ της.

—Είμαι γελοία άποψη, είπε μ' ένα ψεύτικο γέλιο. Όλα αυτά είναι τόσο θλιβερά... τόσο θλιβερά. Η ζωή έχει απαιτήσεις... Έξ' άλλου σ'ας βρίσκω πολύ συμπαθητικό. Συναντά κανείς τόσο σπάνια έναν άντρα στην ηλικία σας που να είναι κύριος.

Φύσηξε τη μύτη της. Οι κινήσεις της ήταν έπιτηδευμένες, σ'α μιάς γεροντοκόρης. Η έκζεζητημένη έπαγγελματική ευγένεια είχε έξουδετερώσει τη γοητευτική απλότητα της μεγάλης κυρίας.

—Για να είμαι ειλικρινής, είπε, δεν έχω τύψεις άπέναντι της Σοφίας. Εκείνη τα δόλεψε μια χαρά στη ζωή. Δέ φοβάται τίποτε. Έξ' άλλου... Δίστασε πριν μου κάνη μια καινούργια έξομολόγηση—μια έξομολόγηση που ούτε την είχα επιδώσει, ούτε είχα ύποσχεθεί πώς θα πλήρωνα για να τη μάθω.

—Έξ' άλλου δεν είσαστε ο πρώτος που ένδιαφέρεται άξαφνα για τη Σοφία ύστερ' από τόσα χρόνια. Την περασμένη Δευτέρα, ήρθε ένας μεγαλόσωμος κύριος, με γένια...

Έγενεα στο γκαρσόνι να πλησιάση για να μνη άντιληφθεί ή βαρύνη την παραχή μου. Ένα αίσθημα θυμού και ντροπής με κυρίευσε. Καμάρωνα για την έπιτυχία μου. Καί ο 'Αρκάντιν είχε προηγηθεί κατά τρείς μέρες!... Ο 'Αρκάντιν είχε άνακαλύψει τη βαρύνη και τη Σοφία... χωρίς τη βοήθειά μου.

Καθόταν φρόνιμα - φρόνιμα στον καναπέ του μικρού χώλλ. Μου άρεσε αυτό το ήσυχο, χωρίς άξιώσεις ξενοδοχείο. Είχα μείνει αρκετούς μήνες εκεί μετά τον πόλεμο, ύστερ' απ' την άπόλυσή μου. Μου έκαναν πάντα ιδιαίτερες περιποιήσεις. Με τ'α λεφτά του 'Αρκάντιν, θα μπορούσα φυσικά, να διαλέξω κανένα άλλο ξενοδοχείο, πολυτελέστερο.

Άλλά, πρώτα - πρώτα δεν ήξερα πόσον καιρό θα έμενα στη Νέα Ύρκη, κι' έπειτα, ακριδώς έπειδή ζούσα μέσα σε μία αδιάκοπη κίνηση, αίσθανόμουν πάντα την άνάγκη να δημιουργώ γύρω μου την αύταπάτη της οικογενειακής θαλπωρής. Ο ήσυχος δρόμος, ο θυωρός του ξενοδοχείου που τόν ρωτούσα πώς ήταν το κοριτσάκι του (είχε πάθει πολιομυελίτιδα πριν τρία χρόνια), το γνώριμο τρίξιμο της πόρτας του άσανσέρ, ή γεύση των ξηρών μπισκότων που συνώδευαν πάντα το πρωινό—όλα αυτά μου έδιναν την ψευδαίσθηση πώς δρισκόμουν σε σπíti δικό μου. Όπως στο σπíti της Γκάμπυ, στις Βρυξέλλες. Η της μητέρας μου. Όσο και να μη ριζώνη πουθενά, κάθε άνθρωπος αίσθάνεται πάντα την άνάγκη να άγγιστρωθεί κάπου, σε κάτι. Σ'αν τόν κισσό, ή σ'αν εκείνους τούς βολδούς που όταν δε βρίσκουν χώρα ριζοβολούν όπου νάναι, μεσ' στους θάμνους και τ'α χαμόκλαδα και το νερό...

Μά πώς είχε άνακαλύψει ή Ράινα τη διεύθυνσή μου;

—Λοιπόν; Ξανάπε τρυφερά. Δεν είσαι εύχαριστημένος που με βλέπεis;

—Και δέβαια είμαι εύχαριστημένος, Ράινα.

Δεν εύρισκα λέξεις για να έκφράσω αυτό που ένιωθα. Η Ράινα είχε σηκωθεί και προχωρούσε πρὸς το μέρος μου. Μου φάνηκε πιο λεπτή απ' ό,τι τη θυμόμουνα. Άξαφνα, μου φάνηκε άκατανόητο πώς είχα δεχτή να μείνω μακριά της τόσους μήνες. Ξαναβρίσκοντάς την έτσι, τόσο άναπάντεχα, είχα το συναίσθημα του ανθρώπου που, παραδένοντας μέρες δλόκληρες στην άνεμοζάλη και το κρύο, ξαναβρίσκει άξαφνα τη γαλήνια θαλπωρή ενός καταφυγίου. Πήρα το χέρι της και το έσφιξα, σ'α χαμύνος. Τό έφερα στη χείλη μου. Ένωσα τ'α μακριά, κάπως άδύνατα δάκτυλα με τ'α παλόχρωμα λαμπερά νύχια να σφίγγουν νευρικά το χέρι μου. Άγαπημένη Ράινα!... Ο νεαρός του άσανσέρ μ'ας κύταξε με περιέργεια. Θα εύρισκε σίγουρα, κωμικό το χειροφίλημά μου. Τράβηξα παράμερα τη Ράινα, πίσω από μια κολώνα. Άλλά τότε μ'ας έλεο ο θυωρός μέσα σ' ένα καθρέφτη. Τηλεφωνούσε εκείνη τη στιγμή και μόλις με έλδε φώναξε, με την εγκάρδια εκείνη οικειότητα που τόσο με γοήτευε σ' εκείνο το ξενοδοχείο.

—Ακριδώς σε σ'ας τηλεφωνούσα... Νόμιζα πώς είχατε άνεδη στο δωμάτιό σας... Σ'ας ζητούν απ' το άεροδρόμιο.

Σφίγγοντας το χέρι της Ράινα σ'α να φοβόμουνα μη μου φύγη, στάθηκα άκίνητος, σ'αν άπολιθωμένος.

—Είδοποιούν πώς κανόνισαν το ζήτημα... Σ'ας έξασφάλισαν μια θέση στο άεροπλάνο που φεύγει στις 10.40 άπόψε, για να μ'απορέσετε να συνεχίσετε το ταξίδι σας.

Δεν είχα περάσει ούτε μια ώρα απ' τη στιγμή που στα γραφεία του πρακτορείου είχα έξαντλήσει όλα τ'α μέσα—παρακάλια, έπιμονή, φιλοδωρήματα—για να πετύχω μια θέση στο άεροπλάνο που έφευγε για το Μεξικό. Μου είχαν ύποσχεθεί πώς θα έκαναν ό,τι μπορούσαν... Άλλά ήταν δύσκολο, πολύ δύσκολο, μου είχαν πη.

—Λοιπόν, Να τούς πώ πώς είστε σύμφωνος; ρώτησε ο θυωρός.

—Έπρεπε να δώσω μια άπάντηση.

—Ναι... Μια στιγμή.

Η Ράινα τράβηξε το χέρι της και μονομιάς, όπως το ηλεκτρικό ρεύμα διακόπτεται μόλις άφαιρέσης το σύρμα από την πρίζα, έτσι ένιωσα άπότομα τόν έαυτό μου πιο έλεύθερο, πιο ψυχραιμο.

—Θά τούς μιλήσω έγώ, είπα.

Άλλά ο θυωρός είχε κιάλας κλείσει το τηλέφωνο.

—Δεν περίμεναν την άπάντηση, κύριε, διέκοψαν. Μην άνυσυχητέ όμως. Είπαν πώς θα σ'ας κρατούσαν τη θέση όπωσδήποτε.

Άπό την προηγούμενη μέρα είχα κάνει σ'αν τρελλός για να πάρω το πρώτο άεροπλάνο για το Μεξικό. Ήθελα να προλάβω με κάθε τρόπο τόν 'Αρκάντιν, να φτάσω εκεί πριν απ' αυτόν. Ήμουν άνήσυχος, μ' όλο που ή βαρύνη με είχε βεβαιώσει πώς δεν του είχε «πουλήσει» τη διεύθυνση της Σοφίας όπως σε μένα. Άν όμως μου είχε πη ψέματα; Έξ' άλλου, διαζόμενοι κι' έγώ, άνυπομονούσα ν' άκολουθήσω τ'α ίχνη που, έπιτέλους, θα με ώδηγούσαν στη μυστηριώδη Σοφία. Πλησίαζα στο τέρμα κι' έκανα σ'αν τόν άναγνώστη που γυρίζει δυο - δυο τις σελίδες του άσττυνομικού μυθιστορήματος, για να δη λίγα λεπτά πιο γρήγορα τί γίνεται στο τέλος.

Τώρα, όμως, όλα αυτά δεν είχαν πιά κανένα ένδιαφέρον. Δυο δήματα μακριά από μένα ήταν ή Ράινα.

—Άφου δεν έχωμε πολύν καιρό μπροστά μας, δε με καλείς τουλάχιστον ως το μπάρ να μου προσφέρης κάτι να πιά; ρώτησε.

Ο τόνος της φωνής της ήταν άνεπαίσθητα είρωνικός. Ίσως και κάπως άπογοητευμένος. Έκανε να προχωρήσει πρὸς την πόρτα, μά δεν την άφησα.

—Όχι. Σε παρακαλώ, Ράινα... Έχω τόσα πράγματα να σου πώ... Έλα...

Την τράβηξα στο άσανσέρ. Ο νεαρός ύπάλληλος μ'ας λοξοκύταξε και κάτι πήγε να πη. Ναι, ναι, ήξερα πώς οι κανονισμοί του ξενοδοχείου άπαγόρευαν έπισκέψεις κυριών στα δωμάτια. Στο κάτω - κάτω, όμως, ένα ξενοδοχείο αυτής της σειράς έπρεπε να δείχνη μερικές φορές και κάποια έλαστικότητα.

Μέ ύφος έπιτακτικό, έγενεα στο νεαρό να μη μιλήση και γυρίζοντάς του την πλάτη δεν είχα πιά μάτια, παρ'α μονάχα για τη Ράινα. Το σαραβαλιασμένο άσανσέρ άνέβαινε άργά - άργά στο όγδοο πάτωμα, όπου ήταν το δωμάτιό μου. Μόλις και χωρούσαμε στο στενόχωρο θάλαμο. Η Ράινα άκουμπουσε άπάνω μου κι' ένιωθα την άναπνοή της να μου χαϊδεύη το πηγούνι. Έχωσα τ'α χέρια μεσ' στα φαρδεια μανίκια του γούνινου παλτού της και την έπιασα απ' τούς άγκώνες. Τά δάκτυλά μου άγγίξαν τη σάρκα της. Ρωτάμενη με μεθούσε. Ζαλιζόμενος, έκλεισα τ'α μάτια. Λαχταρούσα τόσο πολύ τα χείλη της, που ήμουν άνίκανος ν' άρθρώσω λέξη. Κι' εκείνη φαινότανε ταραγμένη, άνέπνεε γρήγορα σ'α λαχανιασμένη.

—Ράινα! ψιθύρισα και ή φωνή μου έτρεμε άπό άγάπη, άπό τρυφερότητα.

Η παρουσία του νεαρού την ένωχλούσε.

—Θά έπρεπε να είμαι θυμωμένη μαζί σου. Με άπέφυγες τόσους μήνες... είπε με παράπονο.

Πώς να της έξηγήσω το λόγο της φυγής μου, της σιωπής μου; Και μήπως είχε σημασία πιά για μένα αυτό ο λόγος;

—Έλεπα σε ταξίδι...Στην Έλβετία, τ'α Βαλκάνια, τη Σκανδιναβία...

Χαμογέλασε:

—Και γιατί αυτός ο γύρος της Εύρώπης; Κανένα ράλλει;

—Όχι. Μιά δουλειά πολύ σοβαρή...

Με το κεφάλι άνασηκωμένο για να με βλέπη καλύτερα, μου έρριξε ένα βλέμμα τόσο έρευνητικό, που μ' έφερε σε άμηχανία. Γύρισα άλλου τ'α μάτια μου.

—Μιά δουλειά... για τόν πατέρα μου;

Μου ήταν εύκολο να ξεχάσω πώς ή Ράινα ήταν κόρη του 'Αρκάντιν. Κι' όμως στην πραγματικότητα αυτοί οι δυο άνθρωποι άπορροφούσαν όλη μου τη ζωή, όλες μου τις σκέψεις, αλλά ο καθένας τους σ' ένα πεδίο διαφορετικό που δεν έρχονταν ποτέ σε σύγκρουση. Δεν τούς είχα δη μαζί, παρ'α μονάχα μια φορά, το βράδυ που είχε γίνει ή φρικτή εκείνη σκηνή στον πύργο. Άλλά ή ταπεινώση που είχα άισθανθή τότε, μου είχε κάνει την άνάμνηση αυτή τόσο όδυνηρή πού, άπλούστατα, την είχα διώξει απ' το μυαλό μου. Αυτό του είδους τη λογοκρισία στο παρελθόν μου την έκανα με μεγάλη εύκολια: Ό,τι δεν μου άρεσε, ό,τι ήταν είν έθρος μου και με μείωνε, είχα τ'ο χάρισμα να το σήνω άλόγετα απ' τη θύμησή μου. Έτσι, ή Ράινα δεν έμπνυσε μέσα μου, παρ'α άναμνήσεις στιγμών εύτυχίας και ήδονικής άναμνήσης.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΘΥΜΑΣΤΕ ΠΟΤΕ;

... ή ξέρετε ποτέ γίνηκε αυτή ή γιορτή και ποιές είναι οι συγκεντρωμένες κυρίες γύρω από το μπάρ.

1928, 6 26 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

ΛΥΣΕΙΣ

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 21

1. Άπλικά φωτισμού άριστερά. 2. Κάτω πτυχές φορέματος 1ης ντάμας. 3. Ραφή κάλτσας 1ης ντάμας. 4. Δεξιός άντίχειρ 1ου καθαλιέρου. 5. Πατιγιόν 1ου καθαλιέρου. 6. Πλήκτρον τυμπανιστού. 7. Νότα είνς γκράν - κάσσο. 8. Άριστερό πόδι 2ου καθαλιέρου. 9. Πλάτη 2ας ντάμας. 10. Όροφή άνω δεξιά. 11. Δάπεδον κάτω δεξιά.

Ο ειδικός συνεργάτης μας έπέτυχε με τ'ας λέξεις: ΑΝΑΤΟΜΙΚΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟΣ — ΔΑΡΕΙΟΝ, σύνολον 50 βαθμών.

Ίδου και μερικές άλλες λέξεις που σχηματίζονται εδώ: ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΥΣ — ΔΙΑΠΡΕΟΥΣΙ — ΠΟΡΤΑΡΙΑ — ΔΡΟΜΙΚΟΣ — ΣΚΟΥΤΑΡΙ — ΑΧΡΕΙΟΥΣ — ΡΟΥΣΙΚΟΣ — ΑΝΙΑΡΟΙ — ΤΑΜΕΙΟΝ — ΤΥΧΕΡΟΣ κλπ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 21

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ. 2. ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙ. 3. ΡΟΔΟΚΗΠΟΙ — ΤΑ. 4. ΑΜΑΣΙΣ — ΥΑΛΟΣ. 5. ΤΑΣΙΑ — ΓΗΣ. 6. ΣΣ — Ο.Ε.Δ. (όπερ έδει δείξαι) — ΜΩΜ. 7. Ο «ΤΣΙΜΑΡΟΖΑ». 8. ΥΙΟΣ — ΙΑΣΩΝ. 9. Κ.Κ. — ΜΕ — ΣΤΕΝ. 10. ΛΗΘΟΥΡΙΩΤΑΣ. 11. ΙΣΑΥΡΩΝ — ΗΡΑΣ. 12. Ο «ΣΥΡΑΣ»

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΠΑΡΑΤΣΟΥΚΛΙΑ. 2. ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ. 3. ΛΑΔΑΣ — ΣΟ' — ΞΑΙ. 4. ΥΠΟΣΙΤΙΣΜΟΥ. 5. ΚΑΚΙΑ — ΕΥΡΟ. 6. ΑΡΗΣ — ΟΑΙ — ΡΗΣ. 7. ΠΑΤ — ΓΕΡΑΚΙΝΑ. 8. Ο «ΣΟΥΗΔΟΣ». 9. ΙΤΙΑΣ — ΣΩΣΤΗΣ. 10. ΚΑ' (21) — ΜΑΝΤΑΡΑ. 11. ΙΣΤΟΡΟ — ΕΣΑΣ. 12. ΑΙΑΣ — ΜΠΕΝ.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

(Συνέχεια από σελ. 19)

τέθηκε στο σταύλο. Με την εύκαιρία αυτή κατέδηκε μαζί του κι' ο διάκος, να ιδή το άραιο έκείνο άλογο του Μαρφούτκιν...

Το βράδυ, μόνη της, ή χήρα Πετρόδωνα κάβεται στο γραφείο της και γράφει γράμμα στην παλιά φίλη της Άννα Κρυλλάφ στην Πετρούπολη.

«Σήμερα, όπως κάθε χρόνο, έτελέσασαν το έτήσιον μνημόσυνον του μακαρίτου, είν το όποιον παρευρέθησαν όλοι οι γείτονες. Χονδρόι άν-

θρωποι, άπλοϊκοί. Άλλά τί καρδιές! Τούς έπεριποιήθηκα λαμπρά. Ένω-είς, όμως, κρασί και άλλα ποτά, ούτε σταγόνα. Άπό τότε που άπέθανεν ο μακαρίτης —και ξέρεis ότι άπέθανεν άπό κατάχρησιν οίνου— έκαμα όρκον να εισαγάγω στην έπαρχία μας την εγκράτεια και να εξαγοράσω δι' αυτής τ'ας άμαρτίας του συζύγου μου. Διά να δώσω δε το καλόν παράδειγμα, την καθιέρωσα πρώτη στο σπíti μου. Ο πάτερ Εύμένιος είναι κατενθουσιασμένος με την άπόφασί μου και με βοηθεί

άποτελεσματικώς δια λόγων και έργων. Άχ, άγαπητή μου! Να ήξερες πόσον όλες αυτές οι άρκοϋδες μου με άγαπούν! Ο πρόεδρος της άγροτικής έπιτροπής, ο Μαρφούτκιν, έρρίφθη μετά το γεύμα είν την χείρα μου, την έκράτησε πολλήν ώρα είν τα χείλη του και σείων την κεφαλήν του κομικώς, ήρχισε να κλαίη. Πλημμύρα άπό αίσθηματα, αλλά ούτε μια λέξις. Ο πάτερ Εύμένιος, ο θαυμάσιος αυτός γέρον, έκάθησε πλησίον μου και μου έψιθύριζε τρυφερούς λόγους σ'αν παιδί. Δεν κα-ταλάβαινα, είναι αλήθεια, τί μου έ-

λεγε. Άλλά ή γλώσσα του έτρεχε. Ο άστυνόμες, ο ώραιος έκείνος άνδρας, δια τόν όποιον νομίζω ότι και άλλοτε σου έγραψα, έγονάτισεν έμπρός μου! ήθελε να μου άπαγγείλη στίχους... Έταλαντεύθη και έπρεσε είν το πάτωμα. Διαιτ' άραγε; Δεν μπόρεσα να τ'ο έξηγήσω. Ο καημένος ο Άλοζίκιν ζαλιζότηκε και έάπλωσε στο ντιβάνι. Άλλά χάρις είν τόν δόκτορα Δοβρινιάγιν, που έφερε κονιάκ άπό το φαρμακείον, συνήλθεν άμέσως, και τόν έπήρανε.

Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΧΙΟΥΜΟΡ

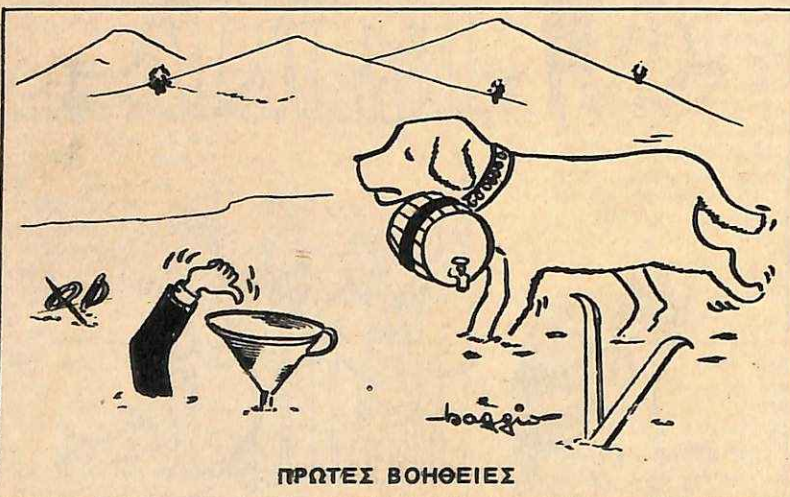
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΟΡΩΝ

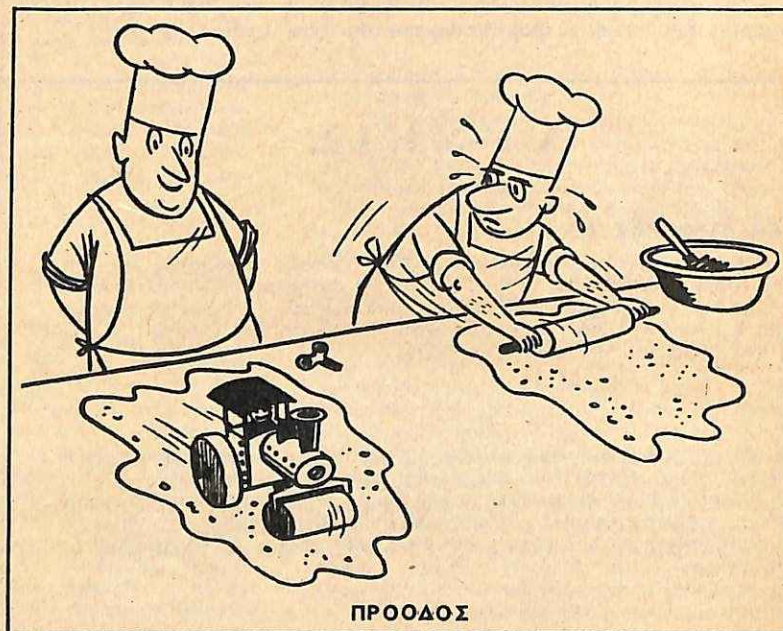
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΦΟΡ

—Καλά λέτε... Μόνο ή μιλιὰ τοῦ λείπει.

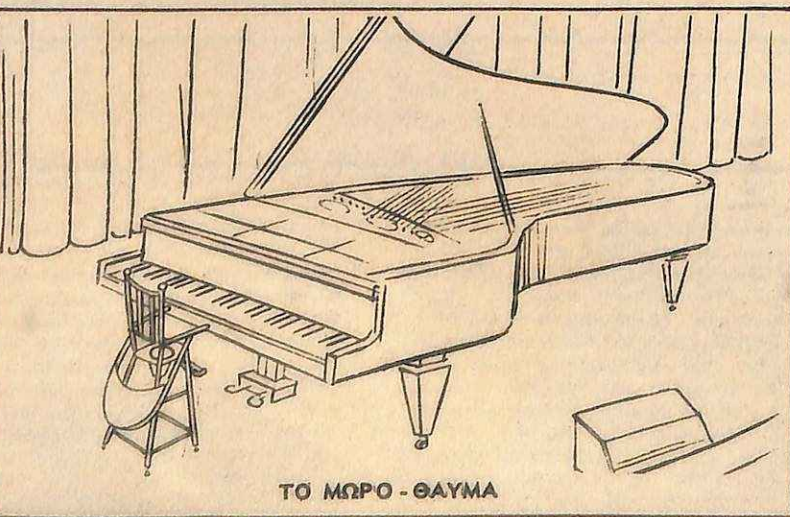
ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

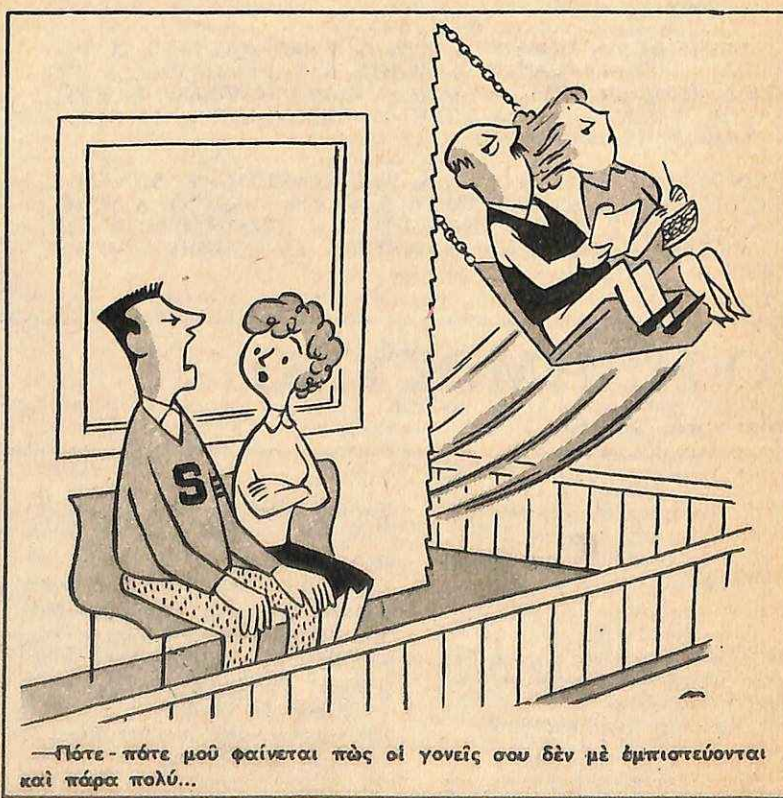
ΠΡΟΟΔΟΣ

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΥ

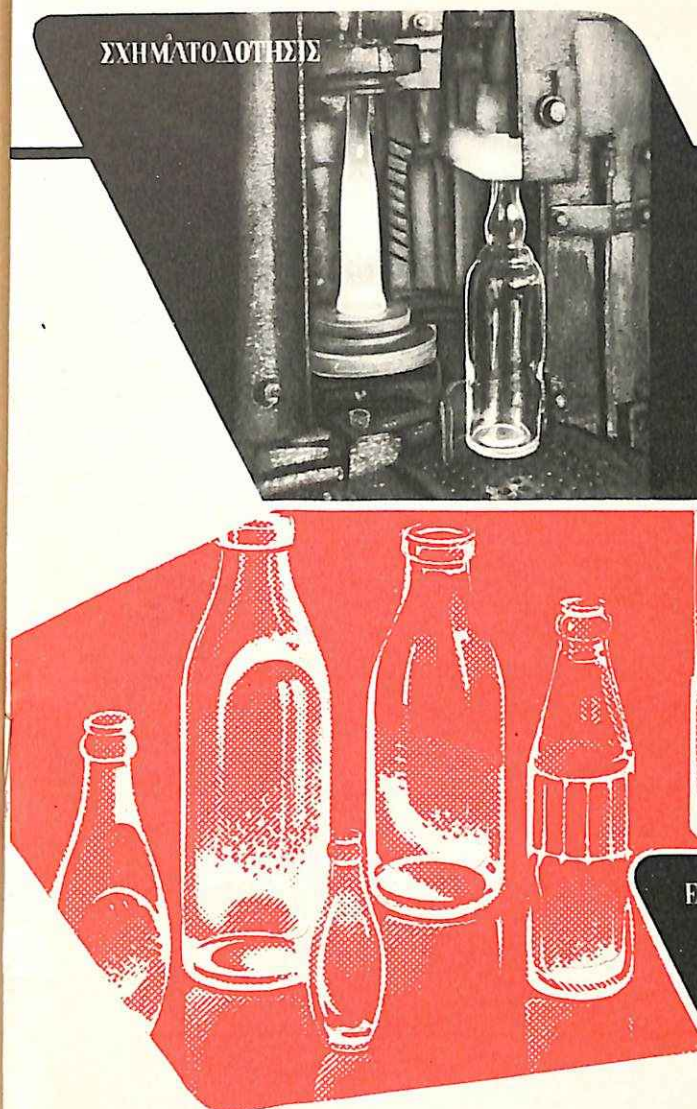

ΤΟ ΜΩΡΟ - ΘΑΥΜΑ

—Πότε- πότε μοῦ φαίνεται πὼς οἱ γονεῖς σου δὲν μὲ ἐμπιστεύονται καὶ πάρα πολὺ...

ΣΧΗΜΑΤΟΛΟΓΗΣΙΣ

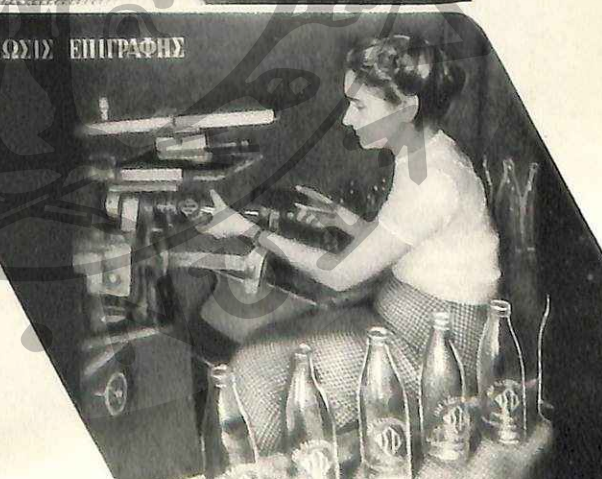
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΨΥΚΤΗΡΙΟΝ

ΕΞΑΓΩΓΗ - ΕΛΕΥΧΟΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ

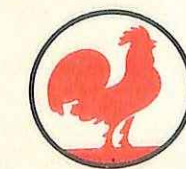

Κατόπιν μιάς ἐκ βάθρων ἀναδημιουργίας τοῦ ὑαλουργείου μας, καὶ τὸ τμήμα παραγωγῆς φιαλῶν λειτουργεῖ ἤδη μὲ τὰ πλέον σύγχρονα αὐτόματα μηχανήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιτύχαμεν τὴν ἀνωτάτην μέχρι σήμερον παραγωγὴν κατὰ τὴν ὑπερτεσσαρακονταετή ἱστορίᾳ τοῦ ὑαλουργείου μας. Ἀλλὰ, μόνη ἡ ποσότης δὲν εἶναι ἐπιτυχία χωρὶς τὴν ποιότητα καὶ ἐλήφθησαν ὅλα τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐμφανίσεως.

Παραγόμενα εἶδη φιαλῶν: ποτοποιίας, ἀεριούχων ποτῶν, χυμῶν, μπύρας, γάλακτος, ἀρωματοποιίας, φαρμακευτικὰ, μελάνης καὶ πάσης ἄλλης χρήσεως.

Ἐπίσης εἰς τὸ ὑαλουργεῖον τῆς Ἑταιρίας παράγονται:

- Ὑαλοπίνακες κοινοὶ—ὥπλισμένοι—λεῖας ἐπιφανείας.
- Εἶδη οἰκοδομικὰ καὶ φωτιστικὰ.
- Σωλήνες • Ὑαλοθάμβας • Ἐπιτραπέζια παντὸς εἶδους κοινῆς χρήσεως καὶ πολυτελείας • Βαζα καὶ λοιπὰ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ

“ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ”

1956 ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ 1956

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ:

ΜΑΡΤΙΟΥ	26	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	4	ΑΠΡΙΛΙΟΥ	10	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	18
ΑΠΡΙΛΙΟΥ	22	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	31	ΜΑΪΟΥ	5	ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	14
ΜΑΪΟΥ	18	ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	27	ΙΟΥΝΙΟΥ	1	ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	11
ΙΟΥΝΙΟΥ	13	ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	25	ΙΟΥΝΙΟΥ	27	ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	8
ΙΟΥΛΙΟΥ	9	ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	23	ΙΟΥΛΙΟΥ	22	ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	7

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ